

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 120

Dijous, 27 de març de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 81, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre política educativa, especialment pel que fa al desplegament de la Llei orgànica 10/2002, de 23 de desembre, de qualitat de l'educació (tram. 300-01118/06) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a l'Administració local catalana i el respecte a les seves competències i l'autonomia de gestió (tram. 300-00274/06) (p. 7)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els serveis d'ocupació (tram. 300-00828/06) (p. 12)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de consum (tram. 300-01117/06) (p. 18)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de consum a Catalunya (tram. 300-00888/06) (p. 19)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les malalties sociolaborals (tram. 300-01027/06) (p. 28)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran (tram. 300-01119/06) (p. 32)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política social, especialment pel que fa a les persones en situació de dependència (tram. 300-00389/06) (p. 37)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'atenció domiciliària (tram. 300-00949/06) (p. 42)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 300-00206/06) (p. 47)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el ferrocarril a Catalunya (tram. 300-00910/06) (p. 52)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la recuperació de la memòria històrica, especialment pel que fa al reconeixement de les persones desaparegudes de forma forçosa (tram. 302-00323/06) (p. 58)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures
(tram. 302-00324/06) (p. 62)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'infància i d'adolescència
en situació de risc social (tram. 302-00325/06) (p. 66)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques sanitàries d'atenció
a la salut mental (tram. 302-00326/06) (p. 71)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les persones amb disminució
(tram. 302-00327/06) (p. 74)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les enquestes o estudis d'opinió
pagats amb fons públics (tram. 302-00328/06) (retirada) (p. 78)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el model ferroviari a Catalunya
(tram. 302-00329/06) (p. 78)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política agrària, especialment
la incorporació de joves al camp català (tram. 302-00330/06) (p. 82)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 81.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen el conseller de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

El president

Es reprèn la sessió.

Comencem les interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre política educativa, especialment pel que fa al desplegament de la Llei orgànica 10/2002, del 23 de desembre, de qualitat de l'educació (tram. 300-01118/06)

I la primera l'adreça l'illustre diputat senyor Josep Bargalló, d'Esquerra Republicana, a l'honorable consellera d'Ensenyament, sobre política educativa, especialment pel que fa al desplegament de la Llei orgànica 10/2002, de 23 de desembre, de qualitat de l'educació. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyor conseller, senyor diputat, senyora diputada, el motiu d'aquesta interpellació és una preocupació del nostre Grup Parlamentari sobre el desenvolupament de la Llei orgànica de qualitat de l'educació.

Aquesta és una llei que ja la gran majoria d'aquest Parlament diverses vegades hi ha expressat la seva disconformitat, i en el mateix proppassat Ple per aquesta gran majoria d'aquesta cambra es va acordar interposar-hi un recurs d'inconstitucionalitat, que se sumaria al que ha presentat, per exemple, el mateix Govern de la Generalitat.

El desplegament de la Llei ens preocupa tant com la Llei, perquè si la Llei nosaltres considerem, i ja ho hem dit públicament i ho hem dit des d'aquesta estrada, que bona part planteja una agressió sobre el sistema educatiu de Catalunya, el seu desplegament pot augmentar aquesta agressió fins a elements encara més greus, i ja en comencem a conèixer algunes coses, d'aquest desplegament, comencem a conèixer-ne alguns projectes de decret.

Jo avui, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, voldria referir-me a un, a un perquè no és que ens preocupi més o menys que els altres, sinó perquè va, pretén anar, al moll de l'os d'un dels aspectes fonamentals del nostre sistema educatiu i un dels aspectes fonamentals del nostre sistema de normalització lingüística, que és el Decret que estableix els ensenyaments comuns a l'educació primària, perquè, tal com està plantejat, segons la nostra anàlisi, fa inviable el concepte d'immersió lingüística, o, per ser més exactes –perquè el concepte d'immersió lingüística ha variat en els darrers anys en

la seva pràctica–, per ser més exactes, fa inviable el lectoaprenentatge correcte de la nostra llengua i fa inviable, també, el contingut de les diverses matèries a primària en el seu equilibri necessari.

L'annex II del Reial decret 1006/91, que desenvolupava l'horari escolar de la LOGSE, corresponent als ensenyaments mínims per a l'educació primària, que és el que encara és en vigor, permetia que la Generalitat, el Departament d'Ensenyament, estructurés els continguts curriculars dels diversos cicles de primària amb una flexibilització suficient per tal que aquest concepte d'immersió lingüística, i, per tant, de la possibilitat de l'aprenentatge, del lectoaprenentatge, dels nostres alumnes en llengua catalana, permetés que el català fos la llengua vehicular de la primària, i, per tant, que els alumnes tinguessin un coneixement suficient de la nostra llengua perquè pogués ser, el català, la llengua vehicular, i, a més a més, permetia un equilibri, que considerem correcte, de les diverses assignatures. I, a més, tenia alguns paràgrafs que eren molt explícits. Recordo que deia, per exemple, un que deia: «Las administraciones educativas podrán adaptar el horario de las enseñanzas en el primer ciclo de educación primaria para grupos de alumnos que participen en programas lingüísticos específicos», i, per tant, hi havia una consciència clara de permetre això.

En canvi, aquest Projecte de reial decret dels ensenyaments comuns de la LOCE per a primària, pel que coneixem, és radicalment contrari, és l'altre cantó de la moneda d'aquest plantejament del Decret ara en vigor, del Decret que en podríem dir «LOGSE».

És un projecte que, en una primera lectura, diguem-ne, dius: «Bé, això canvia poc», però que quan ho llegeixes detingudament t'adones que això canvia molt, no només perquè no hi ha referències, per exemple, a aquests «programas lingüísticos específicos», perquè no fa referència a aquests programes, no només per això, sinó perquè introdueix un nombre d'hores de llengua castellana que nosaltres creiem excessiu, però, a la vegada, perquè no permet jugar amb aquest nombre d'hores en el cicle, sinó que el marca cicle per cicle. Per tant, el que està succeint ara a Catalunya que es permet una distribució d'aquestes hores al llarg de la primària, doncs, ara no es podrà fer, perquè l'estableix cicle per cicle.

A més a més, marcar que, i ho diu textualment, «en todo caso, el horario escolar correspondiente a las enseñanzas comunes de lengua castellana será de 350 horas para el primer ciclo y de 275 horas para cada uno de los otros dos ciclos» fa que si volem –si volem– que l'ensenyament de la llengua catalana tingui tantes hores com l'ensenyament de la llengua castellana, cosa que hem de voler, per simple aplicació del criteri constitucional –per simple aplicació del criteri constitucional–, doncs, acabarem tenint en el primer cicle, en el primer cicle acabarem tenint, i ara ja no hi sumo les hores de llengua anglesa que el Departament ha anunciat que pensa introduir en el primer cicle, no les hi sumo, tenim que en el primer cicle mantenim la lectoescriptura en català, tenim un 47% de les hores curriculars, un 46 i escaig per cent, de llengua catalana i castellana i un 53% de la resta de matèries.

Això, d'entrada, és una barbaritat, és a dir, és una barbaritat que gairebé la meitat del contingut curricular de primària hagi d'acabar sent de llengua, i ho dic jo mateix, que sóc filòleg, i li ho dic a vostè mateixa, que també ho és, el fet que siguem ambdós filòlegs no ens obliga a obviar aquesta realitat. Però no només això, sinó que impedeix l'actual plantejament dels conceptes del que nosaltres entenem pel català llengua vehicular a l'ensenyament.

Bé, això ens preocupa molt, com ja li he dit, ens preocupa molt en els tres aspectes: primer, perquè impedeix que, realment, el Govern de la Generalitat pugui tenir competències plenes pel que fa al currículum de primària, ho impedeix; segon, perquè estableix un pes excessiu a les llengües, si no és que nosaltres renunciem al fet que el català tingui les mateixes hores que el castellà, és clar, si hi renunciem, ja no hi haurà cap pes excessiu de les llengües, però no hi podem renunciar, i, tercer, atempta contra el fonament de la lectoescriptura en català, que és la base del català llengua vehicular, no en el primer cicle, sinó al segon i tercer cicle de primària i, després, a l'ensenyament secundari.

Per tant, nosaltres creiem que aquest Parlament s'ha de mostrar rotundament en contra d'aquest Decret, però no només creiem que aquest Parlament s'ha de mostrar rotundament en contra d'aquest Decret –que suposem que serà fàcil, perquè és la conseqüència d'altres mocions que s'han aprovat i és la conseqüència de l'acord d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat del darrer Ple–, sinó que creiem que el Govern de la Generalitat ha de ser belligerant contra aquest Decret.

I, de fet, el motiu d'aquesta interpellació és doble: per un cantó, diguem-ne, aconseguir en el proper Ple una moció amb què, de manera explícita, el Parlament s'oposi, rebutgi aquest Projecte de decret i reclami el manteniment de la flexibilitat pel que fa a les competències del Departament d'Ensenyament i al manteniment de les possibilitats d'aconseguir que el català continuï sent la llengua vehicular de primària..., sinó, diguem-ne, interpellar el Govern per saber què farà, més enllà del que pugui dir el Parlament, i per demanar, exigir, impellir el Govern que prengui mesures de força davant del Govern de l'Estat, perquè, si això no és així, ens podem trobar amb un panorama absolutament diferent a primària, i un panorama absolutament diferent a secundària, i vostè sap, senyora consellera, perquè li ho hem dit més d'una vegada, que nosaltres no estem absolutament satisfets de com funciona el català com a llengua vehicular a secundària, no n'estem absolutament satisfets, ja li hem dit sempre que no a tot arreu és igual, però creiem que al pas de l'antiga educació general bàsica a l'actual primària i al pas de l'antic batxillerat a l'actual ESO hem perdut dos anys, per entendre'ns, dos anys en què el català era una llengua vehicular plena, que ara no és igualment una llengua vehicular plena. Doncs si, a més a més de perdre aquests dos anys del català com a llengua vehicular, hem d'acabar aplicant el Decret, creiem que és una regressió greu –una regressió greu– en el nostre sistema educatiu, però no només en el nostre sistema educatiu, sinó en el fonament de la nostra política de normalització lingüística, en la qual, en molts aspectes, el nostre Grup ha dit

que no està d'acord, però que precisament en aquest està absolutament d'acord en el que havia fet fins ara el Govern de la Generalitat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bargalló Valls

...amb el consens de tothom.

Senyor president, senyores i senyors diputats, continuarem a la segona tanda.

El president

Sens dubte. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, estimat conseller i diputades i diputats, públic en general, bé, jo..., m'alegra, vull dir, vaja!, és un plaer, que sóc interpellada avui, em sento joiosa de ser interpellada per un tema tan estimat per mi en particular, pel Departament, pel nostre Govern, com és el conreu de defensa de la nostra llengua, de la llengua comuna.

És ben veritat que el Projecte de real decret de l'anomenada LOCE, Llei de la qualitat de l'ensenyament, és una agressió a la nostra llengua, volguda o no volguda, conscient o inconscient, però és una agressió dins d'una ideologia lingüística o polícolingüística del Govern de l'Estat espanyol, que considera, i això també és patent al mateix text constitucional, que el castellà, llengua oficial de tot l'Estat espanyol, és la llengua important, és la que tot ciutadà de l'Estat espanyol i ciutadana té el dret i el deure de conèixer, i, en canvi, de la llengua catalana, o d'altres llengües nacionals que estan dins de l'Estat espanyol, només se'n té el dret de conèixer-la, però no pas el deure de conèixer-la.

I en aquesta Llei i en els reials decrets que la desenvolupen aquest aspecte es fa patent, es fa patent que se supedita la llengua, en el nostre cas la llengua catalana, a la llengua de l'Estat espanyol, oficial de l'Estat espanyol. Vostè ho ha plantejat i és ben cert. Si només fés sim el càlcul aritmètic, doncs, la llengua castellana té per obligació, dins del currículum, homogeni per a tot l'Estat espanyol i obligat dins de Catalunya..., de tenir dins l'etapa de l'educació primària nou-centes hores, i el català només en podríem tenir, si seguíssim la mateixa estratègia que hem tingut fins ara dins del nostre model educatiu propi, en tindria quatre-centes. Per tant, doncs, gairebé ens en faltarien ja quatre-centes, en tindríem cinc-centes i ens en faltarien quatre-centes per estar en el mateix estatus lingüístic, jurídic i acadèmic.

Per tant, això per nosaltres és absolutament inacceptable. En tot cas, la Llei, tant des d'aquest Parlament, sigui també des del Govern, doncs, nostre, el nostre Govern, s'hi ha recorregut davant del Tribunal Constitucional, i aquests reials decrets, quan siguin aprovats, si no han canviat, si no han modificat determinats aspectes, i, en especial, aquest, doncs, també se n'aniran al Tribunal Constitucional.

Així i tot, aquesta mesura s'imposa no el curs que ve, el 2003-2004, sinó que es comença a imposar al primer cicle de l'educació primària el curs 2004, i, després, el 2005-2006 a la resta de cicles. En qualsevol cas, és evident que nosaltres aquesta situació no l'acceptaríem, hi fos el Reial decret o no hi fos, i en parlo amb tota claredat: no posarem més hores lectives als nostres alumnes d'educació primària, perquè en tenen suficients, i, per tant, no farem, també, que sigui supeditada la llengua catalana, que és la llengua pròpia, que vol dir que és la llengua de Catalunya, la llengua més important que hi ha..., la llengua més important per nosaltres..., en una situació supeditada.

Tampoc anem a fer que tingui les mateixes hores. Per tant, el que farem serà que una part, com sempre hem fet, de les que tocarien a una llengua que també és romànica, i que és la llengua castellana, tan romànica com és la llengua catalana, les estructures comunes, les distribuïrem, i posaríem el mateix tipus d'hores, i no des del primer curs, sinó que seguiríem amb la immersió al primer curs perquè tothom sap que l'entorn del nostre alumnat és un entorn en llengua castellana, no un entorn en llengua catalana.

Per tant, des de l'escola, hem de fer no només la prevenció, sinó que hem de fer que la llengua catalana sigui no només la llengua de l'escola, sinó que la nostra voluntat és que sigui també la llengua del pati, que encara no ho és, que sigui la llengua del carrer, que encara no ho és.

Però no cal anar a la Constitució per parlar de la llengua catalana i el que farem. Jo crec que llegint el que diu l'Estatut sabrem perfectament què ha de fer el nostre Govern i què s'ha d'adequar al que diu el nostre Estatut. El nostre Estatut diu..., l'article 3.1 és taxatiu: «La llengua pròpia de Catalunya és el català.» És la més important, no n'hi ha cap més de pròpia de Catalunya. L'Estatut és el nostre text constitucional, forma part del bloc constitucional, per tant, si la llengua pròpia de Catalunya és el català, és evident que no és una llengua supeditada que tingui cinc-centes hores només a l'aula i tingui nou-centes hores l'altra llengua cooficial.

El punt número 2 diu també taxativament: «L'idioma català és l'oficial de Catalunya», en primer lloc –llengua pròpia, que és única, no n'hi ha cap més, l'oficial de Catalunya–; en segon lloc: «Així com també ho és el castellà, oficial a tot l'Estat espanyol.»

És evident, doncs, que nosaltres prosseguirem amb la mateixa política lingüística, que, a més, està admesa i defensada pel mateix Tribunal Constitucional; tenim sentències del Tribunal Constitucional en què es diu que la immersió, doncs, és el que hem de fer i que nosaltres hem de protegir la nostra llengua.

Caldria explicar, allà on convingués, que cada quinze dies mort una llengua al món; caldria explicar, allà on es volgués escoltar, que els lingüistes de tot el món consideren que al segle XXI l'alemany és una llengua amb risc. Com no estaria en risc la nostra llengua si el nostre Govern no tingués aquesta voluntat? Per tant, és impossible que nosaltres poguéssim acceptar, no només aquest Reial decret, sinó tots els reials decrets que pu-

guin venir al respecte i que també ens tocarien les altres etapes del nostre ensenyament.

Hi han altres aspectes de la Llei, sobretot de la posada en marxa, de la implementació d'aquesta Llei, que sí que començaran el curs 2003-2004 i que també són antitètics respecte al nostre model educatiu, al model català, que és la promoció, l'anomenada..., l'avaluació dels alumnes i la repetició anomenada de curs.

Sobre aquí ja tenim també, nosaltres ja tenim preparades les instruccions, les orientacions i les resolucions que siguin, allò que correspongui jurídicament i legalment, perquè nosaltres no podem permetre que un alumne, doncs, estigui subjecte fins al final en la seva avaluació com a alumne, que l'alumne és una integració de moltíssims aspectes –sí que permetrem que estigui subjecte que un professor o professora, un mestre o mestres, o professor o professora, perquè això toca a l'ensenyament secundari obligatori, sigui amo i senyor de la seva matèria fins al final–, i que sobre la decisió i la voluntat d'un dels professors d'una de les disciplines, doncs, es pugui fer una repetició o no.

Per tant, nosaltres defensarem que els professors i professores de secundària són els que han d'avaluar fins al final els seus alumnes, però que l'avaluació dels seus alumnes, que és continua, s'ha de posar al servei de l'equip d'avaluació. I l'equip d'avaluació és el que ha de decidir si s'aproven les matèries i si, en tot cas, s'han de repetir si se'n tenen tres o més.

Per tant, són diversos –nosaltres– els àmbits en els quals anem a intervenir. També anem a intervenir en quelcom que per al model educatiu català, per a la llengua catalana, per a la cultura catalana i per a la nació catalana és molt important, que són els llibres de text.

En haver desaparegut de la Llei l'autorització prèvia dels llibres de text, voldria dir que qualsevol llibre, vingués d'on vingués, encara que fossin... –nosaltres manem que siguin en llengua catalana, perquè és la llengua vehicular i així ho diu la nostra Llei lingüística–, podria arribar qualsevol llibre de text als nostres centres que nosaltres ignoréssim que ha arribat, ignoréssim quin és, perquè no es necessitaria la nostra autorització prèvia.

Nosaltres hem parlat ja amb els gremis d'editors a Catalunya, els hem dit que expliquin als seus companys de fora de Catalunya, per tant, que a Catalunya establim l'homologació prèvia dels textos; ja que nosaltres som..., el Govern nostre té l'obligació de fer el currículum català, els llibres de text també han de ser homologats per nosaltres perquè estiguin d'acord amb el llibre català.

Com que encara hi ha un petit torn ara per posar-nos d'acord, segurament, en què potser s'hauria d'arribar a fer, doncs, ja...

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora consellera. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Bargalló Valls

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo certament celebros, ja no podia sospitar altra cosa, la coincidència en la voluntat de defensar el nostre sistema educatiu, el nostre model educatiu, amb el qual podem tenir diferències sobre aspectes, però que en el seu conjunt, evidentment, aquesta cambra sempre hi ha estat d'acord.

El que passa és que hi ha una cosa que jo no és que, per entendre'ns, no em refiï de vostè, senyora consellera, que me'n refiï, del que jo no em refiï és d'altres coses, d'altres organismes i altres instàncies. Aquí –aquí–, i el nostre Grup sí se'n renta les mans, aquí vostès van ajudar a crear en el seu moment –van ajudar a crear en el seu moment– un govern del Partit Popular, la força d'un govern del Partit Popular, que va acabar esdevenint majoria absoluta, i com que ha tingut la majoria absoluta, doncs, ha marxat victoriós per damunt de tot i de tothom. I pretén marxar victoriós per damunt del nostre sistema educatiu. Perquè, vostè deia que no sabia –no sabia– si aquest projecte de Reial decret de matèries comunes de primària s'havia fet amb la intenció o no amb la intenció de deixar el català en un segon terme. Llegint el Decret i pensant una miqueta, doncs, s'ha fet així, perquè jo no puc creure que no hi hagués ningú en el Ministerio que no s'adonés que tal com ho feien anava per aquest camí.

Aleshores vostè em pot dir: «No, nosaltres farem el que vulguem.» Celebro que digui que vostès faran el que voldran; el que no sé és com legalment ho podran fer –el que no sé és com legalment ho podran fer.

El nostre partit ja va cridar en el seu moment i continuarà cridant a la insubmissió del professorat davant normatives estatals que atemptessin contra el sistema educatiu. Però, a veure, el professorat és funcionari i en un moment de lluita institucional, de disputa institucional, el professorat farà el voldrà però hi haurà algun moment que a través de l'alta inspecció, a través del que sigui se'l podrà obligar.

Nosaltres el que li demanem és, diguem-ne, una planificació jurídica, una planificació política, l'obertura d'unes converses polítiques i parlamentàries, la recerca d'un consens potent, per entrar en aquesta lluita institucional, perquè ens veurem abocats a una lluita institucional, ens hi veurem abocats –ens hi veurem abocats.

I ens hi veurem abocats perquè en aquests moments, senyor president, els grups ja ho han dit més d'una vegada, del Constitucional, no ens en refiem molt. No és que no ens en refiem molt, del Constitucional, cada vegada que aprovem un recurs d'inconstitucionalitat, aquesta cambra, ho diem, que demanem que el president del Tribunal Constitucional se'n quedi al marge, del debat. Però és el president del Tribunal Constitucional, i té la ideologia que té, i per molt que en el seu moment el Tribunal Constitucional hagués fet algunes sentències, tenim els nostres dubtes seriosos de per on poden anar les sentències del Tribunal Constitucional.

Per tant, nosaltres creiem que hem d'aprofitar la força de la majoria d'aquest Parlament per emprendre mesures diverses, entre les quals segurament la primera i més

important és dir a l'opinió pública el que està succeint, dir a l'opinió pública el que ens estan preparant.

El Govern Balear ja ha fet declaracions públiques dient que és contrari a aquests decrets, dient el que poden suposar aquests decrets, no només el de matèries comunes de primària –vostè n'ha tret d'altres, i hi estem d'acord.

Per començar demanem que el Govern de la Generalitat també surti públicament i ho expliqui i expliqui la seva postura. Jo només entendria el silenci del Govern en el sentit que vostès estiguessin negociant i el silenci anés a favor de la negociació. Però com que jo sé que vostès no estan negociant, doncs, des del silenci tampoc trencarà cap negociació. Surtin i expliquin-ho. Nosaltres sortirem i ho explicarem. Però també ha de sortir el Govern a explicar-ho.

I insisteixo que nosaltres creiem que el Govern ha de ser el capdavanter de l'oposició ferma i radical a aquests decrets, però que el Govern ha d'obrir la mà als altres grups parlamentaris d'aquesta cambra, o a la majoria d'aquesta cambra, perquè el secundin en aquesta opció. Perquè jo no sé qui governarà Catalunya el 2004, ni qui portarà endavant el Departament d'Ensenyament el 2004...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bargalló Valls

...perquè tant me fa, en aquest tema tant me fa...

El president

...no ho sap ningú, això del 2004, però...

El Sr. Bargalló Valls

...per això...

El president

...s'ha acabat el temps.

El Sr. Bargalló Valls

Moltes gràcies, senyor president. Deia que tant em fa, perquè sigui qui sigui rebrà la patcada, i, per tant, ens interessa a tots que la patcada no la rebem.

El president

Moltes gràcies.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Recullo l'interrogant a l'aire: espero que serà el nostre Govern, el mateix Govern, el que seguirà.

De totes maneres, vostè ha fet unes apreciacions polítiques –ha fet unes apreciacions polítiques– al respecte de si s'ha alimentat un monstre. Que quedi clar, senyor diputat, que aquest monstre, si és que ho és, que no ho és..., que un partit al Govern de l'Estat espanyol va arribar al poder perquè el PSOE va perdre el poder,

no perquè Convergència i Unió fos qui el portés al poder. Tothom sap que es deia: «El PSOE mereix perdre i el PP no mereix guanyar.» I ara potser podrà passar el mateix a la propera legislatura, però recordi que no vam ser nosaltres, sinó d'altres.

I, a més, li diria una altra cosa. Vostè sap perfectament qui pot defensar el català amb la força que el defensa el nostre Govern des de molt abans de tenir fins i tot Govern. Com vostès han fet sempre, Esquerra Republicana. Vostès també tindran segurament una magnífica ocasió d'aquí a uns mesos per saber on han d'estar en la defensa del català, amb quin partit han d'estar en la defensa del català. (*Remor de veus.*)

Vostè em diu: «El professorat és funcionari, potser a vostè, doncs, no faran cas i acabaran fent cas de Madrid.» Si vostè fes una enquesta i preguntes qui és que governa Catalunya en matèria d'educació, segur que ningú diria el Ministeri, tothom diria el Departament d'Ensenyament. I vostè sap que aquest és un fet i una realitat. El que arriba del Departament d'Ensenyament a les nostres escoles és el que fan les nostres escoles, no pas el que fa el Ministeri.

Miri, nosaltres farem tot el que sigui. Negociar en el sentit clàssic de la paraula «negociació», quan uns tenen majoria absoluta, no hi ha negociació possible, no hi ha negociació, perquè es presenten els aspectes sempre com un tot, no com parts que es poden anar discernint i tractant. En qualsevol cas, nosaltres no portem una negociació explícita, nosaltres hem portat tots els nostres arguments per escrit perquè els tinguin en compte. I saben que si això no es pot portar d'aquesta manera, aquest Reial decret, com altres reials decrets, en el moment de ser aprovats, també segurament hauran de ser recorreguts.

Però així i tot, recorreguts o no, nosaltres seguirem la nostra pròpia política, política educativa, en general, com a model educatiu català; no el perdrem, no l'anem a canviar. En tot cas ens portaran a nosaltres al Tribunal Constitucional des del Govern del Partit Popular. I ho dubto, perquè saben que la voluntat del nostre Govern respecte al model educatiu, la voluntat del nostre Govern respecte no a la preservació, sinó a la potenciació, a la consideració de la llengua catalana com a llengua pròpia del nostre territori, de la nostra nació, saben que correspon a la voluntat també de la societat catalana. I és evident, estic segura que per això no ens portaran mai al Tribunal Constitucional. En tot cas, haig de recordar que el PSOE ens va fer molts requeriments també d'inc constitucionalitat, quan nosaltres vam entendre la LOGSE de manera diferent de l'esperit que hi havia dins de la LOGSE.

Quan a nosaltres se'ns preguntí i quan el Reial decret sigui publicat, i si es publica amb el mateix text que ara té, nosaltres llavors és quan farem el que hàgim de fer, que són les nostres declaracions públiques, no quan és un esborrany, que en tot cas és un esborrany, encara. Quan tinguem la publicació, nosaltres actuarem al respecte. Si és un atac..., ja dic, pot ser conscient o inconscient; simplement representa el que creu el Partit del Govern de l'Estat espanyol, i és que l'espanyol té supremacia, doncs, respecte a les altres llengües nacionals d'aquest Estat.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada..., senyora consellera –perdó.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a l'Administració local catalana i el respecte a les seves competències i l'autonomia de gestió (tram. 300-00274/06)

La següent interpellació, la formula l'il·lustre diputada senyora Montserrat Tura, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. L'adreça a l'honorable conseller senyor Josep Maria Pelegrí, sobre les polítiques de suport a l'Administració local catalana i el respecte a les seves competències i l'autonomia de la seva gestió. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, la meua més cordial salutació de bon dia, en aquesta hora en què la cambra no està precisament molt plena, però, en tot cas, em permetran (*veus de fons*)... –pocs i bons; és igual, no entrarem en aquest tipus de judici–, em permetran que els comenci fent un símil que potser és difícil d'entendre, però, com que, a més a més de diputada, sóc alcaldessa, i dit en femení vol dir que sóc dona, permetran que comenci amb un símil que a mi m'ha semblat sempre una reflexió molt interessant i profunda del moviment feminista, que és aquella que diu: si veritablement es mantingués les dones allunyades de tota activitat i tancades a casa, seria certament dolent per a les dones, però fonamentalment seria dolent per a la humanitat, perquè la humanitat renunciaria a la meitat de la seva capacitat d'intel·ligència, de treball, d'aportació social i humana. I aquest símil, que a mi m'ha semblat sempre un element de reflexió en el qual podríem aprofundir molt, és el que, honorable conseller, encara que li sembli una miqueta desvinculat, jo vull avui que la meua interpellació respecte al paper del món local a Catalunya, doncs, serveixi.

El món local hi és, Catalunya està plena de territoris, i cada territori hi té un govern democràticament escollit, en el seu ajuntament, perquè cada territori de Catalunya pertany a un municipi. Per tant, aquest món, aquesta Administració, aquesta representació democràtica i popular existeix, i, en tot cas, potser no em sabut treure-li totes les potencialitats possibles; potser l'autogovern de Catalunya, el conjunt de l'organització de l'Administració catalana ha intentat a vegades no tenir prou consideració o prescindir en excés de les potencialitats d'aquesta part de les administracions d'autogovern de Catalunya.

I les ciutats són –i vostè, senyor conseller, ho sap– el marc idoni per a totes les oportunitats, i també per a tots els riscos i, per tant, per a tots els conflictes. I, per tant, parlar de ciutats vol dir parlar de seguretat, de convivència, d'immigració, de polítiques de protecció social, d'infraestructures, de protecció del medi ambient, de promoció de la salut, i no m'hi estendré gens ni mi-

ca, perquè, si no, se m'acabarà el temps, però estarà d'acord amb mi que, tot i les dificultats per articular a vegades la suficient autonomia política i financera dels ajuntaments, una part importantíssima, la part més consistent del canvi i de la transformació de les nostres ciutats, aquells canvis irreversibles en la millora de la qualitat de vida dels nostres ciutadans s'han produït, precisament, per l'acció permanent dels ajuntaments, de tots els ajuntaments, de tots els colors polítics. Nosaltres podem creure que aquells que han estat governats per la nostra formació política, doncs, han treballat amb uns valors, i d'altres amb d'altres, però, en tot cas, de tots sense distincions, del món local sense distincions.

L'espai públic, aquest espai públic de les ciutats que, entre d'altres coses, és el lloc de naixement de les identitats... Les identitats no apareixen per generació espontània; es produeixen, es fan al llarg del temps i dels anys, i, per tant, la recuperació de les tradicions i d'una part molt important de la normalització de la nostra pròpia cultura i llengua s'ha produït també en els ajuntaments.

I fins ara hem tingut la sensació que la Generalitat, amb la seva actitud general i amb la legislació sectorial que ha anat aprovant, ha alimentat un cert recel i desconfiança entre els ajuntaments i la Generalitat i ha intentat situar els ajuntaments en un nivell de caràcter més secundari, més, diguem-ne, subordinat del que els pertoca. Jo crec que s'ha negat sistemàticament als ajuntaments el seu paper, el seu gran paper en la constitució, en la recuperació, en la transformació de l'autogovern recuperat, sortosament, ara ja fa molts anys. I s'ha impedit als ajuntaments o s'ha impedit que els ajuntaments fossin les peces bàsiques de la construcció nacional i del procés de millora i de progrés de Catalunya.

Per tant, en aquest plantejament que els ajuntaments són peces fonamentals per a un concepte d'autogovern ambiciós, plural, alhora realista, tocant de peus a terra, perquè no hi ha més realitat que aquella que et trobes en el carrer cada vegada que surts de casa o de l'ajuntament, i alhora entusiasta..., i la possibilitat de compartir, entre la Generalitat i els governs locals l'alegria de l'èxit, l'ambició i la il·lusió per una Catalunya millor.

Jo crec que pertoca –i això és el que m'agradaria avui que vostè ens confirmés, avui, aquí en aquest Parlament– un gir important en aquesta relació entre la Generalitat i el món local, i, per tant, li demanem un gir de cent vuitanta graus, que s'acabi amb aquesta sensació que hi hagut a vegades d'escatimar recursos, de prioritzar interessos en una administració i en una altra, i que s'entengui com a administració conjunta catalana tant els ajuntaments com la Generalitat; que s'acabi, doncs, amb aquesta sensació, sovint fins i tot percebuda pels ciutadans, de confrontació entre el món local i la Generalitat, i, per tant, que es comenci des d'ara a prioritzar les lleialtats polítiques i els projectes reals en benefici de la ciutadania, i no els projectes partidistes i els comportaments a vegades sectaris, que políticament poden donar, a vegades, pírrics i efímers resultats, però que socialment són sempre empobridors.

Socialment, la capacitat de transformació de Catalunya hauria estat encara més contundent, encara més profunda, si haguéssim treballat des del primer dia conjunta-

ment. I hem tingut la sensació que, amb afirmacions que vostè sap que s'han produït en aquesta cambra i per part del president de la Generalitat, que un país amb ciutats fortes és un país dèbil, el que hem fet ha sigut debilitar l'autogovern i la Generalitat, i debilitar també els ajuntaments, i no ser capaços de treure'n totes, totes les possibilitats. Perquè el patriotisme, la defensa de la pàtria, de la nació de Catalunya, s'han de fer de manera conjunta, i jo crec, certament, potser en la meua doble condició, que no hi ha més potencial ni millor treball per transformar Catalunya i per enaltir el propi país que el que es pot fer de manera conjunta amb els governs locals, pel coneixement d'aquests governs locals, de cada racó, de cada realitat, de cada problema i, a la vegada, de cada potencialitat en cada un dels municipis.

A vegades, en els discursos polítics, quan es parla de medi ambient, de dones, de joves, així, com una cosa tangencial, sectorial, i s'hi afegeix la relació amb els ajuntaments, tenim una mica la sensació que les referències són excessivament escadusseres i esporàdiques i mancades de compromís. I el que volem, perquè s'apropen unes eleccions municipals i perquè em sembla que és bo que la ciutadania sàpiga exactament què volem que siguin els ajuntaments en el futur i quin joc i quin paper els donem en aquest futur de Catalunya que avui està a debat, quan discutim la revisió de les seves grans lleis que l'articulen, i molt especialment de l'Estatut d'autonomia de Catalunya..., quina és, veritablement, la rellevància que es vol arribar a donar a aquesta Administració, també catalana, que també forma part de l'autogovern, que són els ajuntaments.

Tinc una llarga llista, que no la llegiré, de seixanta lleis aprovades els últims cinc anys, honorable conseller, de legislació sectorial, que s'han caracteritzat per una ambigüitat competencial, per l'atribució a vegades insuficient de competències als municipis i, fonamentalment, per càrregues econòmiques sense compensació; qüestió que no hauria acceptat mai el Govern de Catalunya si s'hagués tractat de la translació de responsabilitats des del Govern central envers l'autonomia catalana o envers el Govern de la Generalitat.

Per tant, volem reformular o volem un compromís per a la reformulació de tota la legislació sectorial, la territorial, la de règim local, amb una voluntat constructiva, amb un procés tan important i profund com la revisió del marc global d'estructuració de l'autogovern. I volem, evidentment, la finalització de la confrontació, en benefici de l'eficàcia, de la transparència i, fonamentalment –fonamentalment–, del servei integral i integrat en els ciutadans, que al cap i a la fi deu ser l'objectiu que compartim.

Per tant, als ciutadans, no els podem dir: «Això pertoca a la Generalitat» o «això pertoca a l'ajuntament. Ja s'apanyarà l'alcalde, ja ho arreglarà l'alcalde. Vagi a la Generalitat, que això no és problema meu», perquè la ciutadania, cada vegada més, vol solucions, i vol solucions conjuntes dels problemes. Tenim, en el moment actual, la possibilitat d'adquirir un gran compromís davant del conjunt de la ciutadania, que sumarem esforços i entendrem que, l'autogovern de Catalunya, el configurem...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

...el Govern de la Generalitat –sí, senyor president, acabo– i el govern dels municipis, que són, al marge del color polític, una única cosa que treballa amb lleialtat institucional.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula l'honorable conseller

El conseller de Governació i Relacions Institucionals (Sr. Josep M. Pelegrí i Aixut)

Senyor president, senyores i senyors diputats, comparteixo el símil que la diputada ha fet en la primera part de la seva intervenció, i aquesta precisament també ha estat, des del nostre punt de vista, una política aplicada pel Govern de la Generalitat. El Govern, en aquest cas, manté una posició molt clara respecte als temes relacionats amb tots aquells aspectes de l'activitat dels ens locals directament protegits pel principi constitucional de l'autonomia local. És molt respectuós, el Govern de la Generalitat, amb l'autonomia local, i compta amb els ens locals per poder construir un país i per poder construir un major autogovern.

D'una banda, el Govern té com a principi indefugible de la seva gestió el respecte envers aquesta autonomia local i, conseqüentment, també, de les seves competències. Per això el Govern assumeix l'obligació de crear o de consolidar, mitjançant iniciativa legislativa, mitjançant el desplegament reglamentari i mitjançant també, i sobretot, els instruments de cooperació econòmica, les condicions jurídiques i materials que permetin aquest lliure exercici de les competències dels ens locals, perquè amb la seva llibertat ajuden a construir Catalunya, en un marc d'autonomia administrativa plena, en l'exercici d'aquestes esmentades competències.

Ara bé, el Govern exerceix aquestes competències pròpies sobre el territori, que constitueix, al mateix temps, la base territorial dels diversos nivells de l'Administració local, i sobre uns ciutadans, que són també ciutadans dels ens locals de Catalunya. Si a això afegim que els àmbits competencials no estan sempre nítidament definits, amb clares zones de superposició, no és estrany, per tant, que els punts de contacte, quasi sempre, des del nostre punt de vista, pacífics, harmònics i enriquidors, però també, de vegades, no exempts d'aspectes conflictius, siguin freqüents. Però és normal, perquè la discussió, moltes vegades, és veritat –i vostè m'ho reconeixerà–, enriqueix el debat, enriqueix el diàleg i millora qualsevol situació.

Tot això configura un escenari on potser l'excepció siguin les ocasions en què el Govern de la Generalitat o qualsevol administració local puguin, lliurement i autònomament, exercir competències clares i definides. Ben al contrari, és possible que freqüentment s'imposi un panorama d'encavalcaments competencials i interaccions diverses entre les diferents accions de govern,

que tan sols es pot reconduir mitjançant l'aprofundiment de la cultura de la cooperació interadministrativa. Aquest és l'esperit que vostè demana i, hi insisteixo, aquest és l'esperit que nosaltres, com a govern, hem estat aplicant durant molts anys.

La cooperació econòmica, com deia abans, és un clar exemple d'aquesta cultura de cooperació i de recuperació del país, de l'autogovern, de l'equilibri territorial, mitjançant diferents programes i línies de cooperació que el Govern de la Generalitat posa a disposició dels ens locals cada exercici, importants quantitats econòmiques, importants dotacions econòmiques que els ens locals apliquen lliurement –apliquen lliurement– a les seves línies d'actuació política o bé, coordinadament, a actuacions d'interès mutu. I vull recordar que la Comissió de Cooperació Local de Catalunya, i també la Comissió de Govern Local de Catalunya, té importants moments de consens en aquestes distribucions d'aquests diners que fan que el món local pugui lliurement decidir a quines obres, a quines inversions o a quines polítiques ho aplica. Per tant, no puc veure la paraula del sectarisme a què vostè feia referència en l'actuació del Govern de la Generalitat perquè, entre altres coses, compta també moltes vegades, la seva política, amb el consens i el suport de les diferents forces polítiques que componen les diferents, les dues associacions municipalistes que existeixen avui a Catalunya.

Voldria destacar com a exemple, en l'exercici actual, els pressupostos de la Generalitat destinen més de 480 milions d'euros a activitats de cooperació econòmica amb els ens locals, a banda de l'1,7 milions en concepte de participació en els ingressos de l'Estat. Aquesta quantitat suposa un increment d'un 6,99% respecte de la corresponent a l'exercici del 2002, increment important en un context, com vostès saben també, de contenció pressupostària.

Voldria destacar també, com a exemples del que és la voluntat del Govern de la Generalitat, de posar cada dia més i millors mitjans a disposició dels ens locals, l'evolució de la participació dels ens locals en els ingressos de la Generalitat, integrada dins d'aquest fons de cooperació local de Catalunya. En aquest exercici en què estem ara, tot mantenint aquest creixement del 3% en la dotació ordinària dels ajuntaments, voldria destacar una sèrie de finançaments específics pels ens locals. En primer lloc, el Govern destina 15 milions d'euros a noves línies d'ajut per a municipis petits –municipis petits.

Vostè, en tota la seva intervenció, senyora diputada, ha parlat sempre de ciutats. Nosaltres no parlem sempre de ciutats perquè el nostre país no està constituït només de ciutats, està constituït també de pobles, de municipis, de nuclis, de zones on hi ha diferents nivells d'habitants i diferent nombre d'habitants i, per tant, també pensem que l'aspecte de l'equilibri territorial és un aspecte claríssim d'aquesta política del Govern amb relació a l'àmbit local.

Insisteixo, 15 milions d'euros a noves línies d'ajuts pels municipis petits; una dotació específica dins d'aquest 1.100 milions de cooperació local, destinats a municipis de menys de mil habitants perquè entenem que són un segment especialment desafavorit en els criteris

de distribució de les participacions en els ingressos de l'Estat. Després també hi ha dins d'aquests 15 milions d'euros un total de 9 milions que subvencionarà obres i serveis de competència municipal, en el sentit més ampli de la paraula, i podrà finançar fins al 90% del cost de les actuacions.

Una segona línia és la de 250.000 euros per atendre per primera vegada les necessitats específiques de les entitats municipals descentralitzades, i una tercera línia de 3 milions 360.000 euros, per tal de fomentar la prestació supramunicipal de serveis.

També, des del punt de vista del consells comarcals, vull destacar el compromís del Govern de la Generalitat en el seu potenciament com a elements claus de la vertebració territorial d'aquesta conjunció entre el món local i el Govern de la Generalitat i, molt especialment, com a garantia per al manteniment de la planta municipal de Catalunya, a proporcionar a aquests municipis, als més petits sobretot, la prestació de serveis de base supramunicipal.

I també és en aquest sentit que una bona prova del programa específic que té el Govern de la Generalitat és la Xarxa 41, mitjançant el qual es dona suport als consells per a la inversió d'infraestructures i equipaments específics per a la prestació d'aquests serveis supramunicipals, per al foment de l'activitat econòmica i per al desenvolupament local. Jo entenc que tots aquests tres conceptes són els que vostè demana d'aquest compromís per reformular el món local. Ja s'ha fet, ja s'està fent i es continuarà fent també en el futur. Aquest programa també arriba a la tercera edició, el de la Xarxa 41, i no podien ser acollits a través d'altres programes, com podien ser el Pla únic d'obres i serveis, o dels mateixos fons europeus de desenvolupament regionals, com és el Feder.

El Govern de la Generalitat posa també a disposició dels ens locals importants recursos provinents dels fons estructurals de la Unió Europea, com vostè sap, i això ens permet, per exemple, formar programes cofinançats amb el Feder, amb un cofinançament de més de 30 milions d'euros anuals, que s'han d'afegir a les dotacions abans esmentades, procedents dels pressupostos de la Generalitat.

Fora també del camp de la cooperació econòmica, els ens locals de Catalunya disposen també d'un òrgan partidari de col·laboració, ja n'he fet referència abans, i que és la Comissió de Govern Local de Catalunya. Li vull fer referència que el 2002 i 2003 s'han fet aprovació de vint-i-vuit temes, s'han tractat vint-i-vuit temes, vint-i-un dels quals s'han informat favorablement –vint-i-un dels quals s'han informat favorablement–, per part de la Generalitat de Catalunya i per part del món local, entitats del..., representacions del món local; quatre d'aquests vint-i-vuit –vint-i-un més quatre són informes–, per tant, no han estat sotmesos a votació, i tres –només tres, d'aquests vint-i-vuit– han estat sense acord del món local. Per tant, és cert, potser, que hi ha hagut un excés, tres temes, en el qual no hi ha hagut l'acord amb el món local, però jo crec que és important significar que l'any 2002 i el 2003, dels vint-i-vuit temes, vint-i-un han estat informats favorablement pel món local.

També voldria fer referència a què dins del Departament de Governació i Relacions Institucionals la Direcció General d'Administració Local és l'instrument de relació entre l'Administració de la Generalitat de Catalunya i els ens locals, també per formar tot un únic paquet institucional, des del punt de vista de l'Administració i del Govern de Catalunya. I m'agradaria que, més enllà del seu nom, no fos considerada com la Direcció General d'Administració Local, sinó per a l'Administració Local, com un ventall de recursos materials i humans, posats pel Govern a disposició del món local de Catalunya, que estem potenciant, des del meu punt de vista, molt aquesta vessant de la Direcció General, sobretot també i mitjançant una decidida aposta política per a la introducció de les noves tecnologies de la informació de la comunicació, també perquè el món local pugui ser cap i cabdal d'aquesta recuperació i d'aquesta participació del món local en el progrés del nostre país.

Aquesta aposta per aquestes tecnologies, vostè també ho coneix, ha estat mitjançant subvencions específiques per a la informatització dels ajuntaments arran dels anys noranta, i també d'altres programes com poden ser, sobretot, prioritzats dins del programa Feder europeu.

L'any 2000 es va materialitzar també aquesta cooperació i aquesta voluntat d'introducció a les noves tecnologies en el món local a través del pacte signat en aquest Parlament, amb la participació del Govern de la Generalitat i dels grups parlamentaris i de Localret. Aquesta possibilitat, doncs, dona lloc, en molts casos, doncs, aquesta –hi insisteixo– possibilitat que els ajuntaments puguin participar també en aquesta lluita per millorar el país, per millorar les nostres competències, però també, i sobretot, per millorar la qualitat de vida dels ciutadans i de les ciutadanes del nostre país que com vostè diu són els principals afectats en cas que hi hagi diferències de concepte i diferències de relació entre les diferents administracions.

Després, en el torn de rèplica, suposo que podrem ampliar les nostres manifestacions.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, li he de dir que parlem en dues dimensions diferents. Jo no li he volgut parlar deliberadament de diners, em sembla que els diners que es destinen al món local són tan insuficients que aquest no és el debat, perquè necessitaríem un altre dia per debatre'l. Jo li he volgut plantejar una cosa que em sembla molt més important, d'abast polític i de profunditat i dimensió de l'autogovern molt més important, que és: som o no som una única cosa Generalitat i ajuntaments? O resulta que els ajuntaments l'única cosa que han de fer és, quan surt publicada la convocatòria d'un programa de subvencions, sempre amb una dotació econòmica molt baixa, el

que han de fer és, en tot cas, presentar-s'hi i aquí s'acaba la nostra relació?

Jo li he plantejat una altra qüestió. Jo li he dit si veritablement érem o no érem Generalitat de Catalunya i se'ns considerava així; si era o no era raonable que quan parlem d'aprofundir l'autogovern i de donar-li majors quotes de poder polític i de poder econòmic, s'inclou en això els ajuntaments de Catalunya. I vostè m'ha contestat amb els fons Feder i el PUOS i el Fons de Cooperació, que jo no vull parlar-ne.

En tot cas, sí que li vull aclarir que jo no m'he referit només als municipis petits, li he dit: «Cada racó de Catalunya –cada racó de Catalunya– té un govern d'elecció democràtica, té un ajuntament», per tant, no m'he referit només a les ciutats.

I l'altra qüestió. Li posaré un exemple perquè m'entengui. Hi han ajuntaments que han aconseguit, a hores d'ara, no només tramitar totes aquelles coses que els pertocuen sobre la concessió d'un nínxol, l'atorgament d'un gual, les milliores de l'arbrat o de la seva ciutat en general, sinó que han aconseguit, per exemple, tenir possibilitats de renovar el document nacional d'identitat, de renovar el carnet de conduir, de fer declaracions de renda, i en canvi no poden, de cap de les maneres, tramitar la sol·licitud d'un avi del poble que vol ingressar en una residència assistida de la Generalitat de Catalunya. Com pot ser això? És a dir, tendrem o no tendrem a què els ajuntaments siguin el gran lloc on el ciutadà es dirigeix quan necessita un servei de l'Administració, sigui quina sigui la seva administració?

I per què hi ha, en aquests moments, possibilitats que s'arribin a acords amb administracions que permeten que els ajuntaments facin aquestes funcions i en canvi sigui impossible per l'existència d'una oficina de Benestar Social, que organitza concursos de paelles d'arròs en el municipi, però que, en canvi, no es preocupa que existeixin relacions clares, evidents, entre el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament d'aquella ciutat?

Això és el que no pot ser. Això és el que jo li demano que rectifiquem per la necessitat d'una reforma administrativa molt més simple, molt més amable i molt més propera. I per a una concepció de la Generalitat única, de tota l'Administració catalana, perquè som també administració catalana els ajuntaments; perquè s'ha de donar més poder als territoris –i a mi no m'agrada massa aquesta expressió perquè sembla que el que hagi de manar sigui el terreny, i en realitat no és el terreny són les persones, i de les persones els seus representants democràtics–, i per tant, que es creï un marc d'autèntica descentralització de l'Administració autonòmica i es generi com a interlocutors efectius els ajuntaments –això que li dic–, que puguin tramitar també les peticions dels ciutadans d'aquell municipi amb referència a serveis del Govern autonòmic, i facilitar a través d'aquest poder descentralitzat en el territori els àmbits d'una autèntica i eficient cooperació territorial.

Però a més li vull dir que hem de potenciar la Comissió de Govern Local, no només com aquella que emet informes, no com un tràmit obligat i avorrit de procés administratiu, sinó com un lloc de trobada autèntica entre l'Administració, entre les administracions que

exerceixen l'autogovern, que és la Generalitat i els ajuntaments, i hem de dir, i li ho pregunto explícitament, si té interès el seu Govern i la formació política que li dóna suport, és a dir, Convergència i Unió, que els alcaldes i les alcaldesses siguin els representants ordinaris de la Generalitat en els seus termes municipals; que això és fonamental per entendre que som una única cosa.

I per tant, no li parlo de diner, honorable conseller, li parlo de lleialtat institucional, de formar part d'un únic país, de defensar-lo conjuntament, d'aprofundir en les seves capacitats d'autogovern i de fer-lo, evidentment, molt més potent, i de progressar conjuntament en benefici, com ja li he dit, de la ciutadania catalana.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller...

El conseller de Governació i Relacions Institucionals

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo he parlat expressament de diners –he parlat expressament de diners–, perquè és una manera d'intentar veure i d'intentar reflectir... Per cert, això no sé si és seu... (*Veus de fons.*) Li ho tornaré després, sí. D'intentar reflectir que hi ha una voluntat claríssima de la Generalitat de Catalunya de compartir un projecte comú de país amb els ajuntaments, amb els ens locals.

Hi ha un altre aspecte que també vull, i crec que tinc la necessitat de deixar sobre la taula. L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que forma part del bloc de constitucionalitat i que estic convençut que tots vostès respecten i valoren, diu que Catalunya s'estructura en comarques –en comarques. Vostè, abans, ha dit que havia parlat de ciutats. Sí que és veritat que he dit «que en cada racó de Catalunya hi havia uns governs locals i uns representants locals», és veritat, però, que ha parlat de ciutats només, i li ho torno a repetir, no ha fet cap referència en la seva intervenció als municipis. Nosaltres pensem que des del Govern de Catalunya i des del mateix Estatut que reconeix aquesta condició dels consells comarcals és una manera de poder veure aquesta unió entre el traspàs de competències de la Generalitat de Catalunya cap al món local, a través directament de la transferència de competències del món local, o, mitjançant els consells comarcals, podem ser un país més ric, podem ser un país amb major autogovern i podem ser un país amb major prosperitat per a les persones, evidentment, per a les persones.

No hi ha cap altre voluntat del Govern de la Generalitat que estar vinculat a les persones, i per això també –hi insisteixo–, aquest bloc de constitucionalitat, aquest marc estatutari, que ens diu que hi ha la Generalitat, que hi ha els consells comarcals i que hi ha els ajuntaments, s'hauria de complir. Quina és la força política que ha negat sistemàticament la validesa dels consells comarcals? Quina és la força política que ha negat això i que ha impedit, potser també, que molts municipis –que molts municipis– que en el seu dia podien o no podien tenir unes competències clares no poguessin exercir-les i no poguessin fer aquesta funció que diu vostè de contribuir a millorar el país, de contribuir a

millorar el nostre sistema d'autogovern? Quina ha estat aquesta força política?

Jo emplaço, també, a algunes forces polítiques que defensin això mateix que defensen aquí a Madrid. Vostè sap que hi ha una llei de bases i aquesta llei de bases ens impedeix moltes coses, i que podem modificar aquesta llei de bases. Ara, hi ha una força política que vol fer una segona descentralització. Aquesta segona descentralització haurà de servir per transferir competències de l'Estat a les comunitats autònomes i de les comunitats autònomes al món local, directament, però, se'n passa, d'alguna manera, que no hi ha recursos, que hi ha forces polítiques que han tingut responsabilitats a l'Estat que reiteradament han negat aquesta necessitat de finançament perquè els ajuntaments puguin ser una administració que sigui vàlida per a les persones del seu municipi, perquè puguin exercir aquestes competències. Ja estem d'acord que nosaltres hem d'introduir majors possibilitats dels ajuntaments a tramitar i a gestionar aspectes de la vida social i de la vida quotidiana de les persones per ingressar gent a una residència o per fer diferents tipus o altres tipus de gestions. Ja estem en això, però, després, l'ajuntament, vostè ho sap..., i una de les crítiques que he fet en la primera intervenció ha set: «Escolti, quantes vegades..., seixanta-vuit lleis en cinc anys, amb les quals ni s'ha millorat el finançament.» Com vol que millorem el finançament si no tenim finançament de l'Estat? Com vol que el millorem, el finançament? Nosaltres no el podem millorar, el finançament, tenim els recursos que tenim. Hi ha hagut forces polítiques que han tingut responsabilitats en l'Estat que mai han permès això.

Per tant, jo estic d'acord en el concepte que vostè em diu de país, un país que estigui vertebrat pels ajuntaments, pels consells comarcals –que vostè, hi insisteixo, tampoc no hi ha fet referència– i pel Govern de la Generalitat. En la proposta d'estatut que fem ja diem que volem ser administració única, i aquesta administració única té el concepte de la unitat que ha de ser tota l'Administració del nostre país un vertader motor del dinamisme, de les iniciatives, de les persones, del benestar, de la qualitat de vida, però tenim una manca de recursos que no la podem obviar, i no podem ser tan il·lusos de dir: «Escolti, volem un país en què tinguem una administració molt bona, molt perfecta, tots estem molt units», però no tenim recursos, i si no tenim recursos, vostè sap, perquè té aquesta condició d'alcalde, que això no pot anar, que això no pot tirar.

Per tant, jo l'emplaço..., que estem d'acord en el concepte, però que anem tots plegats a Madrid i defensem a Madrid que, d'una vegada per totes –des de l'any 82 fins ara s'ha negat sistemàticament aquest finançament–, tinguem un finançament adequat, que això ens permeti adequar les competències de la Generalitat, que vol traspassar als ajuntaments perquè puguin fer aquestes gestions que vostè vol, per millorar la qualitat de vida dels ciutadans, per incrementar el benestar de la gent, però que hem de necessitar i necessitem indefugiblement aquests recursos, no?

Per tant, estem d'acord en això, però també hem de ser conseqüents. Jo l'emplaço que vostès i altres partits vinguin a Madrid i defensin això que defensem nosal-

tres des de fa molt temps i molts anys per millorar el nostre autogovern del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, i moltes gràcies, senyora diputada.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'ocupació (tram. 300-00828/06)

La següent interpellació la formula, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat (*pausa*)..., l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet (*pausa*) –poden continuar el diàleg a fora amb tota la intensitat del món– sobre els serveis d'ocupació.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el desembre passat fèiem una interpellació on passàvem balanç de la seva herència, una herència feixuga que assumia en agafar dues, no una, no, dues conselleries de la Generalitat. Fèiem balanç i parlàvem, per exemple, del que, des del nostre punt de vista, era un erroni procés de privatització de l'LGAI, finalment consumat; parlàvem de l'incompliment dels plans de reindustrialització de la Segarra, de les zones d'impacte de monocultiu industrial –la Segarra, el Berguedà i el Lluçanès–, quasi tota la cera és a l'altar, i parlàvem de l'encallament pel que fa a la formació ocupacional, i, fins i tot, amb algunes dades de casos conflictius, de presumpte frau, portats a la justícia i on els organismes de la Generalitat feia la sensació que obstaculitzaven aquesta acció.

Estàvem en els cent dies de gràcia, i, fins i tot, vaig optar per no fer moció. Això vostè m'ho haurà de reconèixer. Han passat els cent dies i, lamentablement, molts d'aquests temes estan igual, o, si més no, no es veu que hi hagi vies de solució immediata.

I la interpellació se centrarà, bàsicament, en les temàtiques vinculades al Servei d'Ocupació, sigui el mateix desplegament de les funcions d'intermediació d'aquest Servei, sigui pels aspectes de formació ocupacional.

Pel que fa al desplegament del Servei d'Ocupació, un dia d'aquests hem estat convidats a la seva presentació oficial, hi ha una preocupació important per part dels sectors que no estan directament en el pastís de l'assumpte, perquè, ja siguin treballadors, ja siguin agents que treballen o que han col·laborat amb l'antic Servei de Col·locació, no hi ha cap indicatiu de calendari, no queden clars els objectius ni els mitjans de què es disposarà per tirar endavant.

Això és el futur. La realitat actualment és que les actuals oficines de treball de la Generalitat tenen greus problemes per les funcions per a les quals estan establertes. Continuem amb un sistema informàtic que no funciona, encara no ha entrat en xarxa amb el sistema informàtic de l'Estat; sembla que és més fàcil trobar treball, doncs, a Alemanya que no pas, doncs, no sé, a

Castelló de la Plana; continuem amb les dificultats, per no dir la impossibilitat, que des de les OTG es pugui saber quins i quants cursos es fan a Catalunya per oferir als aturats, i, llavors, els enviem, els hem d'enviar, al CIP, a Barcelona, a la ronda de Sant Pere, que, òbviament, es col·lapsa, perquè des de l'OTG concreta no se'ls pot donar aquesta informació, i la cosa té delictes en l'època de la societat de la informació, i heretem, continuem heretant, sense canvis, una situació on les OTG, a tot estirar, gestionen el 15% de la intermediació laboral, a tot estirar, 15% de la qual formen part treballadors que ja vénen adjudicats a través de plans d'ocupació, tallers ocupacionals, escoles taller, cases d'ofici, que ja vénen donats, és a dir, no hi ha pròpiament intermediació, sinó constatació d'unes persones que ja et vénen determinades a partir d'aquests programes.

Què desplegem? Un servei que té per pretensió superar aquest misèrrim 15% d'intermediació i, per tant, amb voluntat de substitució del model privatista d'intermediació actual? És l'interrogant que hem de saber, perquè, si anem per aquí, òbviament, falten recursos, falten mitjans i falta orientació; si no anem per aquí, no sé si val la pena fer créixer un monstre per acabar fent el 15% o menys d'intermediació. Com que aquest model es va pactar amb una llei en què aquest Grup que represento va fer esmena a la totalitat, comprèn vostè que jo ja poso en qüestió la situació de pecat original del producte, eh?, que estem desenvolupant.

Un greu error que s'està pagant caríssim, i mentre vostè aquests mesos, repeteixo que ja han passat de gràcia..., no s'hi veu solució, és el traspàs parcial de les polítiques passives d'ocupació. En traspassem una part, l'atenció al públic, i l'Inem es queda el que és la confirmació i la gestió, la tramitació pròpiament, dels expedients, cosa que porta a situacions paradoxals. Si aquí teníem sobre cent treballadors, quaranta se'ls queda l'Inem, seixanta passen a la Generalitat, però resulta que la càrrega de treball el 80% és d'atenció al públic, és a dir, amb 60% de personal han de fer el 80% de la feina que heretaven, i tenim uns senyors de l'Inem que no atenen el públic, que tramiten, i en les oficines que hi ha bon rotllo, funciona com una seda, però són poques, perquè quan la cosa no funciona ens trobem amb aturats donant la cara davant d'un funcionari de la Generalitat que diu: «Oh!, jo no hi entenc, en aquest cas no sé com està el tràmit, vagi i passi a la taula del costat, que és de l'Inem.» L'altre del costat diu: «Escolti, jo no estic aquí per atendre el públic, passi-m'ho per escrit.» És a dir, un autèntic calvari patètic i penós per part de l'Administració als aturats que provoca situacions creixents, fins i tot, de conflictes i d'enfrontaments d'usuaris amb funcionaris del Servei, de manera que la gran solució que em sembla que vostè en persona ha donat és posar «segurates» en algunes oficines per evitar el problema. Això ja no és política preventiva bèl·lica, no, això és política de reconstrucció, és a dir, deixem que es matin i, llavors, hi posarem el «segurata».

Escolti, vostès i els senyors d'aquí tenen la responsabilitat d'aquest caos, que una cosa que és tramitar l'atur d'una persona es faci de forma tan kafkiana i que es bloquegi a les oficines, aquest tràmit. I això està passant ara i, Déu meu!, en aquest problema no veig quin can-

vi es produirà amb la creació d'oficines del SOC, perquè és un problema, diguem-ne, estructural, de base, tan estructural que tenim a les portes un augment de la plantilla de l'Inem, pel que sembla, amb una preproposta amb algunes oficines duplicant funcionaris mentre estem amb plantilles escanyades per part de la Generalitat, amb treball en precari, desmotivació i manca de formació, o, almenys, sense previsions de formació immediata de cara a les noves funcions que se suposa que hauran de fer en el marc de les noves oficines del Servei d'Ocupació de Catalunya.

Francament, una situació complicada, tan complicada com una dada concreta, que porta al fet que si el 1997 el que es tardava entre demanar prestació de desocupació fins al reconeixement..., i es tardaven nou dies, ara es tarden quinze dies. O sigui, això qui ho paga és l'usuari –qui ho paga és l'usuari.

Permeti'm en aquesta poca estona que queda, després ja en farem la rèplica, avançar l'altre gran bloc de problemàtiques que vostè ha heretat i que no s'hi està fent front, tot el bloc de la formació ocupacional, un bloc que és també fruit o pot donar fruit a crítiques en profunditat quan les dades europees sobre nivell de qualificació professional ens situen a la cua d'Europa, quan els empresaris, els empresaris «de a peu», els puntuals, es continuen deixant de dèficits de mà d'obra estructurals –torners, fresadors, etcètera–, amb una formació ocupacional i accions formatives que belluguen prop de 60 milions d'euros, i, en canvi, amb un sistema d'ocupació que està en una situació de transició, però que l'herència de l'antic està col·lapsada. En parlarem després.

Encara s'han de publicar al DOGC les subvencions del 2002 per accions d'orientació; els centres col·laboradors encara no han cobrat el segon pagament dels cursos 2001; del 2002, alguns, molt pocs, han cobrat el primer pagament d'alguns cursos, mai de tots, la gran majoria no han cobrat res del 2002; el deute acumulat és molt important, i donada la situació del sector, molts estan fent fallida o faran fallida.

La qüestió és: cap a quin model anem?, perquè potser seria bo que a la gent que se'ls va ensarronar, entre cometes, a fer aquesta actuació de formació privada o complementària a la pública se'ls ha de donar alguna resposta.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

No es torturi...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

...senyor conseller, no es torturi, i jo crec que aquest sector prefereix saber si han d'anar a l'eutanàsia, però, en tot cas, definim quin és el model cap on anem i do-

ni explicacions. Hi ha molta incertesa i malestar en el sector.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Fernández i Teixidó)

Senyor president, senyores i senyors diputats, començava el diputat Huguet respecte a una primera valoració d'aquest balanç d'aquests ja cent trenta o cent quaranta dies, no en l'àmbit del que la pregunta, la interpellació, es referia, sinó en un àmbit entenc més ample del conjunt de les polítiques del Departament.

Bé, vostè fa una pregunta, una interpellació, avui específica al Govern respecte a polítiques d'ocupació. Jo només vull aprofitar l'avinentsa per dir-li: «Tant de bo, senyor Huguet, tinguem l'oportunitat que vostè pugui interpellar, és a dir, preparar les interpellacions al Govern de totes les matèries que ha apuntat»..., i que amb una passada, com aquell que no vol, diu: «Escolti, això no va bé.» No cal ni que li digui que està vostè en la legitimitat per dir que no va bé o que va molt malament, però jo li agrairé, amb el rigor que caracteritza sempre la seva tasca parlamentària, que en successives interpellacions vostè es prengui la molèstia d'explicar-nos què no va bé i, en lloc de fer una desqualificació generalitzada del que són cent cinquanta dies de treball, vostè digui: «Conseller, no va bé això, no va bé allò, no va bé allò, no va bé allò, per això, per això i per allò altre.» De totes maneres, vostè comprendrà que una desqualificació generalitzada, «això no va bé», a aquest conseller amb una certa experiència, no l'impressiona, senyor Huguet; reconeix el dret a fer-ho, però el deixa veritablement ben, ben fred.

En canvi, algunes de les coses que vostè planteja ja quan entrem al moll de l'os de la interpellació que vostè fa, doncs, això mereix, si més no, una primera preocupació que aquest conseller vol expressar amb fermesa. A nosaltres, que hem explicat reiteradament, senyor Huguet, el model del SOC per Catalunya, si un diputat de la seva formació, illustre com vostè, ens diu el que ens diu respecte que no sap què és exactament el SOC, vol dir, senyor Huguet, que no és culpa seva, és culpa nostra: ens hem explicat molt malament.

Jo, com que m'ho temia, ja li avanço..., com que m'ho temia, que això vostè... —tots estem tan enfeinats, Huguet, per anar seguint l'acció política—, jo li he preparat aquí tot un conjunt que li entregaré avui mateix..., no el clàssic que diem, ja ho sap, els consellers: «Ja li ho enviaré», no, no, li entregaré el Servei d'Ocupació de Catalunya, punt per punt, perquè vostè pugui avaluar el nostre plantejament i em limitaré..., no entrar als continguts d'aquests punts, que posaré a la seva disposició, perquè em pugui fer una altra interpellació, si li sembla, el proper Ple, amb material, documentat, estudiat, sinó la visió política de com entenem el SOC, que vostè ha fet algunes referències que, per a mi, em semblen, senyor Huguet, de molt interès.

Nosaltres hem plantejat, com vostè sap, un canvi que ha fet, i això vostè m'ho ha de concedir, de la creació d'ocupació la columna vertebral del nostre plantejament respecte al SOC. Això vostè m'ho ha de concedir. I segurament ho farà encantat, perquè avui vostè pot parlar de les coses que no acaben de funcionar bé, no en el SOC que anunciem, sinó en algunes de les oficines. I alguns aspectes específics del que vostè diu jo ho comparteixo. I hauria d'estar cec, senyor diputat, per no admetre algunes de les deficiències de les oficines actuals.

Però una satisfacció que té aquest conseller és que vostè no ha de perdre ni un minut del seu valuós temps a parlar de l'atur —és una cosa que jo, sap?, agraeixo molt—, si en un altre moment vostè estaria preocupat fonamentalment per les dades d'atur i vindria aquí a explicar-nos quines són les dades d'atur. No, aquestes dades d'atur vostè avui ni les comenta, ni les planteja. I sap per què? Perquè tenim un plantejament respecte a la creació d'ocupació que informa —que informa—, senyor diputat, el tema del SOC.

Quina era la nostra aposta —i entro en detall en el que vostè ens plantejava—, quina era la nostra aposta respecte a l'impuls del SOC? Nosaltres, senyor diputat, podríem fer dues coses respecte al SOC, dues, també m'ho concedirà. La primera era: teníem un mandat del Parlament, tenim coses a modificar en les oficines actuals, podríem reunir el Consell de Direcció del SOC, podríem fer un primer plantejament d'«impulsarem el SOC pel mandat parlamentari», i *c'est tout!*, ja hem fet la feina!

Aquesta era una possibilitat que aquest conseller tenia. Convençuts com estàvem que la creació d'ocupació i algunes de les deficiències que vostè ha manifestat, alguna que jo comparteixo i altres que no, eren imprescindibles resoldre, vaig pensar que era molt més important fer un impuls decidit del Servei d'Ocupació de Catalunya.

«Decidit», què vol dir? «Decidit» no vol dir una proclamació retòrica, senyor diputat, respecte a què volem al SOC. I vostè, que segurament s'ha pres la molèstia de parlar amb moltes persones per preparar aquesta interpellació, a hores d'ara ho deu saber. «Decidit» vol dir reunir-nos justament amb aquells que formen part del SOC —sindicats, l'Associació de Municipis de Catalunya, la Federació de Municipis de Catalunya i patrons— i fer un plantejament absolutament pactat d'objectius, de ritmes i de calendari. Pactat. I penso, senyor diputat, que pactat amb un ampli consens. Sempre hi han dificultats, com a vostè no se li escapa, i més en el període a què ens apropem, però hem aconseguit que patrons, sindicats i federacions municipalistes, avui per avui, donin el suport al seu plantejament.

Això no ho hem fet en una reunió retòrica proclamant «polítiques d'aparador», com he tingut l'oportunitat de llegir en alguna ocasió; això ho hem fet asseguts, amb cinc sessions en tres mesos, dues d'extraordinàries i tres d'ordinàries, amb el Consell de Direcció del SOC, i enviant tot un conjunt de documents, des del model d'oficines, la proposta de cartera de serveis, el Pla general d'ocupació de Catalunya, el pacte per les meses locals d'ocupació, el pacte explícit en defensa dels pac-tes territorials i l'Acord confederal per a la inserció,

amb les organitzacions sindicals i amb les organitzacions patronals.

Podria demanar, jo, senyor diputat, de la seva gentilesa, que és molta, que vostè parlés amb els sindicats, amb els patrons i amb les federacions de municipis respecte a la feina que fem al SOC? Podria esperar, aquest modest conseller, que vostè perdés una estoneta asseguts amb els sindicats i que li expliquessin l'esforç que estem fent? Podria esperar, aquest conseller, que vostè conegués a fons la cartera de serveis que proposem? Podria esperar, aquest conseller, que vostè no frivolitzés el gran problema que nosaltres tenim de seguretat a les oficines, que vostè ha definit i que òbviament no és un tema que puguem nosaltres directament adjudicar a l'Administració i que no sé..., tenim altres fórmules, la dels Mossos d'Esquadra, però tot això em sembla que és un plantejament, veritablement, fora de lloc, si nosaltres podem prendre algunes mesures que en definitiva –en definitiva– promoguin la seguretat dels nostres funcionaris.

Vostè de què ens demana que parlem? D'una cosa que jo estic absolutament d'acord a parlar amb vostè les vegades que calgui, diputat: model públic - model privat. Vostè diu: «La intermediació arriba a un 15%.» No és cert. Pregunti-ho al senyor Rañé, que coneix bé les dades. Me les donava ell: un 19%, mil cent casos diaris.

Vostè diu: «Oh, és que un 19% de tot aquest muntat...!» Sí, sí, perquè nosaltres pensem que hi ha un sistema mixt i volem potenciar justament aquesta part més pública, però per arribar a uns nivells d'intermediació que siguin estàndards que poden competir amb tots els estàndards europeus i que poden donar, lògicament, com és normal, a aquestes empreses a què vostè feia referència, un paper en la nostra constel·lació. Model públic i aquest model privat.

Sigui el dinou, sigui el vint-i-tres, sigui el vint-i-quatre, diputat Huguet, el que hem de fer és fer-ho bé. Alguns dels problemes que vostè manifesta són els que hem de corregir. Això és el que hem de fer. I entenem que, amb un plantejament que combina persones, política d'oficines i cartera de serveis, això ho millorarem.

Un porta molts anys en política, senyor diputat, per saber que les coses no les millorarem ni amb 150 dies ni amb 193 ni amb 244; necessitem una feina, que jo penso que estarem en condicions de seguir fent. De seguir fent, en quina línia? De tenir una proposta acabada, que vostè tindrà l'oportunitat... –no em vull allargar aquí, si és necessari, ho farem a la segona part de la intervenció–, que tindrem acabada el 30 de juny respecte a les oficines noves que obrim, la cartera de serveis nova que donem i, a partir d'aquí, la política que cal impulsar respecte a aquestes eines de què fèiem referència.

Hi ha una qüestió que vostè ha apuntat que, com que no la hi contesto a la primera, la hi contestaré a la segona part, que és respecte a tot el tema d'aquestes empreses... Vostè va fer declaracions recentment als mitjans de comunicació, que vaig tenir l'oportunitat de llegir fora del país, molt interessants, i segurament ens ocuparà part de la segona intervenció.

Però hi ha un tema a què vostè no ha fet referència, i que m'estranya, degut a la sensibilitat que el caracte-

ritza: què passa amb el personal del SOC? Com se li pot escapar una pregunta d'aquestes característiques, senyor diputat? Què passa amb els nostres funcionaris, amb les expectatives que els treballadors del Departament tenen respecte al seu futur laboral?

És una cosa que també tindrà l'oportunitat de comentar-li a la segona part, però és perquè no voldria que ni vostè ni jo ens oblidéssim que hi ha una disposició transitòria tercera de què en definitiva hem de veure com acabem de donar estabilitat i qualitat de feina a aquest sis-cents funcionaris, que segurament no estan pendents de l'evolució d'aquesta interpellació, cal admetre-ho, però sí que estan molt pendents en quin període podrem resoldre els problemes específics que tenen. I que, sense que vostè m'ho preguntés i sense que vostè m'ho demanés, amb un treball sistemàtic, coherent i rigorós amb els sindicats, esperem poder resoldre en els propers mesos.

Dit això...

El president

Senyor conseller, veig que inicia un nou punt i se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Li sembla que ho deixem per a la segona...

El president

Tindrà cinc minuts molt intensos...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Moltes gràcies...

El president

...d'aquí a poca estona.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, diputat Huguet; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor conseller, és de l'escola del senyor Homs o l'Homs de l'escola del senyor conseller, perquè consisteix en: «Pregunti sobre el que vulgui, que jo li contestaré sobre el que em sembli.»

Aquesta escola és genial. Amb la qual cosa vostè diu unes coses que jo ni tan sols li he plantejat, eh?, i, en canvi, no em contesta tota la gestió, que encara és viva, de les seves oficines. Les oficines del SOC, de moment, són virtuals, eh? El que està passant és el que està passant, ara mateix. No m'ha dit res sobre el bloqueig del model de traspàs parcial de les passives, autèntic caos. No m'ha dit res... Home, com a mínim..., senyor conseller, potser en aquell moment estava desconnectat. He

fet una referència explícita al personal de les oficines: desmotivats, precarietat, 70% de precarietat laboral, sobre necessitat d'ampliació de plantilles i sobre necessitat de formació. Exactament he dit això. Si no he parlat de personal, senyor conseller... És fals, diguem-ne, que no hagi parlat de personal.

Continuem. Diu: «No ha parlat d'atur.» Home, no era la interpellació; estem parlant del Servei d'Ocupació i de qüestions derivades; sobretot, entre altres coses, perquè ni que sigui el 19%, no arriba ni a la cinquena part de la tramitació de la qüestió de l'atur, o sigui, no, no dependrà d'això.

Per tant, contínuament tinc unes qüestions que no funcionen. Vostè fa referència a unes informacions que van sortir a la premsa. Efectivament: les dades de les escoles de formació que han col·laborat amb vostès són evidents, dels censos de fins a 3.500 empreses amb què en un moment o altre han col·laborat, en aquests moments les baixes són enormes. I com més recents, més baixes. És a dir, estem parlant: de les primeres mil dels censos, en queden vives 275; de les mil segones, 245; de les del 2.000 al 3.000, 194, i del 3.000 al 3.500, 60 empreses.

Per tant, estem davant d'una autèntica mortalitat. Que si es fes en base a la qualitat, jo no tindria res a dir, i en base a un model que el sector tingués clar. Però, és clar, quan arribem notícies en plena incertesa del sector, excepte dels agents socials, econòmics i municipals, que són els que, de fet, pacten el SOC amb vostès... Aquests segurament sí que saben més cap a on anem. Però a l'operador mitjà i petit no vinculat a aquests blocs, en tot cas, la incertesa és total. O potser hauria de dir parcial. Perquè hi ha notícies de centres, pròxims possiblement a algun dels partits del Govern, que estan ampliant instal·lacions, mentre altres s'estan aturant per saber a veure què passa. O centres que fins i tot s'amplien creant empreses d'orientació en plena incertesa. És que tenen informació privilegiada aquests centres? Perquè hi ha molta gent que el que està fent és tancar o esperar-se a veure què passa. I n'hi ha uns quants que, curiosament, tiren. Alguna cosa deuen saber que d'altres no saben.

I aquí és on el dubte persisteix. Perquè si s'ha de fer, i és el que li deia al final de la meua interpellació, garbell, garbell en base a la qualitat del servei, no en base a la informació privilegiada o a la situació privilegiada en els acords.

Nosaltres vam posar aquí sobre la taula al seu moment la necessitat de passar inspeccions de qualitat i controls de qualitat. Això s'està aplicant a tot arreu o hi ha qui té patent de cors i qui no en té?

Aquí és el que ens estem jugant. I ens estem jugant si aquest futur realment serà un canvi, una alternativa al passat que vostè ha heretat i, de moment, no soluciona. Per exemple, molts d'aquests pagaments retardats, dels quals no m'ha dit res, cobraran o no cobraran i quan? Li faré unes preguntes per escrit –ja li..., després, si vol, també li lliuraré un paper; vostè em lliura el seu, jo li lliuraré el meu–, tota una llarga llista de preguntes sense contestar. Entre les quals, li demanaré també si ha fet arribar a la justícia els papers que li demana..., que li vaig demanar el desembre, sobre un cas que està sota

procés judicial. Perquè ja seria bo també que el Departament col·laborés amb la justícia. O sigui, li tornaré a plantejar això.

I una de les preguntes és dir qui és el responsable polític del caos informàtic que encara a hores d'ara fa que el nou director hagi hagut d'optar per tornar al «man-guito» i a la ploma per poder fer manualment el que durant anys ha sigut incapaç de fer un sistema informàtic que es va implantar sense fer-ho en paral·lel amb l'antic sistema, amb la qual cosa qualsevol incidència bloqueja el model i ha deixat amb unes morositats enormes i unes ineficiències enormes tot el model de pagament de la formació ocupacional.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

Aquí hi ha unes responsabilitats polítiques que exigirem que vostè ens digui a qui les hem d'exigir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Huguet, senyores i senyors diputats. Anem als temes que vostè planteja en la segona part de la seva intervenció.

L'escola a què vostè al·ludeix és tan vella, senyor diputat, com el parlamentarisme; l'escola a què vostè al·ludeix no és específica d'aquests modestos consellers de la Generalitat: és tan vella com el parlamentarisme i respon amb un altre plantejament tan vell com el parlamentarisme. Si vostè fos precís...

El president

Senyor conseller, més que el parlamentarisme; primer es va inventar això i després van venir els parlaments.

(*Rialles.*)

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Segurament, senyor president, té vostè tota la raó...

El president

Si no, no s'haurien inventat els parlaments...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Segurament diríem quasi tan vella com l'espècie...

El president

Exactament.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

L'espècie hi té alguna cosa a veure amb tot això, senyor president.

El president

A Adam i Eva ja anava així, més o menys.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Ve-t'ho aquí. (*Rialles.*)

De totes maneres, en l'àmbit estricte de la pregunta parlamentària ajuda molt, senyor diputat, i vostè m'ho ha de concedir, i també forma part de l'estratègia parlamentària de cadascú, no?, quan algú fa una pregunta, una interpellació genèrica sobre aquesta qüestió, si vostès fossin capaços, vostè i tothom, de focalitzar més les interpellacions, seríem més capaços de respondre més en concret sobre el que vostè ens demana. Si ens interessés, clar. I això ja ho admeto.

Dita aquesta qüestió, anem als punts importants a què vostè feia referència.

El primer –i veurà com entrem un per un a tots els punts que entrava–, respecte al model. Discutirem, senyor diputat, el que vulgui quan vulgui, però nosaltres tenim aquest model, que és el model de què rebem mandat del Parlament de Catalunya, tenim aquest 19% d'intermediació i arribarem al 24 o al 25 o al 26, però aquest serà el conjunt de la intermediació que nosaltres farem, perquè entenem que no estem parlant d'un SOC que només fa intermediació, estem parlant d'un SOC que fa inserció i que fa promoció.

I quan parlem dels serveis i de la cartera del SOC, parlem de totes aquestes branques que ens permet qualitat d'ocupació per als nostres aturats, d'ocupació, de formació, de tutorització, de seguiment i de seguiment després que aquesta gent té feina. Això significa, senyor diputat, cregui'm, un model del SOC completament diferent del tipus d'oficines que ara tenim. Nit i dia. Perquè entenem que el destinatari últim, l'aturat, és tractat no com òbviament no podia ser d'una altra manera, com un ciutadà que s'apropa a una administració pública, és tractat com una persona que té un problema i que se l'ha d'ajudar a resoldre'l. I demanem als nostres funcionaris, que ja ho fan, i molt, que es posin en la pell d'aquell home, d'aquella dona, d'aquella preocupació que tenen, per tractar des de la formació al seguiment de la feina una vegada s'ha aconseguit, que aquesta sigui la nova manera de fer per part del SOC. Per tant, és la intermediació, és la inserció i és la promoció.

Segona qüestió. Vostè diu: «Home, hem de parlar més amb el sector.» Senyor Huguet, jo hi parlo molt amb sector i a vostè li deu constar. Però faig una cosa que és, penso jo, bastant nova: tenim convocades dues jornades, la primera el 4 d'abril –el 4 d'abril–, amb tot el sector, estem parlant de quatre-centes o cinc-centes persones invitades, a on explicarem aquesta política i tractarem d'escoltar què és el que pensa el sector. Pst!, i sense protecció. Diputat, sense protecció. Allà, vostès m'ho diuen, jo escolto, i tractem de modificar les coses.

És la línia, si més no, d'aquest Departament, és la línia, si més no, d'aquest conseller: directament amb les persones implicades, quin problema tenen, amb què podem respondre'ls. Vostè fa una insinuació que no li està bé fer-la, que té tot el dret a fer-la, diu: «Escolti'm, no

deu ser que alguns centres tenen ja alguna informació privilegiada...»

És inevitable, senyor diputat, que tingui vostè, inevitablement, aquesta perversa deriva de creure que «todo...» Ens coneixem? Perquè ens coneixem li puc dir per què tindrà aquesta maleïda deriva, senyor diputat, perquè ens coneixem. Ho sap. Deixi'm dir-li una cosa: no podria vostè interpretar que hi han molts de centres que tenen confiança amb el nou model SOC? Doncs miri-ho d'aquesta manera: hi han una pila de centres que tenen confiança amb el nou model de SOC.

El temps se'ns deu acabar i jo no voldria, senyor president, i vostè sí que m'ho haurà de fer, marxar d'aquí sense parlar de dades. Vostè presenta un recurs també impropï!, típic del parlamentarisme, impropï d'una persona que sap sumar i restar, senyor diputat. Diu: «Ep!, que aquí es moren moltes empreses, se'n moren la tira!» I vostè s'ha pres la molèstia de saber quantes en neixen? Ha fet el càlcul, l'evolució de les que neixen i de les que moren? Ha pres vostè el temps suficient per saber quantes d'aquelles petites empreses que van començar avui són empreses mitjanes o empreses més grans fent la mateixa feina?

De totes maneres, jo no estic satisfet amb la informació que tinc. I vull avançar-li, no per les seves preguntes, però també si calen, que jo el mateix dilluns, llegint la informació que vostè donava als diaris, i que jo lamentava molt que no haguéssim tingut l'oportunitat de contrastar vostè i jo personalment com acostumem a fer sempre, doncs, he demanat a la nostra Direcció General –la nostra Direcció General– un informe detallat de saber exactament quina ha estat l'evolució de naixement i mort de les empreses, que quan el tinguem fet, i crec que serà en poques setmanes, jo posaré a la seva disposició...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

...sense que vostè m'ho demani. Em permet només un minut, senyor president?

El president

No: mig.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Mig. Mig per dir-li el següent. Vostè m'ha fet una pregunta concreta respecte a l'estat dels pagaments. I aquest ha estat un dels grans problemes amb què ens hem topat. Vostè ha dit unes causes. En són més. Vostè només n'ha assenyalat una o dues, en són més; és més complex del que el problema sembla.

Deixi'm dir-li només una cosa: entre el mes de desembre, el mes de febrer, el mes de març, aquest, i el mes d'abril, dic en aquesta casa solemnement que nosaltres haurem fet front al 40%, prengui'n nota, al 40% del deute històric; amb quatre mesos, desembre, febrer, març i abril, el 40% del deute històric. Que a més li

admeto que és un deute, i li ho diu aquest conseller, que mai hauríem hagut de permetre que s'hagués produït.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de consum (tram. 300-01117/06)

La següent interpellació la formula l'il·lustre diputat senyor Bernardo Fernández, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la política de consum, que té la paraula.

El Sr. Fernández Martínez

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, segons diu la Constitució i recull l'Estatut dels consumidors, fet i aprovat en aquest Parlament, «els poders públics han de garantir la defensa dels consumidors i usuaris, i protegir-ne, mitjançant procediments eficaços, la seguretat, la salut i els legítims interessos econòmics».

Doncs, bé, jo tinc el convenciment que a Catalunya, això que diu la Constitució, això que diu l'Estatut, avui no s'està complint. I en el moment que això no es compleix, algú s'està oblidant d'un fet, d'un fet històric, i és que els consumidors són ciutadans i, per tant, hem de fer de la qualitat de vida una prioritat política, senyor conseller, hem de fer de la qualitat de vida una prioritat política.

Aquesta qualitat de vida ha de ser l'objectiu de qualsevol política i això vol dir, entre d'altres moltes coses, protecció i informació als consumidors. Partint d'aquest plantejament hem d'admetre que des de les institucions tenim l'obligació de vetllar perquè els drets dels consumidors i usuaris siguin garantits i respectats.

La protecció de la salut i la seguretat, la protecció dels interessos econòmics, la informació i educació en matèria de consum, la representació, la consulta i la participació, la protecció jurídica i la reparació de danys, la defensa del medi ambient i de la qualitat de vida, són, entre d'altres, els drets bàsics dels consumidors però són també, han de ser també, els eixos bàsics sobre els quals s'ha de fonamentar qualsevol política de consum. I jo tinc la percepció que això avui no s'està fent, almenys, no s'està fent amb tota la força i amb tota la contundència, en un país que es diu i vol ser i de fet és desenvolupat com el nostre.

Per això nosaltres avui presentem aquesta interpellació a la cambra, perquè vostè expliqui les actuacions i les decisions que des que va ser designat conseller, ara fa més o menys cinc mesos, ha dut a terme en matèria de consum.

Podríem fer un llistat llarguíssim de temes a tractar però el temps és el que és i per això li proposo que parlem

de quatre o cinc temes, quatre o cinc qüestions, i després arribarem a algunes conclusions finals.

Parlem, podríem, doncs, començar parlant del binomi consum i seguretat industrial. Miri, les coses com són: en un temps, això del consum a casa nostra va funcionar jo diria que raonablement bé, però quan l'anterior conseller, el senyor Subirà, va acumular Consum amb la Direcció General de Seguretat Industrial nosaltres vam dir: «Bé, a veure què passa.» Ja sabem que les direccions generals de Consum de vegades tenen ubicacions estranyes, això és cert, però tan estranyes com ubicar-les amb Seguretat Industrial, no sé què dir-li, era per veure-ho a venir. Amb la perspectiva que dona el temps ho hem estat veient i avui podem dir amb rotunditat que no va ser una decisió encertada.

M'agrada..., i vostè ho sap, això, que m'agrada parlar amb sinceritat, amb honestat i amb claredat. I haig de dir que la tasca feta en matèria de consum era reconeguda per tothom que hi estava posat, i l'Institut Català de Consum era un instrument, una institució coneguda i reconeguda tant a Catalunya com fora de Catalunya. Això és veritat. I la Direcció General de Consum, Déu n'hi do com treballava –Déu n'hi do com treballava–, l'eficàcia que tenia la seva feina.

Però arribà l'anterior conseller i la primera cosa que fa és passar el pressupost de 782 milions de pessetes de l'any 1995 de les dues direccions generals acumulades, Consum i Seguretat Industrial, i el baixa l'any següent, és a dir, el 1996, a 524; el 97, a 409; el 98, i aquí toquem terra, 396. A partir d'aquí, és cert, és veritat, es comença a recuperar, 486, 504, 586, i creixent fins a l'any 2002, que de moment ha quedat quasi o pràcticament congelat.

I aquí, senyor conseller, té la primera pregunta. De veritat creu vostè que té alguna lògica mantenir aquestes dues branques sota un mateix sostre? Miri, segur que si en busquem no trobarem ni cap autonomia ni cap país del nostre entorn ni cap país en tota la Unió Europea en què la Seguretat Industrial i les polítiques consumidoristes estiguin sota el mateix sostre administratiu, segur que no.

Per tant, si això del consum ens ho creiem i ens ho creiem de veritat, el primer que cal fer és crear una direcció específica de consum, amb entitat política pròpia, desvinculada de la seguretat industrial. I això ningú podrà dir que no és de pura lògica, de pur sentit comú.

Ens cal, doncs, senyor conseller, una direcció general de Consum amb mitjans. «Mitjans» vol dir dotar aquesta nova direcció general de recursos humans, tècnics i materials, i si vostè vol, dit d'una altra manera, pressupost adequat per portar a bon port un bon projecte, un projecte en matèria de consum a l'alçada de les circumstàncies.

Podríem parlar ara, si li sembla, encara que només fos un moment, de l'actitud del Govern pel que fa a les inspeccions en matèria de consum. Penso que pot ser un bon tema.

D'entrada tenim menys inspectors que l'any 95 i, a més a més, es dediquen majoritàriament a tasques administratives o d'altres tipus, tipus un tribunal de la compe-

tència, per diverses raons, per diverses, però per sobre de tot per manca de personal administratiu, i, per tant, estan fent una tasca que de fet no els pertoca. És evident que en aquest camp existeix una relaxació excessiva. Proves evidents –proves evidents–, tantes com vulgui, senyor conseller: surti al carrer i veurà com estan molts aparadors o on i com estan els preus; demani dades i les hi donaran, d'habitatge, de promocions, etcètera. No es tracta d'instaurar un estat policial, aquest no és el camí, però sí de donar seguretat i de fer confiança als que compleixen, que tot sigui dit, són la gran majoria; la gran majoria de botiguers, de comerciants, de professionals compleixen, però tot això s'ha de controlar bastant més.

Miri, si vol que això funcioni, s'han de garantir que els serveis de consum disposin, almenys –almenys–, d'un inspector per cada quinze mil habitants, un inspector de consum per cada quinze mil habitants. Quants inspectors tenim ara? Un per cada cent mil? Un per cada cent vint-i-cinc habitants? Suposo que després vostè, això, m'ho contestarà.

És necessari, és indispensable, diria jo, recolzar amb tota la força que calgui la inspecció i control dels sectors especialment sensibles, com pot ser l'alimentació, l'habitatge, ja sigui nou o les inspeccions tècniques d'habitatge antic, incloent en aquest cas serveis comunitaris com poden ser l'aigua, el gas o l'electricitat.

També cal posar l'accent en determinats serveis, i estic parlant, entre d'altres, de les clíniques d'estètica, rebaixes, promocions, i molt, molt especialment dels serveis dirigits als sectors més febles de la nostra societat, com poden ser gent gran, infància, etcètera.

El que cal, senyor conseller, és impulsar la col·laboració amb les associacions empresarials per potenciar les pràctiques d'autocontrol intern, l'elaboració de codis de bones pràctiques i demanar la participació de tots els agents implicats en tasques de control de mercat per eradicar comportaments lesius tant per al consumidor com per a l'empresari responsable, que hi són, i molts.

Ens pot explicar, amable conseller, què han fet en tot aquest terreny? Ens ho explicarà després, veritat? Segur que sí.

I ara, si li sembla, parlem de juntes arbitrals. Inicialment, la creació de les juntes arbitrals de Catalunya va ser molt ben vista, tant dins com fora de casa nostra. Això és veritat. Però malauradament –malauradament– aquesta sensació va desaparèixer aviat, atès que es va desenvolupar una actitud, podríem dir-ne, exclusivista en l'adhesió d'empreses, en especial aquelles de serveis privatitzats, que admeten que les empreses s'adhereixin tan sols a la seva junta, és a dir, a la Junta Arbitral de Catalunya, en contra del Decret que regula el tema que diu: «L'adhesió es farà al sistema.»

Jo no sé si vostè sap que aquest tipus de conflicte ha generat problemàtica jurídica. Quan algunes empreses s'han portat al laboral o a un tribunal amb l'argument que ells estaven adherits a la de Catalunya i els tribunals han dictaminat en contra. També convé assenyalar aquí l'actitud negativista del Govern de la Generalitat de Catalunya envers la creació de noves juntes arbitrals,

com, per exemple, la de Santa Coloma de Gramenet. I això ho tenim aquí ben a prop, eh?

S'equivoquen, senyor conseller, de veritat –de veritat–, que s'equivoquen. Cal una reformulació en profunditat de tot el sistema de mediació i arbitratge. És un bon sistema per resoldre problemes entre empreses i particulars. I és un bon sistema, li dic; però, avui dia, molt desvirtuat per la mala gestió amb què s'està portant. També aquí –també aquí– manquen mitjans de tot tipus. De fet, tenim els mateixos mitjans –els mateixos mitjans– que a l'any 95 i 96. En canvi, la demanda –i vostè això ho sap– d'aquest servei s'ha multiplicat per sis o per set, com a mínim. Fan falta, doncs, també, recursos humans i materials per posar al dia aquesta magnífica eina, sense perdre de vista les noves realitats que existeixen en la societat, com poden ser els litigis sobre qüestions turístiques, possibles problemes amb el comerç electrònic –tot un món nou–, que també hem de veure com se soluciona.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Martínez

De fet, acabo ja –acabo ja–, senyor president...

El president

Gràcies.

El Sr. Fernández Martínez

De fet, aquesta primera intervenció, eh?, després faré la segona... (*Rialles.*)

El president

No en dubti.

El Sr. Fernández Martínez

De segur que no... De fet, és necessari dotar a tots els ajuntaments de més de cinquanta mil habitants –ajuntaments de més de cinquanta mil habitants– de serveis d'arbitratge en matèria de consum. Després, a la segona part continuaré.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de consum a Catalunya
(tram. 300-00888/06)

Com que aquesta interpellació s'ajunta amb la segona, té la paraula, ara, l'illustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amable conseller..., bé, jo crec que si alguna cosa queda clara, avui dia, sobre el consum és precisament el que deia el diputat abans interpellant; vull dir, la multitud de gent estafada, però, fins i tot, la multitud de gent que veu amb poca seguretat una àrea tan important com aquesta. I, quan parlem dels drets del consumidor no hauríem d'oblidar també els drets del ciutadà –crec que és important. Sempre hi ha aquella defensa de les grans àrees comercials que diu que afavoreix el dret dels consumidors i que nosaltres diem que el que lesiona és el dret dels ciutadans.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Però, el que li volia fer, senyor conseller, avui, és precisament no un memorial de greuges, sinó intentar fer una aportació, precisament, a aquesta àrea, per aportar-hi les idees que tenim nosaltres, com entenem que s'hauria de regular, racionalitzar, precisament, tot aquest tema del consum..., que en aquests moments jo diria que presenta un cert desgavell, no sé si pel canvi de conseller o pel funcionament que hi ha hagut fins ara que ha deixat molt estàtica aquesta àrea i que no hi ha hagut una renovació efectiva. Coses clarament, com deia el diputat abans interpellant, doncs, que s'haurien de reformar o de refondre per fer-les més eficaces i eficients. I el cert és que, per nosaltres, el consum hauria d'acabar amb la dicotomia entre comerciant i proveïdor de serveis *versus* consumidors.

El comerç i el món dels serveis necessiten consumidors, i el consumidor té la necessitat del comerç i dels proveïdors de serveis per tal de proveir-se de productes i de serveis. Els uns no poden existir sense els altres. Cal afavorir, doncs, les polítiques de col·laboració per sobre de la confrontació. Cal retrobar, i en això estaríem tots d'acord, caldria retrobar-los, punts de trobada.

Jo li faré la interpellació en dos àrees molt concretes, que entenc que és en el que es basa tot aquest tema del consum: primer, en la defensa del consumidor i, després, per un fet administratiu, jo crec que urgent en aquests moments, que és la reforma competencial del consum i de l'arbitratge.

Quant a la defensa del consumidor, i d'acord amb les organitzacions de defensa del consumidor, les cooperatives de consumidors i d'usuaris i els diversos agents econòmics i socials que hi estan implicats, creiem que s'hauria de promoure i afavorir la formació del consumidor en tot allò referent a la formació en un consum responsable i el coneixement dels seus drets i deures, tot facilitant al consumidor l'execució efectiva dels seus drets com a tal. S'hauria de garantir la formació del comerciant en consum. Un comerciant conscienciat i que conegui quins drets té el client facilitarà l'entesa entre les diverses parts.

Un altre punt hauria de ser potenciar les organitzacions i els fòrums de trobada entre els representants del món del comerç i dels consumidors i usuaris de serveis per tal d'afavorir l'anàlisi, el debat i l'entesa amb l'Administració com a àrbitre i garant dels bons usos en el ram.

En aquesta línia, caldria reforçar, com ha dit l'anterior interpellant, la capacitat d'inspecció: dotar-la de recursos necessaris en el desenvolupament de les campanyes d'inspecció amb els mitjans necessaris al seu abast. Seria bo, per a l'efectivitat de les actuacions, buscar la complicitat del sector implicat per tal d'aconseguir l'objectiu desitjat, o sigui, el respecte a les regles del joc i dels drets i de la seguretat del consumidor, per donar, ho creiem nosaltres, importància a determinats plans d'actuació. Primer, perquè la defensa del consumidor davant d'actuacions enganyoses quan s'atempti contra els drets del consumidor i quan es posi en perill la seva seguretat, especialment, s'hauria de fer complir, des de la Direcció General de Consum i l'Institut Català del Consum, la normativa lingüística del català, per exemple –cosa que, en certa manera, s'ha començat a fer–; garantir el control dels serveis oferts per les grans companyies i els monopolis *de facto* en aquells aspectes que són competència de la Generalitat; aprofundir en la professionalització dels inspectors de consum. Creació, ho entenem nosaltres, d'un cos específic d'inspectors de consum que garanteixi la preparació i una major eficàcia de l'actuació inspectora. I, evidentment, com s'ha dit abans, incrementar la plantilla i el que l'acompanya: els recursos necessaris. La revisió de l'actual normativa de sancions i la seva actualització. Entenem que la normativa de sancions és de l'any 91 i ha quedat desfasada, i que, per tant, no només s'hauria d'actualitzar, sinó que ja hauríem de garantir-nos d'un instrument que permetés aquesta actualització automàtica i que, per tant, no haguéssim d'estar contínuament fent noves mesures legals. Per tant, hi hauria d'haver un mecanisme que garantís aquesta renovació. I, sobretot, que caldria evitar que «infractir» sigui més barat. Caldria evitar, precisament, amb aquesta actualització, que, de vegades, determinades actuacions, sobretot de monopolis, els costi menys la multa que l'actualització efectiva dels serveis.

Creiem també que, conjuntament amb el Departament d'Ensenyament, s'hauria d'ordenar el sector de l'ensenyament no reglat mitjançant una llei específica que omplís l'actual buit legal. Un control efectiu del bon ús dels fons ocupacionals i de les subvencions dirigides al sector. No m'estendré en aquest tema perquè tots tenim *in mente*, en fi, els atzucacs que hi han hagut darrerament en aquest tema.

I el segon bloc que li plantejava jo era el de la reforma competencial i organitzativa del consum i de l'arbitratge. Perquè entenem, com molt bé ha dit, també, l'anterior interpellant, doncs, que cal una actualització també de l'Administració. Cal la reforma competencial de tota l'àrea per tal de millorar la seva capacitat de servei, la seva funció de punt de trobada i garantir la proximitat de la ciutadania.

Les principals línies d'actuació que proposem són, tenint en compte que les competències en consum ja han estat assumides per la Generalitat de Catalunya: primer, la defensa de les competències exclusives que ja determina la legislació actual en el comerç interior i en la defensa del consumidor i l'usuari. La millor garantia és una actuació clara i decidida per part de l'Administració catalana, cosa que molt sovint no passa des de l'actual Direcció General de Consum. La refosa en un únic

organisme i en un renovat Institut Català de Consum de l'actual Direcció General de Consum –actualment, Direcció General de Consum i Seguretat Industrial– i la Junta Arbitral de Catalunya i el mateix Institut Català del Consum. Entenem que aquí hi ha una dispersió de funcions i, per tant, d'efectivitat.

L'objectiu hauria de ser aprofitar sinergies entre departaments, evitar duplicitats i millorar l'efectivitat del seu funcionament. L'Institut Català del Consum s'encarregaria d'aportar els recursos necessaris i les aportacions pressupostàries pertinents per al bon funcionament tant de la Junta Arbitral de Catalunya com també de les juntes locals.

Entenem que s'hauria de continuar amb el desplegament de les oficines comarcals de consum: desplegarles a totes les comarques on encara no s'han creat. I això garantiria un punt d'informació, però també de formació i de trobada entre els diversos agents socials i econòmics implicats en el consum en tot el territori català.

Jo crec que també s'hauria de garantir la col·laboració efectiva de tots els gremis, les associacions de comerciants, companyies i empreses de serveis amb les juntes arbitral de consum. Això ho ha dit, també, l'anterior interpellant. Entenem que la col·laboració en aquest sector de tots els implicats afavoriria precisament això: la formació, l'eficàcia i l'eficiència d'aquestes juntes arbitral locals.

I, finalment, després continuarem en la represa, entenem que s'haurien de reforçar les actuacions de les OMIC, les oficines municipals d'informació al consumidor, tant a nivell formatiu com informatiu, com en l'elaboració d'informes i de documents, i reforçar la seva coordinació amb el Govern català.

Per tant, senyor conseller, el que li plantejem, nosaltres, i el que li plantejarem a la Moció serà precisament el desplegament d'aquestes polítiques: la racionalització del sector, intentar que entre tots aconseguim un consum responsable, tant per part dels consumidors com per part de les companyies i de les empreses que ofereixen els serveis, i, per tant, millorar en un tema tan essencial com aquest.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. Per a la resposta a les dues interpellacions, té la paraula l'honorable conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, senyor Antoni Fernández Teixidó.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com plantegen, senyor Fernández, diputat Fernández, diputat Vigo, la seva interpellació, donaria, de fet, per anar segmentant part de les preguntes que vostès fan. I això, des del punt de vista de la interpellació, potser ens resultaria una miqueta complicat.

Aleshores, m'ha semblat, si vostès ho creuen oportú, adient donar una resposta de caràcter més genèric a algunes de les qüestions que plantegen, i, probablement

–si és possible a la primera part de la intervenció també ho fem–, però, després, donar resposta a algunes qüestions més concretes, a algunes que tenen a veure amb la metodologia i a altres que tenen a veure amb els continguts específics de les seves propostes.

Jo crec que la primera qüestió amb què ens podem posar tots d'acord, tots els diputats d'aquesta cambra i molt concretament amb els dos interpellants, és que, de fet, des de Consum el que estem perseguint més enllà..., més enllà de l'harmonia entre els agents econòmics, des del punt de vista del consum, i els consumidors, com una gran força sobirana que ocupa cada vegada un paper més important de les preocupacions del que és públic, és un esforç que nosaltres tractem de fer sistemàticament i molt particularment en aquests darrers anys: que, des de l'Administració, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, senyor Vigo, senyor Fernández, nosaltres hem d'impulsar, més enllà d'aquesta harmonia, un consum responsable, un consum reflexiu.

Vostès han fet una referència molt general, segurament perquè vostès creuen que, en fi..., *va de soi*, que, lògicament, aquest tipus de consum ha de ser plantejat amb aquesta filosofia, no? Però, creguin-me que aquest..., una vegada jo he arribat a la conselleria, he pogut descobrir, senyors diputats, que és probablement un dels elements amb què més hem de treballar. Algunes de les dades de què disposem avui per avui ens plantegen fórmules de consum per part de la ciutadania bastant preocupants. Hi ha una dimensió del nostre consum, amb què hem de treballar de manera ben sistemàtica, que és, juntament amb totes les organitzacions de consumidors –jo crec que més enllà de les organitzacions de consumidors, amb totes les formacions polítiques i amb els sindicats i amb les organitzacions empresarials–, treballar en la línia d'aquest consum reflexiu, serè, responsable, tot tenint en compte alguns dels reptes que són específicament nous i que es plantegen darrerament en l'àmbit dels consumidors.

El senyor Fernández, el diputat Fernández hi ha fet una referència breu, el senyor Vigo s'hi ha estès una miqueta més. O sigui, nosaltres crec que no escaparem des del punt de vista del consum de la importància, per exemple, de la globalització, des del punt de vista del producte que arriba a mans del consumidor. Aquest és un element clau –clau–, i si vostè, diputat Fernández, no tinguéssiu una percepció clara del fenomen que significa el control de tots aquests productes que arriben de qual-sevol lloc del món i la importància de la fórmula de control i de l'educació de les organitzacions de consumidors i dels consumidors per fer-hi front –parlo de producte i parlo de serveis–, significaria que no hem cop-sat clarament la nova dinàmica en el consum entre..., no a Espanya, no a Catalunya, a tot el planeta.

Per tant, aquesta és una feina que només pot correspondre a l'Administració? Aquest és un element clau de debat i sobre el qual jo li demanaria, molt particularment –el senyor Vigo no hi ha fet tanta..., hi ha fet una referència però no amb tanta insistència com el diputat Fernández–, que hi reflexionéssim plegats. És a dir, des de l'Administració, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, nosaltres hem d'apostar per un consum de les característiques que jo els presento, en què la pres-

sió des del Govern es fa en l'àmbit governamental? O hem de treballar en una línia d'educació del consumidor, com tots proposem, que fa precisament de les organitzacions de consumidors l'element clau per configurar resposta a aquests nous interrogants, a aquests nous equilibris?

Segurament no és el moment de parlar d'aquest tipus de coses. Jo he tingut l'oportunitat de parlar, durant aquests darrers mesos, sobre aquesta qüestió en molts fòrums. La gent –la gent–, davant del present immediat –però no el present de la conjuntura econòmica, no el present de la conjuntura internacional–, a l'època que vivim la gent té por, la gent té incertesa, la gent té desconfiança, la gent no se'n refia de re, i aquesta, justament aquesta materialització en el món del consum, adquireix una rellevància extraordinària. Això té aspectes positius i aspectes negatius. Té aspectes positius perquè posa *in vigilando* el mateix consumidor, que diu: «Compte, que m'arriba aquest producte que ves a saber d'on ve, amb quines característiques, amb quin preu», però aleshores també, òbviament, deixa anar un conjunt d'iniciatives, absolutament preocupants per part d'un sector, d'un àmbit del consum que, si no està acompanyat de les seves pròpies organitzacions, seria impossible donar resposta des de l'Administració.

Diputats, senyor Vigo, diputats, senyor Fernández, aquesta és la qüestió per mi clau d'una interpellació avui. Després em referiré als aspectes més concrets de les preocupacions que vostès tenen, i amb dades, però aquest és l'element clau. És a dir, la primera reflexió és: centrem la tasca de formació, la tasca d'inspecció, la tasca de sanció, la tasca de vigilància exclusivament en l'àmbit de l'Administració?, o ens fem acompanyar de les organitzacions de consumidors per tirar endavant una iniciativa d'aquestes característiques?

Bé, nosaltres hem apostat clarament, senyors diputats, per una fórmula d'aquestes característiques. Cap de vostès hi ha fet referència, segurament per la novetat de la iniciativa, però jo crec que haurem de discutir aviat aquí –ho podrem discutir en ple, ho podrem discutir en comissió– una iniciativa que jo personalment he endegat, perquè em semblava molt fonamental resoldre aquesta qüestió, el Consell Català de consumidors.

Bé, creguin-me, tant de bo vostès poguessin haver estat presents a l'hora de la constitució del Consell Català. Per primera vegada, diputat Fernández, per primera vegada totes les organitzacions de consumidors seien en una taula amb un programa d'acció que discutir i amb un objectiu concret, tractant d'ésser superades les mil diferències entre totes les associacions.

És aquesta una qüestió «baladí»? No és aquesta una manera correcta d'endegar el que ha de ser un treball amb les organitzacions de consumidors? No perquè substitueixin... No em vinguin amb l'argument que estem pretenent, des d'un plantejament liberal, que ens substitueixin les tasques de l'Administració. No esmercin ni un minut per aquí, això no va per aquí. Va perquè aquestes organitzacions tinguin el relleu en una tasca que des de l'Administració és difícil que puguem desplegar amb tota la seva eficàcia i tota la seva operativitat.

Això vol dir que no hem d'incrementar el nombre d'inspectors que té la Generalitat de Catalunya en l'àmbit de consum? No, això no vol dir això. Això vol dir que, segurament –i ho estem treballant–, més amb el nombre, amb la requalificació de les persones que estan treballant en la línia de la reflexió que vostè feia, diputat Fernández, estem treballant en aquesta línia, i que, segurament, hem de tenir més cos d'inspectors i indiscutiblement hem de tenir més pressupost. Jo, això no li negaré i no li discutiré.

Per cert, vostè podria dir-me, senyor Fernández –que hi ha fet clara referència, també, el senyor Vigo–, quants inspectors disposem? Em podria contestar... (*Veus de fons.*) No, no, em podria contestar... Com si no ho sabés jo, perquè ha dit: «No, el cos d'inspectors, el nombre d'inspectors que tenen...» A veure, quants inspectors tenim? (*Remor de veus.*) A veure, quants inspectors tenim?

Segona qüestió, amb relació a les iniciatives. Diu el senyor Vigo..., que agraeixo molt el to de la seva intervenció, senyor Vigo, després hi ha una part, que m'hi referiré al final, però sobre la primera part crec que li responc una miqueta quina és la nostra preocupació. Si vostè em parla: «Escolti'm, hem de tenir en compte la qualitat, la seguretat, els consumidors que estiguin segurs, combatre les clàusules de contractes abusives, les grans empreses que s'ubiquen en llocs virtuals per enganyar els consumidors, la feblesa davant de qui contracta, el recel davant de la publicitat...» Estem absolutament d'acord, són les línies que informen justament la manera de treballar per part de la Direcció General. Una altra cosa és el tema de veure com reformulem tot això –a això em referiré, segurament, en la segona part de la meua intervenció.

Ara anem amb unes dades. El senyor diputat socialista utilitza una metodologia francament simpàtica, ara, em permet que parli un momentet de la metodologia que vostè... (*Veus de fons.*) Amable, sí; amable, és una metodologia amable i simpàtica. El senyor diputat Fernández ens fa les següents consideracions, diu tres grans coses. Diu: «Escoltin, vostès gestionen malament», primer. «Vostès no tenen mitjans, i vostès han de fer el que jo els diré que han de fer.» Molt bé. Ah!..., després entra en detall, clar, vostè no es pot quedar aquí, si es pogués quedar aquí, no sap que bé quedaria, senyor diputat. Si vostè es pogués quedar aquí, seria fantàstic, però, clar, s'exposa a entrar en continguts i ens diu: «Miri, anem a veure això. La primera cosa que li hem de dir, amb aquesta mala gestió que tenen, és que durant molts i molts anys la Direcció General de Consum i l'Institut Català de Consum ha estat una entitat apreciadíssima en tot l'Estat espanyol.» Vostès gestionen malament. Durant molts anys ha estat un referent per a tot l'Estat espanyol. Vostès gestionen molt malament. Ha canviat l'apreciació d'aquest Institut Català de Consum en l'àmbit de l'Estat espanyol? Tenen dades? Les dirà aquí a la tribuna? (*Veus de fons.*) Fantàstic.

«La Direcció General de Consum no desenvolupa activitat, està com estàtica.» També ho ha dit el diputat Vigo: «Està com estàtica, està parada.» Ara li contestaré amb una sèrie de dades, perquè vostè tingui la segure-

tat que no està parada. I estic convençut que quan pugi a aquesta tribuna vostè, segurament, em farà callar amb un conjunt de dades que demostrarà la inoperància de la Direcció General de Consum.

Tercer, inspeccions. Ja li he dit, respecte als inspectors... Diu: «Vostès no tenen massa inspectors...» Ara ens explicarà quants inspectors tenim, a què es dediquen i tindrem la percepció clara de quina és la feina que està fent el nostre cos d'inspectors. I després ens diu: «Què hem de fer?» Doncs escolti'm, hem de fer..., ara li explicarem què hem de fer. I vostè, senyor Fernández, ens explica què hem de fer exactament –el que venim fent– i ho titula com una gran aportació des del punt de vista del seu Grup Parlamentari –que no cal que digui «diputat», que ho respecto profundament–, però ens ve a dir: «Escoltin, vostès han de fer les juntes arbitral, vostès han de donar la informació, vostès han d'impulsar els codis de bones pràctiques, vostès han d'impulsar els codis ètics...» S'ha pres la molèstia, senyor diputat, de saber en el darrer temps quants codis de bones pràctiques hem impulsat? Ens ho podrà dir? S'ha pres la molèstia de saber quants codis ètics hem impulsat? Ens ho podrà dir? Coneix l'existència de la iniciativa del Consell de l'Automòbil i del seu codi ètic, per exemple? Ens ho podrà dir?

Bé, deixi'm...

Senyor president, no sé quant temps tenim...

El vicepresident primer

Vostè tenia vint minuts.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

I, ara, em queden...

El vicepresident primer

Li'n queden sis.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies. Ara anem a unes dades que jo crec que seran de molta utilitat per a la interpellació.

Consultes del consumidor. Senyors diputats, consultes del consumidor, any 2002, consultes dels consumidors a la Direcció General de Consum. Diputada, és que no voldria que el diputat del seu Grup es perdés ni una sola dada. (*Rialles.*)

2002, consultes realitzades: 51.452 consultes –increment de període, 21% de període 2000-2002. 2001, 43.000; 2000, 42.000; 99, 41.000, consultes telefòniques respecte a temes de consum. No, home, això no és cap mèrit, faltaria més!

Molt bé, passem al segon punt. Servei d'atenció directa als consumidors, o bé per consulta telefònica... –al marge del 012, eh?, ara li parlo al marge del 012. Consulta telefònica, any 2002, 8.677; visites realitzades a l'Institut Català de Consum, 6.006; reclamacions tramitades, 7.262; increment de les visites, el 47%; increment de les reclamacions, el 52%; servei d'informació a través d'Internet, a través de la web de l'Institut Català del Consum, nombre d'accessos, 2 milions

679.000; a través de la Junta arbitral, 1 milió 164.000 accessos.

Pulsímetres efectuats. Any 97, 12; any 98, 14; any 99, 11; any 2000, 13. I així podríem seguir any rere any.

Publicacions i fulletons en matèria de consum. A la seva disposició, per no cansar-lo, a la seva disposició, també li ho entregaré, si vostè ho creu oportú.

Campanyes del 2002. Diputats, amb la voluntat de formar, campanya informativa «Euro», campanya «Importància de llegir els contractes», campanya sobre la seguretat de la llar, campanya sobre la seguretat «Viu l'estiu amb seguretat», campanyes de seguretat per a gent gran, campanya de seguretat per la compra de joguines, campanya per la compra responsable d'animals... Tota la llista de campanyes. Primer... (*Veus de fons.*) Per la compra d'animals, responsable. (*Veus de fons.*) Campanya per l'euro, res? Tres pulsímetres per valorar la transició a l'euro dels catalans. Actuació específica de formació amb especial dedicació a col·lectius, especialment nens, gent gran, persones amb deficiències físiques i psíquiques. Presentació dels resultats d'aquests treballs –la transició a l'euro dels catalans– a Tarragona, a Lleida, a Girona i a Terres de l'Ebre. Vol més dades? (*Veus de fons.*) Vol més dades.

Formació. Cursos específics. L'any 2002, 57 actuacions –cursos, xerrades i col·loquis.

Publicacions. L'any 2002, *La guia de consumidors*, amb 3.500 exemplars; fulletons diversos en nombre de 3 milions 243.000.

Mitjans de comunicació, a la seva disposició. Això és any 2002 amb mitjans de comunicació, per no llegir-li la llista del que hem aparegut.

A part de tots els treballs de l'Institut Català de Consum. Telèfon d'atenció de consumidor, l'he dit. Vol saber quin nombre d'establiments estan adherits a la Junta Arbitral? 3.026, d'aquests que vostè deia que eren una mica rars; 3.026. Any 2002, sap quantes reclamacions hem rebut? 7.237. Sap quantes hem resolt? 1.521. Sap quants laudes hem dictat? 1.152.

Senyors diputats, aquestes són les dades. Vostès podran dir –i jo ho admetré–: «Ho fan millor», «ho fan pitjor», «ho fan insuficient», «no ho fan insuficient», però sortir a la tribuna a dir: «Escolti'm, la Direcció General es caracteritza per una labor estàtica, i segurament deu ser el canvi de conseller, però això queda amb un desconcert ben gran», no els sembla una afirmació agosarada? No seria més senzill treballar en la línia de propostes específiques que ens poden ajudar a millorar el nostre treball en l'àmbit de la Direcció General? No seria més senzill que vostès ens fessin alguna mena de recomanacions respecte al paper que volen del Consell Català de Consumidors? No seria més senzill que vostès ens planteessin com nosaltres podem acabar de constituir el Consell de l'Automòbil de Catalunya i tots els consells sectorials, amb els comitès ètics i els comitès tècnics? No seria més senzill això?

Per això aprecio tant, senyor Vigo, la seva segona part de la... No, l'aprecio tota, i la seva també, però a la seva segona part de la intervenció vostè ens fa propostes específiques que a mi..., probablement no són objecte

de resoldre avui, senyor diputat, però que tenen molt d'interès. És a dir, podem obrir una nova dinàmica de treball més integrat entre l'Institut Català de Consum, les juntes arbitrals i la Direcció General? Podem treure tota la punta al llapis a les competències exclusives que tenim? Podem dotar pressupostàriament el que és la Direcció General i, per tant, a través de l'Institut Català de Consum buscar una fórmula que pugui combinar tots dos elements de potenciació de totes dues institucions de què vostè parlava? Absolutament disposats a parlar-ne.

No només això: tindrem l'oportunitat ben aviat de presentar a aquest Parlament l'Agència Catalana de Turisme. L'Agència Catalana de Turisme està pensada..., veuran quan la presentem que la dinàmica és aquesta que vostès situen. Tant de bo que quan discutim sobre aquesta Agència vostès provin el valor d'aquesta Agència i votem tots per unanimitat a favor del que avui vostès ens reclamen en l'àmbit de la Direcció General, l'Institut Català i la Junta Arbitral.

Jo els haig d'agrair molt, molt i molt la intervenció de tots dos diputats. Ho faig amb la voluntat de veritat de tenir, diputat Fernández, diputat Vigo, un debat absolutament instructiu i constructiu, i només hi ha una cosa que ni tan sols dol a aquest conseller, només el preocupa: reconeixem el que es fa, i trobaran un conseller obert que si l'allunyem de la retòrica vàcua, de parlar per parlar, i em diuen «conseller, hem de modificar aquest aspecte, hem de modificar l'altre, aquí anem coixos i allà possiblement ens falta...», trobaran sempre receptivitat per fer allò que sigui bo per als consumidors i que sigui bo per al país.

El vicepresident primer

Conseller. Ja no té temps.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i turisme

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, president. Senyor president, honorable conseller, li seré sincer: m'ha defraudat. La seva intervenció, una bona part, no tota, una bona part de la seva intervenció, m'ha defraudat. I ara que estem quasi en la intimitat li diré per què.

En primer lloc, perquè l'interpellant sóc jo, i vostè l'interpellat, ho comprenc, també ho comprenc, i perquè hi havia moments que semblava més aviat a l'inrevés, però esperi, no corri, falten quatre mesos, cinc mesos com a molt, per a això, però, de moment –de moment– vostè encara és conseller. Faci de conseller, home!, no faci d'oposició. El mes de novembre ja farà d'oposició, però, de moment, faci de conseller, eh?, i ha estat fent molta estona de la seva intervenció d'oposició.

Però bé, continuem. Miri, amb tota cordialitat, li diré una cosa que li agradarà i una altra o dos que, segurament, no, però li ho haig de dir –li ho haig de dir. Com es diu en castellà, *vamos a hablar a calzón quitado*, eh? Vostè, la meua percepció –la meua percepció–, és que quan vostè era diputat era un dels diputats d'aquesta legislatura més brillants d'aquesta cambra, és la meua percepció, però com a conseller és un conseller hipotecat i amb data de caducitat. (*Rialles.*) És la meua percepció, senyor Fernández, eh? La data de caducitat, ja sap per què; que està hipotecat també ho sap, però li ho diré per si de cas hi ha qui no ho sap: és perquè vostè no ha pogut canviar –canviar– ni el seu xofer, amb tot el respecte per al xofer, eh?, perquè vostè ha entrat per tapar forats en uns programes i uns projectes ja fets i no ha pogut moure ni una agulla.

I ara entrem en el que és la interpellació pròpiament dita. Vostè ha començat parlant de consum responsable. Per suposat –per suposat–, aquí ens hi trobarà sempre, absolutament sempre; ha parlat també, i m'ha agradat el que ha dit, sobre les associacions de consumidors. Ara, jo li pregunto: amb quins mitjans? Amb les quotes dels associats? De veritat així volen funcionar? Amb quins mitjans? És clar, s'ha de ser conseqüent. Quan un vol fer política de veritat ha de dir com es fan les coses i ha de fer les coses quan les pot fer, eh? Ja m'ho explicarà, això.

Escolti, el vull felicitar, també, pel tema del Consell Català de Consum, que, per cert, vostè ho va magnificar a bombo i plateret el dia 15 de març –15 de març–, eh?, el dia del consumidor. Ben fet. Ara, s'oblida d'una cosa, i és que fa dos anys nosaltres vam presentar una proposició no de llei en què demanàvem el Consell, i vostè hi va votar en contra. Vostè, a la comissió corresponent, hi va votar en contra. Quina casualitat! I ara, és la gran idea seva. Bé, benvingut sigui al club –benvingut sigui al club–, eh?

Inspectors. Escolti, la veritat, jo no sé quants inspectors tenim a Catalunya, li dic la veritat, no ho sé, qui ho ha de saber és vostè, i penso que tampoc no ho sap, eh? El que sí sé, per estudis que tinc de la Unió Europea, i després si li convé els hi passaré, si vostè no els té, és que hauríem de tenir un inspector per cada 15-20.000 habitants, i això a Catalunya no s'està fent.

La percepció que es tenia i que es té avui de l'Institut Català de Consum a Espanya i a Catalunya. Miri, això qualsevol li ho pot explicar, qualsevol li ho pot dir. Abans –abans– de l'anterior conseller, del senyor Subirà, l'Institut era respectat i era avaluat, perquè feia bones tasques, bones feines. Amb el senyor Subirà, potser pel tema que jo he comentat a la meua intervenció, dels pressupostos que van anar baixant, va perdre tota credibilitat i tot el prestigi. Inoperància manifesta, total i absoluta. Parlem de vaques boges? Què van fer amb les vaques boges? Parlem d'acadèmies d'idiomes? Què han fet amb les acadèmies d'idiomes? Sap qui ha funcionat amb les acadèmies d'idiomes? Euskadi. Sap qui ha funcionat? Andalusia. Sap què passa, que el seu director general quan va al Consell Nacional de Consum té problemes i té discussions amb Euskadi i amb Andalusia. Aquesta és la realitat del consum a Catalunya.

I vostè ha dit tot un seguit de coses. Miri, les propostes, no s'amoini, no es preocupi, les hi farem –les hi farem– amb la Moció. Suposo que dins de quinze dies, quan fem la Moció, vostès donaran suport a la Moció, i, així, cap problema, eh?, si li sembla.

Per tant, escolti, no compliqui la vida. Ah!, i, per cert, vostè ha parlat de tot un reguitzell de coses, però tinc un dubte, vostè suposo que me'l resoldrà, i d'això li'n vull fer esment perquè és un tema, si més no, curiós, quant al seu... Ah!, sí, se m'oblidava!, aquest també és important: el 012 ha funcionat. Sí, és cert, ha funcionat. Però, per què ha funcionat? Perquè vostès l'han privatitzat, és l'única manera, vostès el privatitzen i funciona; el que és seu no funciona.

I, per acabar, perquè se m'ha acabat el temps, unes declaracions del seu magnífic director general –i em queden moltes coses per dir–, unes magnífiques declaracions. Diu: «La gent no sap què és consum.» Home! La gent no sap què és consum? Fer aquestes afirmacions és una mica –una mica– complicat, eh?, perquè, escolti, qui ha governat els últims vint-i-tres anys a Catalunya? Qui ha governat? Per tant, de qui és la responsabilitat que la gent no sàpiga què és consum?

El vicepresident primer

Senyor Fernández...

El Sr. Fernández Martínez

Sí. Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, honorable conseller, moltes gràcies per la seva atenció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández. És el torn ara, en nom d'Esquerra Republicana, de la rèplica de l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, això de les dades i de les xifres sempre depèn de la interpretació, eh?, perquè si vostè em diu que, bé, que hi han hagut més consultes, que hi ha hagut molta més gent que s'ha queixat, eh?, doncs, també pot dir una altra cosa, eh?, també pot voler dir que hi han més estafes, que hi han menys inspeccions i que, per tant, doncs, no s'està fent la feina preventiva que demanàvem nosaltres.

Però jo, quan li parlava de sancions i d'inspeccions, bàsicament no em referia al fet que s'havia d'anar a tall de policia a mirar a tot arreu, que prou que patim, l'Administració, en aquest sentit, de determinades activitats. Jo al que em referia, simplement, és que hi hagi una tasca d'inspecció preventiva, precisament per fer una aportació, per curar-se en salut, eh?, a l'hora que determinades empreses facin determinades pràctiques. No m'estava referint a un augment d'inspecció en el sentit, precisament, d'anar, doncs, a buscar la multa i a buscar, doncs, la sanció econòmica. M'estava referint, precisament, a això altre.

Quants inspectors tenim? Doncs no ho sé, quants inspectors tenim. Ara, la pregunta no és aquesta. La pre-

gunta és: vostè creu que són suficients els que tenim? Ho creu? Sí o no? Doncs bé, doncs no cal parlar de números. El que estan demanant no és només que hi hagi aquesta inspecció preventiva, també estem demanant que s'estigui racionalitzant, regularitzant, tot el que és l'Administració de consum que tenim en aquests moments a Catalunya, al Govern de la Generalitat. És a dir, quan li parlava de la Direcció General de Consum i de la refosa aquesta de l'Administració estàvem parlant, precisament, en ares de l'eficàcia i de l'eficiència, que és el que volem tots.

Jo crec que hem fet una aportació positiva, constructiva, precisament, doncs, perquè comencem a pensar que tot això ha de canviar, que precisament hem d'acostar aquesta formació i aquesta informació al consumidor, perquè si d'alguna cosa hem parlat, és de consum responsable, precisament, que comença per una bona informació, perquè vostè parlava de pors, parlava de temences que té la gent, i, per tant, això ve donat perquè la gent no té informació. La manca d'informació provoca, precisament, aquestes pors i aquestes temences a l'hora de consumir, i el que falta és això, acostar l'Administració al ciutadà. Li estem demanant un exercici de subsidiarietat, que el que es pugui fer des del lloc més proper no ho puguem fer des d'un lloc més allunyat, parlava de les oficines municipals de consum, parlava de les oficines comarcals. Jo crec que aquest és el camí: acostar la informació i la formació al ciutadà, però, si, a més a més, hi ha una garantia d'inspecció preventiva, hi ha una garantia que l'Administració vetlli en el dia a dia perquè aquestes bones pràctiques del consum, doncs, estiguin tutelades des del punt de vista que no hi haurà un frau o no hi haurà una estafa, doncs, evidentment, tot això redunda, doncs, en benefici del consumidor, i sobretot del ciutadà, que és el que ens interessa a tots.

Per tant, l'aportació era des d'aquest punt de vista, no es venia amb cap ànim de polemitzar, almenys per la meva part, sobre el que s'ha fet i el que s'ha deixat de fer. Jo crec que l'aportació venia en el sentit del que s'ha de fer a partir d'ara. No sé si vostè està «hipotecat», com deia el senyor Fernández, o està no sé què més ha dit, «hipotecat i amb data de caducitat», sí, «amb data de caducitat», però, bé, mentre exerceixi de conseller sí que sabrà que tindrà, en fi, l'aportació, eh?, positiva que puguem donar-li en un tema que creiem, per nosaltres, essencial, perquè entenem, com molt bé havia dit em sembla que el diputat Ferrer alguna vegada, que els consumidors avui en dia són, precisament, els més oblidats en l'àmbit mundial, eh?, deia que si el Marx tornés a formular la seva frase «obriers del món, uniu-vos!», vull dir, diria «consumidors del món, uniu-vos!», no?, perquè, precisament, el consum en aquests moments, doncs, presenta, doncs, uns índexs de fiabilitat, doncs, en fi, molt lamentables.

Per tant, és des d'aquesta aportació que nosaltres li fèiem tota aquesta referència, i la nostra Moció subsequent a la interpellació també anirà en aquest sentit a l'hora d'intentar ordenar, racionalitzar, el sector, i que, per tant, en ares d'aquesta eficàcia, en ares d'aquesta eficiència, tinguem un consum més responsable, i, simplement, era la nostra aportació en un tema que crec, realment, que sí que en alguns moments ha estat molt

estàtic. El que no ha estat estàtic ha estat el consumidor, com ha dit vostè, que aquest sí que ha fet preguntes, ha fet consultes. Ara, la Direcció General de Consum, aquesta és una altra història.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. Honorable conseller, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, senyores i senyors diputats, començaré, si els sembla, per la darrera intervenció, la del diputat Vigo.

Diputat, quan s'agrupen dues interpel·lacions en una sola sempre em sento una mica incòmode, fins al punt que cada vegada estic temptat a demanar que no es faci, de veritat. Ja sé, president, que per economia parlamentària això a vegades resol una miqueta algun..., però penso que és una mala fórmula, perquè el conseller interpel·lat respon en bloc; malgrat que tractis de fer les matisacions que calgui, mai queda clar quina és la frontera d'una intervenció i de l'altra, no?

El vicepresident primer

Em permet? Senyor conseller...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Sí.

El vicepresident primer

...per il·lustrar-ho. El temps no s'economitza gens, perquè els temps són idèntics als que corresponen...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Ho sé –ho sé.

El vicepresident primer

...i el conseller també sempre té la potestat de dir que prefereix fer-les individualment, com vostè sap.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Sí, vist el debat, de veritat que hauria preferit poder-ho fer de manera separada per diferenciar clarament una intervenció de l'altra intervenció, però ja està fet i, en fi, ha estat un debat constructiu, positiu, que els agraeixo a tots dos, diputats, la seva feina.

Començo per vostè, senyor Vigo. Jo agraeixo el to i el plantejament. De fet, fixi's que entre el que vostè ha dit i el que jo he dit tampoc hem tingut massa discrepàncies, perquè vostè ha perdut molt de temps, en el millor sentit de la paraula, en la primera part de la intervenció, que jo subscriu al 100%, i en un conjunt de propostes que em mostro obert a discutir-les, a considerar-les i a avaluar-les de cara al futur. Per tant, des d'aquest punt de vista estem absolutament d'acord.

Dues qüestions..., tres qüestions sobre les quals jo vull ser precís i un *finale*. La primera, sobre la tasca preventiva, fonamental, des del meu punt de vista, fonamental. El que aquí hem d'estar valorant, senyor diputat, que també té referència amb el que ens deia després el diputat, o abans, el diputat Fernández, és: aquesta tasca preventiva com la desenvolupem? Sobre la base de les pròpies forces de l'Administració o arreglerats sense esclatxes amb les organitzacions de consumidors? No cregui que aquest tema és pacífic. Que hi ha molta gent que creu que no, que això ho ha de fer l'Administració i, escolta, les organitzacions de consumidors a roda. Jo, senyor diputat, crec que no, i penso que vostè tampoc. És a dir, hem de comptar amb les organitzacions, els hem de donar un gran paper, perquè ens ajudin en aquesta feina. I com més sòlides, més fortes i amb més projecció, millor per a tots. Primera qüestió.

Segona matisació: els inspectors. Evidentment que hi ha una tasca d'inspecció que ara és clarament insuficient –també val per a vostè, senyor diputat socialista; també és insuficient, el nombre d'inspectors que avui tenim és clarament insuficient. I hi ha un altre problema que em preocupa més, que és que probablement el procés de sanció és molt lent. No em preocupa tant el plantejament de si en tenim cinquanta més o vint-i-tres menys, és que com que tenim la gent que tenim, el procés de la sanció és més lent, la qual cosa, vulguis que no, dificulta aquest vessant que és imprescindible que tant vostè, senyor Vigo, com vostè, senyor Fernández, han situat.

I respecte a la darrera qüestió, senyor Vigo, clar que fa vostè una aportació positiva, clar que la hi valoro, clar que la hi reconec. L'única cosa que hem de discutir és d'on partim. Vostè diu: «Escolti'm, jo vinc aquí amb una voluntat» –i li ho agraeixo no sap quant–, «d'ajudar, i vostè és qui és, i vostès són qui són, mentre ho siguin, i venim aquí a ajudar.» I no sap quant li ho agraeixo. Ens hem de posar d'acord: el salt qualitatiu des de quin punt és. I jo crec que el balanç que presentem, senyor diputat, que és el que he tractat de presentar, és un bon balanç. A millorar, indiscutible, tots els balanços són per millorar, però partim d'un magnífic balanç que és referència que després, finalment, no pot ni oblidar-se, el diputat Fernández, quan parla del que això és reconegut en l'àmbit de l'Estat.

Una darrera consideració, un *finale*, respecte a en Marx. En Marx mai hauria parlat... No ho ha sentit el diputat López Bulla, que hauria arronsat el nas. Parlava el diputat Vigo, senyor López Bulla, que si avui en Marx visqués, pronunciaria allò de «consumidores, uníos!» (*Veus de fons.*) Mal marxista, el senyor López Bulla, mal marxista. Perquè per en Marx l'element determinant era la *classe* social, no el que eren tots consumidors, la classe proletària que redimiria la humanitat. O no, senyor López Bulla? (*Pausa.*) Per tant, en Marx mai parlaria de «consumidores, uníos!», sinó de «proletarios, uníos!» I vostès ja saben el que la música segeix respecte a aquesta qüestió.

Anem al senyor diputat Fernández. Comença la seva resposta, senyor diputat, en un to que li és tan propi..., que el valoro perquè el conec des de fa tot aquest temps a la Comissió. El senyor Fernández diu: «M'ha defrau-

dat» –diu–; «bé, en part.» Bé, expliqui per què l'he defraudat? (*Pausa.*) No m'ho diu, no m'ho diu per què l'he defraudat. Ell ha d'enviar el missatge, ell té una mentalitat parlamentària que diu: «Enviem el missatge, que alguna cosa queda.» La intervenció, ha defraudat. Per què? Bé, ara anem a veure el perquè.

Diu: «Vostè, mai millor dit, sent un conseller de consum, vostè té data de caducitat i està hipotecat.» Sent un conseller de consum, això sembla que té sentit. Doncs, és un disbarat. Per què haig de tenir, jo, data de caducitat? Vostès han comprovat durant vint-i-tres anys que no en teníem, i vostè hauria de ser modest, prudent, per no pensar ni, si més no, fer creure als altres que vostè no tindrà data de caducitat. L'espècie..., senyor diputat, l'espècie té data de caducitat (*rialles*), vostè també, jo també.

Però hi ha una diferència entre el que representa el seu Grup Parlamentari i el que representa el nostre Grup Parlamentari. Nosaltres fa vint-i-tres anys que anem fent la viu-viu, m'entén? I vostès, de viu-viu, res de res! A l'oposició, senyor diputat, a l'oposició! Ja sé que vostè té esperances fonamentades que això canviarà. En fi, que Déu ens ajudi.

Dit això, dit això, diu: «Escolti'm, vostè no ha pogut canviar ni el xofer.» No ho deu dir amb segones? Escolti'm, jo he arribat i he trobat un magnífic equip de directors generals i de tècnics i de funcionaris de què em sento orgullós perquè hereten, justament, no aquesta mania respecte a un conseller, que vostè ha plantejat el seu nom tres o quatre vegades, i que jo vull sortir en la seva defensa perquè ha fet una magnífica feina, al servei del país, el conseller Subirà, una magnífica feina al servei del país, generant un bon equip, tenint un bon equip. I per això hem pogut mantenir aquest equip. I perquè hi han prioritats més enllà d'agafar i de «vaig a conformar el meu propi equip», etcètera, que no tenen res a veure amb la manera en què jo entenc la política.

Vostè m'ha reconegut, i jo li ho agraeixo molt, senyor diputat..., diu: «Escolti'm, vostès han fet una cosa que està molt bé, amb el Consell Català dels Consumidors» –diu–, «és veritat que ho vam proposar nosaltres.» Magnífic. Sumi's. Vostè, ara el que volem és que pugui donar el seu suport. I jo li reconeixeré que també és una iniciativa seva. Aquesta és la meua manera de treballar, diputat. Vostès diuen: «Aquesta és una bona iniciativa del Govern.» I jo diré: «I aquesta és una iniciativa que compta amb el suport del Partit Socialista de Catalunya i Ciutadans pel Canvi.» I en presumirem plegats, senyor diputat! Aquesta és la manera en què jo entenc la política.

I sap per què? Perquè els beneficiats no som ni vostè ni jo, sinó els consumidors. I les organitzacions de consumidors. Compte!, ens diu una cosa, vostè, que això ho haurà de considerar, i més si vostè té pretensions algun dia de tenir la data de caducitat que jo tinc. Diu: «Home, haurem de finançar les associacions de consumidors, si no, de què han de viure?» Senyor diputat, de les quotes dels consumidors. Naturalment que sí! –naturalment que sí! Però, en quin món vivim? Vivim en un món en què el que hem d'aconseguir és que les associacions de consumidors tinguin *per milers* els seus afiliats, amb una bona quota i donant suport a les seves

organitzacions. I l'Administració, modesta, moderada, amb diners de tots, ben moderadament, ajuda amb el que podem, molt concretament i molt puntualment, les associacions de consumidors.

Aquest plantejament, diputat, és fonamental al segle XXI. Totes aquelles organitzacions a què nosaltres des de l'Administració hem d'anar insuflant diners perquè visquin no són instruments adequats per a la societat civil. Puntualment podem resoldre un aspecte, un problema, una problemàtica, un congrés, un seminari. D'acord. Però nosaltres no podem insuflar els diners a les organitzacions perquè això passa amb els consumidors, passa amb els gremis, passa amb les federacions, passa amb els empresaris. Quin món és, aquest? És el món de la subvenció? Vostès ja no estan..., ja no defensen, això, vostès ja; si ja ni ho defensen vostès... No ho defensa vostè, no pot dir-ho, això, des d'aquesta tribuna.

Anem acabant. Diu: «Vostè va presentar aquesta iniciativa el dia 15 de març.» Em va semblar que era molt oportú presentar-ho un dia com el dia de comerç..., i penso que té, des d'aquest punt de vista, totes les garanties per ser presentada, una iniciativa d'aquestes característiques.

L'última. Posem-nos d'acord amb una qüestió –president, ja acabo. Si vostè és capaç de concedir públicament que avui hem tingut un debat constructiu, que jo valoro la seva aportació, valoro la seva inquietud, valoro fins i tot el seu neguit i accepto les insuficiències que tenim, no pot admetre, vostè, amb la mateixa cavalleritat, amb la mateixa elegància, amb la mateixa estima pel nostre treball en comú, home, que hem fet *bastant* en l'àmbit de la Direcció General de Consum? Tan difícil és, per la seva generositat, que vostè que ha dit que aquest ha estat un institut preuat a tot Espanya, que li he presentat el conjunt d'iniciatives, li he presentat les que estem treballant ara, una iniciativa com el Consell de l'Automòbil, preguntant vostè als consumidors, tan difícil és de la seva intel·ligència política, de la seva generositat personal, venir a aquesta cambra a reconèixer: «Conseller, es fan moltes coses i es poden millorar»?

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Acabo. I, jo, sap que li contestaré, senyor diputat? Es fan moltes coses, n'hem fet moltes i les fem bé, segurament que les millorarem, i jo demanaré sempre el seu concurs i el de tots els diputats d'aquesta cambra per millorar-ho. No com a conseller, que també, sinó al servei dels consumidors de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Fernández, em demana la paraula... Digui'm per què.

(*Pausa.*)

El Sr. Fernández Martínez

Senyor president, per contestar el que m'ha demanat l'il·lustre conseller.

El vicepresident primer

Té trenta segons.

El Sr. Fernández Martínez

Senyor conseller, no li puc dir això, i m'agradaria dir-li-ho, perquè no és cert, no és veritat. Pregunti vostè a qui vulgui, a associacions de consumidors, a qui vulgui, quina és la tasca que s'està portant a terme des de la Direcció General de Consum. Veurà que està sent un fracàs.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández.

Interpellació al Consell Executiu sobre les malalties sociolaborals (tram. 300-01027/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les malalties sociolaborals. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, la presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, jo crec que una lectura acurada dels *Grundrisse*, del meu avi de Trèveris, permet al senyor Vigo utilitzar aquesta metàfora de «consumidors de tots els països, uniu-vos!», perquè precisament als *Grundrisse* el vell Marx parlava de «producció i distribució», com vostè sap. Però, tenint en compte que una lectura neomaxista podria donar a entendre que avui la classe és el 90% de la població i que té el vici de consumir, doncs, jo crec que la metàfora del senyor Vigo era molt idònia. Però anem per feina i anem per les coses que ens ocupen.

D'entrada, vull assenyalar que l'assumpte aquest de les malalties laborals no ha tingut en aquest Parlament el mateix tractament que la sinistralitat laboral. La sinistralitat laboral és un fet visible, que ens colpeix pel seu dramatisme, i les malalties laborals és una cosa, diríem, ho diré també metafòricament, més subterrània. De fet, aquesta és la primera interpretació, diguem-ne, global sobre el tema, encara que s'hagi parlat, per diversos grups, de diverses patologies, què sé jo: l'asbestosi, nosaltres, i altres grups, no me'n recordo ara.

Possiblement, aquesta distracció de tots ens hagi portat, hagi portat els poders públics a una determinada desídia amb relació al tema.

Li diré el que no va bé, que era la pregunta o l'observació que vostè li feia fa un moment al senyor Huguet. Són milers de persones de Catalunya que es troben en una delicada situació com a resultat principal del que

podríem anomenar el centre de treball nociu, en un sistema de produir que no situa la salut de les persones com a element fonamental de les condicions de treball i de vida.

Ho diré amb tota la claredat, senyor conseller. El què i el com es produeix tenen un defecte, i és que no guarden una relació vinculant amb les condicions de treball, com deia abans. Més encara: un considerable tros de la sinistralitat laboral acaba traduint-se posteriorment en malalties professionals. I aquestes són una part de les raons que expliquen aquesta interpellació del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats, observin aquesta seqüència –i m'excuso per la farra-gositat dels números. Des de l'any 94 fins ara s'ha produït la següent escalada, segons dades oficials en nombre de persones i malalties laborals, sempre utilitzaré dades oficials, des de l'any 94: 1.199, 1.540, 1.752, 2.298, 3.276, 4.587, pam, pam, pam, pam..., 6.283 l'últim. Un increment, conseller, del 425% en nou anys.

Què va tan poc bé en la política del Govern que no ha estat capaç de llegir convenientment aquesta dramàtica situació, que es diu «salut laboral», com si estigués reduïda a les *cancelas* de la vella fàbrica, però que és salut pública derivada d'unes determinades condicions, poc amables, pel que es veu, del centre de treball. Un centre de treball nociu amb una insalubritat que es trasllada dels sectors industrials als terciaris, perquè aquests, els terciaris, han vist pujar les seves malalties del 20 al 23% en la percentual. Amb una paradoxa: el centre de treball s'ha modernitzat, per la innovació tecnològica i també per la lluita del sindicalisme confederal, i hi ha un rebrot espectacular –les dades hi són– de les malalties laborals. Això sembla que és un oxímoron, sembla que és una contradicció *in terminis*, doncs no.

Hi ha, a més a més, una dada molt preocupant: les patologies comencen a donar-se en persones, comencen a donar-se, cada vegada més, en persones cada vegada més joves, especialment dones; curiós. Els grups de malalties professionals més estridents són les produïdes per agents físics, amb un 84%, amb una descomunal proporció de problemes del múscul esquelètic, el que significa que no hi ha una disciplina, diguem-ne, ergonòmica amb relació a aquestes històries. Aquesta descomunal proporció del múscul esquelètic vindrà al voltant del quaranta molt per cent, i les de la pell, amb un nou per cent. La pregunta és: així les coses, quines orientacions i quines són les polítiques concretes que vostès pensen posar en marxa?

Amb les dades a la mà, conseller, sembla lògic afirmar el següent. La nostra Llei d'ordenació sanitària s'ha significat perquè, contemporàniament a la seva aplicació –nosaltres, el meu Grup, en aquella època, hi vam donar el nostre vot afirmatiu–, té enormes limitacions amb relació a la salut pública en el centre de treball, com ho demostra aquest espectacular increment de les dades oficials que jo li he donat, però que vostè té.

Cal reconèixer aquest fracàs per veure els motius de la situació com a primera obligació dels poders públics, que jo crec que han estat excessivament distrets amb relació, almenys, a aquesta matèria; i ho dic amb molta

tristesia. Més encara: es continua mantenint una absurda trama burocràtica que impedeix un ràpid i objectiu reconeixement de la malaltia laboral –i faré després una proposta al respecte, un seguit de propostes al respecte–, malgrat l'important treball de les molt desassistides unitats de salut laboral, que tenen un personal magnífic, extraordinari, que lliga amb la històrica tradició dels metges laboralistes i de salut laboral al centre de treball de Catalunya des del segle XVII, que jo recordi, fins ara –que jo recordi per la lectura de les biografies d'aquesta bona gent.

Mai he pensat, conseller, que la responsabilitat *única* d'aquesta situació dramàtica sigui dels poders públics, ni tampoc de la sinistralitat. Però sí que afirmo, amb la mateixa autoritat, que el Govern no ha posat fins ara en moviment de manera eficaç les moltes prerrogatives que té al respecte. Més encara: vostès han estat excessivament distrets i no han aplicat la bona Llei –ho torno a repetir–, la bona Llei d'ordenació sanitària –una altra cosa és com s'aplica– en tot allò que es refereix al centre de treball nociu.

El rovell de l'ou, conseller, està, ho repeteixo, en un model de produir que és potestat exclusiva de l'empresa i en uns sistemes d'organització del treball que són també potestat discrecional de l'empresa; el *ius variandi*, conseller. La responsabilitat del Govern està, així, tal com està la situació, a no promoure unes tuteles adequades i uns instruments que compensin el desequilibri de poders en el centre de treball. I aquest desequilibri de poder, malgrat les quantioses iniciatives parlamentàries que el meu Grup ha portat aquí per trobar complicitat de cara a la necessària reforma de l'Estatut dels treballadors perquè hi hagi una codeterminació –no he dit «cogestió», ni ho diré mai–, codeterminació de les condicions de treball i del sistema d'organització del treball, aquest desequilibri acaba externalitzant a la societat les enormes despeses d'aquestes patologies que produeix el *ius variandi* empresarial, el tret que canvia l'empresari quotidianament, i que debilita, aquesta externalització, els sistemes públics de protecció social. O sigui, una decisió discrecional de l'empresa en funció del que li concedeix la Llei s'acaba externalitzant al conjunt dels sistemes del *welfare*, que ho paga tota la societat. Vull dir, això és realment dramàtic.

Les nostres propostes, conseller, aniran *grosso modo* en aquesta direcció: reforma de la Llei d'ordenació sanitària en tot el que es refereix al centre de treball, a la salut en el centre de treball; que l'informe de les unitats de salut laboral sigui vinculant a l'hora de determinar la malaltia laboral *ad personam*; un substancial increment de mitjans humans i d'infraestructures en les unitats de salut laboral –que no vull posar adjectius, perquè no es distregui la situació, però sap vostè el que estic pensant–; la posada en marxa de la Resolució aprovada en aquest Parlament, per unanimitat, al principi de la legislatura, de crear un centre d'investigacions sobre salut laboral, entesa també sobre la sinistralitat, per veure quines connectivitats hi ha entre condicions de treball, sistemes d'organització de treball, salut en el centre de treball, etcètera. I això s'ha aprovat. I jo li he retret al senyor Franco la seva poca diligència, i deia: «Ja t'ho miraré, ja t'ho miraré. Està al caure, està al

caure.» I jo vaig dir: «Home, ha vingut el conseller Fernández Teixidó. Aquest sí que ho farà.»

El vicepresident primer

Senyor López Bulla...

El Sr. López Bulla

Acabo, senyor conseller, senyor president, plantejant la necessitat de programes específics per a patologies concretes; no el *café con leche para todos*. I acabo amb una frase del gran mestre que era Alexis de Tocqueville, que deia: «Quan els treballadors surten del centre de treball, la seva malaltia laboral no acaba a la porta i a les cancells de la fàbrica. Va per tot arreu.» Diran: «Home, quina obvietat!» Doncs, d'aquí s'han d'extreure moltes, moltes, moltes conseqüències, sobretot en base a aquest paradigma tan dramàtic, sobre la base de dades oficials, que li he plantejat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. Per a la seva resposta, l'honorable conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, senyor Antoni Fernández Teixidó, té la paraula.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor López Bulla, vull agrair la seva intervenció. Vostè sap com l'ha començat? L'ha començat amb en Marx, amb els *Grundrisse*, contestant... L'ha acabat, si vostè m'ho permet –sense ànim de polèmica–, amb una persona incomparablement més interessant, Alexis de Tocqueville. Si em permet vostè..., l'ha citat vostè, no jo. (*El Sr. López Bulla intervé sense fer ús del micròfon.*) Cert –cert.

Jo, la primera cosa que li vull agrair és el to de la seva intervenció i l'aportació, perquè la comparteixo. O sigui, vostè em posa en una situació relativament complicada a l'hora de poder entrar en debat amb vostè, perquè li dic que comparteixo molt i molt –molt i molt– les referències que vostè fa respecte a la situació de les malalties professionals. Agraeixo, doncs, el to, i per mi és una satisfacció el que penso que li podré dir a continuació respecte a com entenc les seves inquietuds, no?

Jo aquest dematí escoltava –no sé si ha tingut l'oportunitat d'escoltar-lo vostè per la ràdio–, aquest matí hi havia un senyor, un tal Gómez, que és membre de la Plataforma per la Pau –Gómez..., un tal Gómez; no el recordo–, i aquest senyor deia que cridava tots els ciutadans –això, a Catalunya Informació, a primera hora del matí–, cridava tots els ciutadans que votessin a les urnes que posaven per aturar la guerra, etcètera. I deia, per a la meua sorpresa, que això ho feia en nom, naturalment, de la Plataforma, perquè la democràcia parlamentària, la democràcia –ha dit exactament– representativa està ferida de mort.

El debat de d'avui, senyor diputat, és una prova ben evident que aquest senyor no sap exactament de què parla. Nosaltres tenim la possibilitat de tenir aquests

debats, i tenim la possibilitat des del Govern, senyor diputat, d'escoltar una iniciativa que vostè ens planteja, i, com que, en bona part del que diu, vostè té raó, jo, conseller d'un govern en el qual vostè forma part de l'oposició, li accepto en bona mesura el contingut del que ens diu.

I, perquè no tingui vostè dubte respecte al que estem parlant, tindrem l'oportunitat de veure la Moció, i a veure com podem convenir la Moció perquè tirem endavant una moció conjunta, donant una vegada més prova que la democràcia representativa està a Catalunya, i penso que al món, més viva que mai, i desitgem que per molts anys.

És veritat el que vostè ens diu, senyor diputat, en la primera part de la seva intervenció. Ens diu: «Les malalties professionals no han tingut el mateix tractament aquí al Parlament que la sinistralitat laboral. Aquí al Parlament, al Govern, a la societat, a les empreses i als sindicats, arreu, aquest plantejament de malalties professionals no ha tingut el mateix tractament.» I a mi, doncs, em satisfà personalment que faci aquest tipus de consideració i la porti a la cambra, perquè em permet afegir a una creuada que vostè sap que hem iniciat des del primer moment amb tota la intensitat i en la qual jo personalment em sento absolutament compromès, que és la creuada contra la sinistralitat laboral, afegir la necessària inclusió com a sinistralitat laboral de les malalties professionals.

Per tant, des d'aquest punt de vista, entenc que estem fent coses, que les estem fent plegats, que les estem fent amb els agents socials, que les estem fent amb la ciutadania, respecte a la sinistralitat, i que hem d'incorporar la reflexió que avui vostè introdueix. Ha de formar part de la nostra preocupació aquest conjunt de malalties professionals que es van desenvolupament d'una manera ben..., en fi, ben intensa, i molt particularment aquests darrers anys.

Respecte a les xifres, jo..., en fi, són xifres inqüestionables. Vostè ens parlava d'aquest increment tan significatiu en nou anys. Vostè també em concedirà una cosa: avui, la percepció que tenim del que una malaltia professional és, senyor diputat, ha variat notablement, avui. És a dir, les dades amb què nosaltres mesuràvem, si és que es mesuraven, les malalties professionals fa quinze anys no tenen res a veure amb com avui mesurem les malalties professionals. Les mesurem perquè les valorem, perquè sabem que són presents i perquè sabem que hem d'actuar contra elles, indiscutiblement. Però aquest percentatge que va creixent..., hi han més elements de malaltia professional que formaria part, en definitiva, d'una tipologia, d'una descripció, d'una descripció característica de les malalties, que fa deu, dotze, catorze anys, no és que no en tinguéssim: és que ni ens ocupava, senyor diputat. Per tant, això no amaga l'ou, eh? Jo estic absolutament d'acord amb vostè que aquestes malalties pugen i, per tant, les hem de combatre, i que aquestes patologies afecten particularment joves i dones, i també les hem de combatre de manera ben, ben decidida.

Vostè en diu: «Ecolti'm, el Govern no té la culpa exclusiva de la situació respecte a les malalties professionals», i li agraeixo aquesta consideració, perquè no

pot ser d'una altra manera. Per què? Doncs, perquè probablement ha tingut un pes, i segurament molt pressionat per l'àmbit més cru, més dur, més escaient de la sinistralitat, aquest tipus de malalties han ocupat un paper més relegat en l'àmbit de les nostres preocupacions.

És veritat que hem pres mesures des de l'àmbit de la Llei d'ordenació sanitària, i hi ha una part de la reflexió que jo recomanaré molt vivament al conseller Pomes perquè tingui presència d'una part d'aquesta intervenció, que crec que afecta directament a quin tipus de modificacions podíem procedir, si és que hi hem de procedir, en l'àmbit de la Llei d'ordenació sanitària. Convençuts que probablement l'aplicació *in extenso* d'aquest aspecte de la Llei, doncs, probablement ha de millorar, no..., en fi, no sé fins a quin punt això té la intensitat que vostè denuncia, però crec que és un tema en què ens hem de posar a treballar, i hem de posar-nos a valorar-ho immediatament.

Vostè ens fa, de fet, algunes propostes a què jo em puc comprometre, si més no a algunes d'elles. Vostè ens fa la primera: la reforma de la Llei d'ordenació sanitària en el centre de treball; no és de la meva competència, però li asseguro que transmetré al Govern aquesta inquietud per part seva, i, òbviament, quan votem la resolució, és una resolució que vota el Parlament després que ho coneix el Govern. Per tant, és possible que puguem, si més no, acceptar una part del que vostè ens diu.

Ens parla del caràcter vinculant de les unitats de salut laboral. Crec que és un tema a discutir, perquè, com vostè deia, els mitjans amb què treballem en l'àmbit de la prevenció són clarament insuficients –clarament insuficients. I pensar que podem procedir a l'àmbit del caràcter vinculant de l'informe aquest em sembla difícil, no impossible, però difícil. Però estudiarem amb vostè com podríem fer-ho i de quina manera.

I, en canvi, li asseguro que vostè tindrà l'oportunitat de comprovar la creació d'aquest centre d'investigació en matèria de salut i sinistralitat laboral lligada a les condicions de treball, que pugui ser capaç de fer dues coses: investigar, en la línia que vostè ens demana i en la línia que ens demanava el Parlament, i implementar programes específics per a patologies concretes. Crec que és el compromís que nosaltres hem d'adquirir per a vostè.

No conec les raons que van motivar que en l'etapa anterior aquest centre d'investigació no fos una realitat. Jo li agraeixo la consideració que té respecte a aquest conseller, i faré tot el possible per complaure'l, a vostè, perquè penso que és la manera de resoldre, en part, la problemàtica que tenim respecte a aquestes malalties que cada dia ens haurien d'ocupar més i més.

En definitiva, senyor president, senyores i senyors diputats, agraeixo la seva intervenció, agraeixo el to d'aquesta; valorarem el conjunt de les propostes que vostè ens realitza, i li asseguro que, en la mesura de les nostres possibilitats, bona part de la Moció que vostè ens presentarà serà acceptada pel nostre Grup Parlamentari, per donar-li satisfacció a vostè i complir la nostra obligació que la sinistralitat laboral tingui, ja,

d'una manera ben òbvia –ben òbvia–, un component de lluita significativa contra les malalties socioprofessionals.

Senyor president, senyor diputat..., moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al seu torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies. No sap, senyor conseller, com li agraeixo el to i el caràcter participatiu de la seva intervenció. Algunes observacions addicionals: aquest quadre que ha utilitzat amb aquestes dades..., són les tradicionals, perquè, tampoc s'ha posat en marxa una recomanació històrica de la OIT, quan deia «aquest és el quadre»; i, sobretot, instem els diversos Estats que hi posin un epígraf que digui: «Altres possibles malalties per donar peu a futures investigacions.»

La situació és tan, tan..., tan complicada que no he volgut donar aquestes dades per no fer més farragoses les xifres que he donat abans. De l'any 2000 al 2001, que són les últimes que tenim, Barcelona, la província, ha tingut un increment d'un 27%; Girona, un 39; Lleida, un 20, i Tarragona un 76%. Però és que la proporcional de Catalunya amb relació al conjunt d'Espanya en la mateixa època, és a dir, 2000-2001, ha passat del 30%, que va més enllà del percentual..., del pes de l'economia, encara que no hi hagi una relació, diríem, d'equació, del 30 al 33%, que demostra la necessitat d'aquesta interpellació i que el Govern posi fil per randa. Perquè, no és pas veritat que el Govern no hagi rebut observacions importants. Aquesta trama de les unitats de salut laboral han estat sempre urgint, instant el Govern, el Departament, els diversos departaments que aquí hi havia un problema molt seriós.

Li agraeixo molt aquesta recomanació que farà al conjunt del Govern sobre la necessària reforma de la Llei d'ordenació sanitària, però ens veurem les cares en el moment de la votació. Ja procuraré, jo, atès el meu caràcter reformista, que sigui una cosa que pugui anar caminant amb bon peu. (*Rialles.*) I amb relació a les unitats de salut laboral, aquí hi ha el rovell de l'ou.

Aquí hi ha el rovell de l'ou, perquè és la instància que coneix el problema, que coneix les malalties, que coneix les persones, que té tot el vademècum d'anàlisis i d'observacions, i la resta de les instàncies que determinen, sobretot l'última és una de caràcter burocràtic. No estic donant cap adjectiu pejoratiu, diré, administratiu. Aleshores, vull dir, els sabers, les preocupacions i l'humanisme estan dintre –sobretot, els sabers– de les unitats de salut laboral.

En definitiva, senyor conseller, jo crec que si aconseguim una reforma factible de la Llei d'ordenació sanitària –vull dir, en aquell escenari que es refereix al centre de treball, no estic plantejant, aquí, un posar peus en laire a aquesta situació, en absolut–, molt dirigida a aquest territori del centre de treball, i, sobretot, si hi ha tot un ventall de necessàries reformes capaces de donar més rendibilitat, més eficiència i més humanització del centre de treball, doncs, hem d'anar a una possible rec-

tificació d'una legislació –aquesta sí, a nivell de l'Estat espanyol– que continua encara determinant que es mantingui aquesta paradoxa.

És a dir, centre de treball innovat, innovació tecnològica, unes fàbriques que estan millor que mai, també per la lluita del sindicalisme i dels treballadors, i, en canvi, estan sortint tota una sèrie de malalties, i..., *atención al parche*, és que és realment espectacular que, cada vegada més, els grups sectaris, els grups d'edat més jove, tinguin això. Jo intueixo que són unes polítiques de «tornicitat» realment complicades; però, de moment, deixeu-me que ho vagi rumiant, perquè això és una hipòtesi de treball que llanço per si algú vol continuar investigant, i jo també ho faré.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. Honorable conseller, pel seu torn de rèplica, té la paraula.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant. Senyor López Bulla, tres consideracions, només, tres. La primera, les dades que ens dona són complementàries de les primeres dades i revelen, justament, que, des del punt de vista descriptiu, ens trobem davant d'una situació que urgeix mesures i que vagi prenent consciència, consciència en tots els àmbits: en els àmbits de l'Administració, per començar; en els àmbits de les empreses, i en els àmbits de les organitzacions sindicals, també; que tenen una preocupació que han fet palesa moltes vegades, però que hem de trobar les fórmules que permetin la consideració, sense tibantors, d'unes malalties que han de ser tractades i que han de ser vetllades per a la seva solució.

La segona té a veure amb la valoració positiva, que jo agraeixo, per part seva, de les unitats de salut laboral. Jo crec que aquí hi ha magnífics professionals que es dediquen amb cos i ànima a tirar endavant el que creuen que s'ha de tirar endavant i que és probable que es trobin amb algun tipus d'ineficiències. Vostè tenia l'amabilitat de caracteritzar-les com a eficiències administratives, burocràtiques, primer, administratives, després..., molt probablement, i això ha de ser revisat, no?

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Jo..., només amb descàrrec de l'Administració i en aquest punt, i amb descàrrec de tots plegats, és que ens trobem que, molt probablement, el segle que ens espera, senyor diputat, tingui molt a veure –molt a veure– amb un increment d'aquest tipus de patologies. Molt a veure. És a dir perquè el que està succeint en els centres de treball, justament cada vegada, amb la paradoxa que vostè situava, cada vegada més allunyada de les situacions tan, tan, tan extremes de condicions de treball penoses, i, en canvi, comencen a perfilar-se una altra mena de malalties que estan més vinculades a, justament, els comportaments de les persones. Que tenen a veure amb la pressió al treball, que tenen a veure amb la competitivitat brutal que es demana a moltes i moltes persones, no des del punt de vista del producte, des del punt de vista de la seva pròpia feina, des del

punt de vista de la predisposició inequívoca que s'ha de tenir respecte a la feina que es fa; des del punt de vista de la inseguretat que comporten les noves formes de treball; des del punt de vista d'aquesta reflexió que fèiem amb la interpellació anterior; és a dir, què està passant respecte a aquestes temences, a aquestes incerteses que la gent té?

Tot això es tradueix, senyor diputat, en noves malalties; noves malalties que afecten la gent més sensible. I la gent més sensible per a aquest tipus de malalties –i aquí apunto, també, una possibilitat d'estudi– són les dones i són els joves, que tenen, lògicament, probablement, tota una trajectòria diferent respecte a la brutalitat que en algunes condicions es dona respecte a una determinada manera de treballar, a una determinada manera de concebre el treball.

La tercera qüestió és: farem el possible, senyor diputat, perquè puguem arribar al màxim d'acords possibles amb la Moció que vostè presenta. Ho mereix el seu caràcter reformista i la nostra voluntat d'arribar a acords al servei dels ciutadans d'aquest país, perquè les seves condicions de vida millorin de manera definitiva.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran (tram. 300-01119/06)

La següent interpellació, la formula la il·lustre diputada, la senyora Dolors Comas d'Argemir, sobre polítiques d'atenció a la gent gran. Ho fa en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, senyora consellera..., s'han fet moltes iniciatives parlamentàries amb relació a la gent gran, moltes, moltes..., no les he comptades, no sé si ho ha fet la senyora consellera, moltes.

En tot cas, la novetat..., la novetat que impulsa a presentar una nova interpellació és que no hi ha novetats, malauradament. És a dir, la manca de novetat és que continuem amb el fort endarreriment i insuficiència dels recursos per a la gent gran. I això, en tot cas, en aquests moments –i això sí que seria alguna cosa nova–, tenim a les nostres mans l'Informe del Síndic de Greuges, que dedica el llibre segon a la gent gran, i en reproduïxo un paràgraf que diu: «En el nostre país, actualment, la situació dels drets socials i econòmics d'una part de la gent gran i dels seus familiars és dèbil, i es produeixen, a vegades, situacions d'insatisfacció. En els darrers anys hi ha hagut millores significatives, però les solucions arriben a un ritme insuficient.» I és justament, aquestes dimensions, o això que apunta l'Informe, que serveix per iniciar alguns dels arguments d'aquesta interpellació.

Hi ha recursos insuficients, recursos insuficients amb relació a les necessitats, perquè, efectivament, que s'han anat fent coses; però, si fem una valoració dels recursos que s'han anat creant, des d'assistència domiciliària, centres de dia, etcètera, resulta que, com que la població de gent gran s'incrementa i s'incrementa molt ràpidament, no s'atrapa. Es fa, però no es fa amb el ritme suficient per poder cobrir les necessitats; de manera que això és sobretot veritat amb aquells recursos que han de servir per atendre la població amb dependència severa, que és la que té..., bé, una situació més greu.

I, fixem-nos que, a més a més –i no són dades noves, sóc conscient que tothom ho sap, però–, en els propers anys, això tendirà a incrementar-se. Si en aquests moments la població més gran de vuitanta anys –estem parlant de població més gran de vuitanta anys– representa un 4,1% de la població que hi ha a Catalunya, a l'any 2010, es calcula, per les estimacions demogràfiques, que serà d'un 6%.

Tendeix a incrementar-se la franja de població que pot ser subjecte de dependències severes. I tenim insuficiència de recursos, tenim forta desigualtat territorial, fruit de la forta penetració del sector privat, però també de l'absència d'una planificació global, que, a més a més, també implica que els recursos són desiguals –desiguals també en qualitat– i molts depenen de la voluntat política dels ajuntaments. En definitiva, recau en la família, bàsicament, el pes de l'atenció, i la intervenció pública té caràcter subsidiari.

I nosaltres no volem arrabassar de la família el que és la cura dels seus membres. El que volem és que hi hagi major responsabilitat pública per donar suport, justament, a les tasques d'atendre les persones en situació de dependència. El que no es pot fer és el contrari, que és el que passa ara. El fet que la intervenció pública tingui un caràcter residual i subsidiari com passa ara.

Però no solament hi ha pocs recursos. Hi ha pocs recursos públics –hi ha pocs recursos públics–, fins i tot, pel ritme aquest de creixement que s'està produint de la població que cal ser atesa, i, pel ritme de creixement amb què es produeixen els recursos, la desigualtat entre públics i privats... –i en dir públics, ara dic de responsabilitat pública, de responsabilitat pública, eh?, incloc el sector concertat–, en aquest cas, resulta que en aquests moments hi ha menys recursos públics dels que hi havia fa deu anys, percentualment amb relació a la població que cal atendre –percentualment amb relació a la població que cal atendre, eh? Això és claríssim –és claríssim–, sobretot, en el cas de les llars residencials, eh? Que, a l'any 92, el percentatge de llars residencials de responsabilitat pública era d'un 0,65% amb relació a les persones majors de seixanta-cinc anys i ara és d'un 0,62 %, i va haver-hi uns anys que va repuntar una mica cap amunt, però ara torna a baixar, perquè se'n van creant, però no prou per atendre les necessitats que són creixents.

I, a més a més, com que es van creant cada vegada més privats, cada vegada el percentatge de recursos públics respecte al privat és menor. Per exemple, en el cas dels centres de dia, a l'any 92, el 57% dels centres de dia eren públics; a l'any 2001, un 36% són públics; hem

baixat del 57 al 32, n'hi ha més, però n'hi ha més de privats.

En el cas de les llars residencials passa el mateix: a l'any 92, un 23,74% eren públics; a l'any 2001, hem baixat a un 19%. Per tant, què està passant? Que el que s'incrementa és el negoci pur i dur en el terreny de l'assistència a la gent gran.

I, quan jo deia abans, hi ha poca intervenció pública..., hi insisteixo ara, hi ha poca intervenció pública i porta oberta, això sí, molt oberta, al fet que la iniciativa privada, pura i dura –hi insisteixo, no estic parlant de les concertacions–, tingui, en aquest terreny, un fort creixement.

Per altra banda, també volia assenyalar la desigualtat i dispersió d'aquests recursos. Ara posem-nos en la situació dels usuaris o les seves famílies. Amb què s'enfronta en els moments que necessita resoldre les situacions d'atenció a les persones grans? Es resol que..., s'enfronten, les persones, amb el fet que hi ha, per una banda, recursos públics i privats. Als recursos públics hi pot accedir molt poca gent, la classe mitjana és la gran damnificada de tota aquesta situació, eh?, perquè està en unes condicions desfavorables per poder pagar els recursos privats i, en canvi, no té accés als públics, perquè són pocs i, lògicament, s'han de reservar per a la gent amb menys recursos. Aleshores, diferència de recursos públics privats. Per altra banda, uns són de la Generalitat i altres de l'ajuntament, i això va, aleshores, per, diguéssim, processos administratius burocràtics diferents, i, a més a més, uns depenen de Benestar i Família i altres de Sanitat, segons les circumstàncies.

Això, que té una determinada lògica per la història de creació dels recursos, des del punt de vista de l'usuari, és un galimaties, i, des del punt de vista de l'usuari, des de tenir la informació, l'orientació i les possibilitats d'accedir als recursos, és un galimaties, i no n'hi ha prou a fer llibres d'aquests, que no perquè pesin molt donen més facilitat a les persones, això a un usuari li serveix de ben poc, als professionals sí, però als usuaris els serveix de ben poc, eh?, i, en canvi, es necessita que es coordinin totes aquestes diferents administracions per oferir, diguem-ho així, ràpidament, una mena de finestra única, eh?, en el que és la solució d'orientació i informació.

I a més a més d'aquesta dispersió i desigualtat en l'accés als recursos, hi ha també un desaprofitament dels recursos existents. Per què? Perquè no sempre estan adequats i dimensionats a les necessitats de les persones concretes, de tal manera que, de vegades, els centres de dia estan sent utilitzats per manca de places en residència..., atenent persones que tindria més lògica que fossin en un altre lloc, és a dir, no hi ha un seguiment de les situacions.

Però, per posar un altre terreny, el transport adaptat. El transport adaptat és un gran problema, sobretot en les zones de baixa densitat de població, on poder accedir a un centre de dia, a un hospital de dia, implica recórrer diversos quilòmetres i on, a més a més, aleshores, haver de sufragar un transport adaptat, que, a més, és inexistent, això és un plus que cal afegir. En aquest sentit, no està resolt, en absolut, el que es va aprovar en

aquest Parlament, en què es va dir que es fes un estudi, en col·laboració amb l'Associació Catalana de Municipis i la Federació, de les necessitats de servei de transport adaptat per atendre les demandes reals dels usuaris. Aquest estudi no s'ha fet, se'n va fer una sola reunió. S'ha fet una aportació econòmica per al transport adaptat que s'està utilitzant més per a persones amb disminucions que per a transport per a la gent gran, però no s'ha resolt la qüestió de veure quines necessitats hi ha en el territori i, per dir-ho d'alguna manera, resoldre en aquest terreny el que s'ha fet per al transport escolar, que faciliti l'accessibilitat als recursos existents per part de les persones, perquè els municipis de menys de cinquanta mil habitants no tenen obligació de subministrar aquest tipus de transport i el gran dèficit i inequitat territorial fa que sigui una qüestió que continuï sent un tema pendent.

En tot cas...

El president

Senyora...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...i ja ho deixaré per després, perquè acabo, la gran òrfena és l'assistència domiciliària, però, com que no tinc temps, en la segona intervenció intentaré aprofundir més aquesta qüestió.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, a mi també em plau començar la resposta referint-me a l'Informe que ha presentat el Síndic de Greuges, perquè crec que d'alguns paràgrafs que consten en aquest Informe es veu claríssimament que, certament, és un tema emergent, és un tema de gran sensibilitat, és un tema de necessitat, però també es marca perfectament en quina línia s'està avançant.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

I, en aquest sentit, penso que també cal destacar que en aquest Informe del Síndic de Greuges es valora com un avenç..., i ho dic textualment: «Comporta un avenç en la línia d'aconseguir una qualitat assistencial bona, perquè introdueix la diferenciació de nivells de grau de dependència, l'acord que vam prendre amb els centres residencials col·laboradors per tal de garantir la qualitat de l'assistència.»

També en aquest mateix Informe explica que, amb relació al nombre de places residencials sostingudes amb fons públics..., diu: «Cal dir que aquestes xifres, que fan la seva evolució, evolucionen favorablement en els darrers anys», eh?

Per tant, crec, i li podria citar altres qüestions que també estan en aquest Informe, que demostra que sí que hi ha novetat, que hi ha claríssimament marcades les línies d'evolució i es posen els fonaments perquè aquesta política d'atenció a les persones grans dependents pugui ser una realitat, amb una distribució equitativa i amb una alta qualitat.

Però quan parlem de gent gran jo no em resisteixo, senyora diputada, a parlar també de la gent gran activa, i no vull parlar tota l'estona de la gent gran activa, però és que no podem identificar sistemàticament –sistemàticament– gent gran amb persones dependents. Per això, les polítiques d'atenció a la gent gran promogudes pel Govern de Catalunya giren entorn de dos grans blocs: les adreçades a la gent gran activa i les adreçades a la gent gran dependent, perquè no podem oblidar que el 80% de les persones que han complert els setanta anys tenen un dia a dia actiu, i aquestes persones, i la seva activitat i la seva participació, han de tenir també un espai reconegut en les polítiques d'atenció a les persones grans.

Per tant, jo aquí li podria explicar..., però, com que comprenc que el tema que li interessa més és el de les persones grans amb necessitats assistencials, només m'hi referiré breument, però crec que hem posat els fonaments en aquestes dos línies que li deia: gent gran activa, gent gran dependent.

La publicació..., però que no és important, la publicació, l'important és l'elaboració, la reflexió prèvia i les conclusions a què s'ha arribat en els dos llibres blancs que hem elaborat en aquesta legislatura, amb col·laboració amb les mateixes persones grans, amb entitats, administracions locals, experts, per tal de veure per on hem d'orientar la política de la gent gran activa i per on hem d'orientar la política de la gent gran dependent. I certament que hi haurà una evolució i un nombre més important de persones amb més edat, perquè l'allargament de la vida és derivat d'aquesta bona notícia de la qualitat i de donar més anys a la vida, però també es posa de manifest en aquests diferents estudis que la dependència es pot prevenir.

Per tant, si bé hem de preveure una major cobertura, i vostè sap perfectament, ho comentaré més endavant, que la cobertura que tenim prevista per a tot el territori català és molt superior a la mitjana prevista per a tot l'Estat, i prenc com a referència indicadors europeus, també és veritat que la dependència es podrà prevenir.

Per tant, no podem oblidar, quan parlem de gent gran, que cal que la nostra societat també s'adapti, en el seu conjunt, a la demografia actual i que promogui una vida saludable entre les persones grans, precisament per evitar aquesta dependència.

I podríem parlar d'altres orientacions, però sí que em sembla que vull destacar la de promoure una imatge positiva de la gent gran, perquè, ho repeteixo, no podem, sistemàticament, associar gent gran amb gent gran dependent.

Ara bé, pel que fa a la gent gran dependent, queda clar que per nosaltres ha estat una prioritat, i s'ha vist en els pressupostos i s'ha vist en les actuacions. I estem, lògicament, treballant perquè tinguem un model que re-

conegui el dret social que genera la dependència, i per tant, també, cal poder assegurar aquest dret. I vostès ho saben, perquè nosaltres hem reclamat, a través del Grup Parlamentari Català, d'una manera sistemàtica, que aquest tema, que està pendent en l'agenda del Parlament espanyol i que encara no està suficientment tractat, perquè està en espera que es finalitzin els treballs de revisió dels Pactes de Toledo, cal que en aquesta nova revisió aquest tema sigui afrontat d'una manera definitiva. Mentrestant, vostè ho coneix perfectament, en el Projecte de Llei de la família abordem les mesures destinades a les famílies amb persones amb situació de dependència i, lògicament, també establim els principis orientadors de la política envers aquesta atenció.

Amb tot, jo el que li puc dir és que també hi ha un canvi important en el disseny d'aquestes polítiques, no només centrada en els serveis, sinó també centrada en les mateixes persones, per tal de poder respondre a les expectatives que tenen i, lògicament, poder respondre a l'evolució demogràfica que tindran aquestes polítiques.

Quan hem parlat del Llibre blanc de la dependència també li he comentat que havien sorgit unes reflexions d'unes conclusions que orienten aquesta nostra acció, i unes són molt clares. N'hi ha deu de molt importants, però jo en voldria destacar la necessitat, i és el que estem fent, de diversificar l'atenció a les dependències, avançar en la prevenció, orientar els serveis a les preferències de les persones i, lògicament, dissenyar un model assistencial basat en l'usuari, però també donar suport a les famílies, i no perquè vulguem donar suport a les famílies vol dir que fem recaure plenament en les famílies l'atenció a les persones dependents, ni molt menys.

Per tant, jo ressaltaré especialment de totes aquestes recomanacions les que tenen una incidència més directa en l'articulació i en la prestació dels serveis, perquè les persones grans actuals, i encara més les noves generacions que ens anem fent grans, tindrem unes expectatives altes de qualitat i voldrem uns serveis personalitzats i flexibles, i diversificats, i, per tant, hem de posar les bases perquè això sigui així.

I, en aquest sentit, nosaltres orientem la nostra política entorn de dos grans eixos: un és poder donar resposta a aquesta expectativa clara de la gent de poder envellir a casa, i aquí és on podem parlar, entre altres, de l'atenció domiciliària, que també serà objecte aquest matí d'una altra interpellació, i, en primer terme, doncs, envellir a casa, i quan això no pot ser poder envellir a prop de casa. Jo crec que aquestes dos grans línies expliquen perfectament la voluntat de donar resposta i expliquen com distribuïm els recursos i com pensem construir, i estem construint, aquest sistema d'atenció.

Per realitzar, doncs, aquest model, la cartera de serveis per a les persones grans amb dependència incorpora serveis de proximitat al domicili, i això és atenció a domicili, prestació per dependència, que seria el «Viure en família», centres de dia, estades temporals, les estades de respir, totes aquestes noves modalitats que han d'afavorir no només poder envellir a casa, sinó també el suport als cuidadors.

I quan parlem d'un pla integral d'atenció personalitzada i ho emmarquem, bàsicament, en el programa «Viure en família» crec que hem de destacar un avenç important: certament, que s'ha començat a donar resposta a les necessitats de les persones amb menys recursos i que la classe mitjana quedava, doncs, més exclosa d'accés a aquests recursos, però, progressivament, també, estem fent el que s'ha anat fent per avançar cap a la universalitat de determinades prestacions, anar rebaixant barreres econòmiques, i el «Viure en família» mateix, que tenia una barrera econòmica de fins a 3 milions i mig de renda, enguany ja està a 6 milions. Per tant, aquest rebaixar ara rendes que comencem pels ajuts a famílies, però que també després hem de poder estendre als centres ja residencials, perquè en els centres de dia —que també si tinc ocasió m'hi estendré més— estem preparant un decret per reformar-ho, per rebaixar barreres, per flexibilitzar horaris, per donar, fins i tot, més resposta a les necessitats que es comentava de transport, o bé les despeses que genera, per tant, aquest baixar barreres perquè la classe mitjana pugui anar accedint a tots aquests serveis és un clar objectiu del Govern. Per tant, hem començat amb l'extensió del «Viure en família», que aquest any pot arribar a més de vint mil famílies. Per tant, estem parlant d'un creixement que ha anat progressivament avançant amb un gran salt qualitatiu.

Aquest és un programa que no només és suport econòmic, és informació, és orientació, és poder donar un suport real a les famílies, i, en aquest sentit, hem concretat l'aplicació d'aquest Programa en més de setze municipis de més de vint mil habitants i sense consells comarcals, però, com li he dit, arribarem en aquest 2003, pràcticament, a doblar les famílies que, pel que fa al suport econòmic, se'n podran beneficiar.

Però, certament, també hem dit poder envellir a prop de casa quan això no és possible, envellir a casa, i aquí ve el creixement de les places i aquí, és cert, diferenciem, i, segurament, doncs, hi ha discrepància en la modalitat de creixement. Nosaltres combinem les places directament públiques amb les places d'utilització públiques pròpies de l'acolliment residencial, que ens permet, precisament, poder apropar a prop dels ciutadans l'oferta de places públiques i poder envellir en un mateix municipi conjuntament amb les persones que tenen un altre tipus de finançament en la plaça que tenen.

Per acabar, perquè se m'acaba el temps, només dir-li que amb aquesta previsió de places que estem aplicant i amb aquest creixement combinant totes dos línies, tindrem, de cara al 2003, un percentatge de cobertura interessant.

Agafem com a indicador cent persones majors de setanta-cinc anys, perquè l'edat d'ingrés a la residència ronda pràcticament els vuitanta, més tard per a les dones, no tant per als homes. Doncs si agafem aquesta franja, podem veure que el 2003 tindrem per cada cent persones majors de setanta-cinc anys deu places d'acolliment residencial en el seu conjunt d'utilització pública. Per tant, haurem fet un salt quantitatiu i qualitatiu, i, amb molt de gust, jo li podré també comentar altres aspectes en la resta de torn, perquè és un tema que és

tan complex i llarg que, certament, aquests espais se'ns queden curts.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies per la seva atenció, senyora diputada.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora consellera. Per al temps de la rèplica té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Senyora consellera, vostè ha començat fent èmfasi que cal promoure la imatge positiva de la gent gran. Jo, en això, hi estic d'acord, però és que estàvem parlant de recursos per a les persones que ens necessiten, que estan en situació de dependència, i això no és fer, no és donar una imatge negativa de la gent gran, sinó que és parlar de realisme, de la situació en què es troben moltes persones i moltes famílies quan es troben en situació de tenir necessitat d'aquests recursos, per tant... Després vostè ja ha anat cap al meu terreny, que era el de la interpel·lació que presentava.

Nosaltres en la Moció ens centrarem bàsicament en quatre grans aspectes. Un, que aprofitem millor els recursos existents. En aquest sentit endrecem-los una mica, enfortim les tasques de coordinació. Jo crec que tot el que és millorar amb mecanismes d'informació, organització i coordinació d'aquests recursos, i en aquest sentit anar cap on li deia abans, cap a una finestra única, ara per dir-ho d'alguna manera, és a dir, cap a un tipus d'informació que pugui ser de tots els recursos existents, informació i canalització també, això, és important.

Com també que hi hagi equips únics i descentralitzats d'orientació, assignació de recursos i seguiment, perquè ara això no existeix per allò que uns són d'una administració, altres d'una altra administració. Per què no podem col·laborar, ajuntaments i Generalitat, realment, fent equips únics? I que hi hagi un seguiment de les persones, a més a més, que accedeixen a recursos públics, però les que no també, perquè són les grans òrfenes, torno a insistir, la gent de classes mitjanes que s'ha de pagar els recursos existents, al mateix temps està mancada d'orientació i informació suficient.

També entenem que caldria millorar la coordinació entre el Departament de Benestar i Família i el de Sanitat. Ja m'hi referiré.

Un bloc serà, per tant, endreçar millor el que tenim, sobretot pensant en com es troba una persona i les seves famílies en el moment que necessita aquests recursos.

En segon lloc, millorar les condicions d'accés als recursos i de l'atenció. Abans m'he referit al transport adaptat. També penso que aquells serveis d'infermeria i rehabilitació que es subministren en centres públics dependents de Benestar i Família haurien de ser costejats a càrrec de l'assistència sanitària. Perquè és allò de les barreres entre departaments. Estem parlant d'un tipus d'atenció sanitària, estic parlant d'infermeria i rehabilitació, i pel fet que estigui en un lloc o a l'altre,

l'usuari, quina culpa en té, per dir-ho així? Estic parlant de coses molt concretes, eh?

Per altra banda, el treball familiar. Jo deia el gran orfe. És a dir, no arranca. Ho fem recaure exclusivament en els ajuntaments. És qui en tenen la responsabilitat. Cal assumir-ne també més el cost. Però sobretot també hi ha un problema no resolt, que és la situació del treball familiar. Les treballadores familiars es queixen de la manca d'homologació de les titulacions i del reconeixement professional, i tenen raó, i a més a més hi ha una situació, i vostè ho sap, d'una total desregulació del sector d'atenció domiciliària. Ara no li estic parlant només de la situació pública, li estic parlant que hi han moltes..., d'una situació que justament s'està resolent molta part de l'atenció familiar a través de treball submergit, que seria interessant que poguéssim fer emergir, positivament ho dic, des del punt de vista d'assegurar condicions laborals de les persones, d'assegurar qualitat assistencial i garanties. I això vol dir, bé, fer algun tipus d'actuació amb relació a les empreses d'iniciativa social que estan sorgint per atendre aquest tipus de necessitats cada vegada creixent.

Tercer aspecte que nosaltres emfasitzarem, que és que cal posar l'accelerador en la creació de nous recursos públics. Vostè ha anunciat algunes coses, senyora consellera, però jo torno a insistir: el ritme de creixement dels recursos públics està molt per sota de les necessitats existents i caldrà fer alguna cosa en aquest sentit, per exemple que l'Institut Català de Finances s'hi impliqui, perquè s'implica en la creació de bingos, doncs que s'implici en la creació de residències públiques, per exemple; em sembla més útil socialment. O s'ha implicat amb la Fira de Barcelona? Doncs que s'hi impliqui en la creació de centres de dia. Utilitzem els propis recursos.

I finalment –i finalment–, i ja acabo, el tema de la planificació: tot el que és el Pla, el quart Pla d'atenció social, on el tenim?

Res més.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Senyora consellera, té la paraula per a la rèplica...

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies. Jo no he dit, eh?, senyora diputada, que vostè tingués o difongués una imatge negativa de la gent gran. Jo dic que, sistemàticament, identificar gent gran amb persones dependents, doncs, no és una cosa que jo entengui positiva i que el mateix col·lectiu de gent gran no entén positiu, perquè a més a més les xifres estadístiques, com li he explicat, demostren que és molta més la gent gran que té un dia a dia actiu que no pas el que té una dependència.

Certament que de cares a l'atenció social qui ha de tenir un caràcter prioritari és lògicament la persona que té aquestes necessitats perquè ha perdut l'autonomia i ha esdevingut dependent. I sé perfectament que vostè no ho ha dit. Però jo tinc aquest compromís amb el sec-

tor de la gent gran de no identificar gent gran amb persones dependents.

Amb relació a les qüestions que ara vostè plantejava, que ja orientava una mica el contingut de la Moció, em sembla que és convenient destacar que, quan parla d'aprofitar recursos existents, que aquesta tasca de coordinació és una tasca lògicament necessària, nosaltres ja ens hem avançat en aquest sentit amb la creació del programa que ha de generar la futura agència sociosanitària i que en aquest sentit els treballs entre Sanitat i Benestar i Família són constants perquè hem de donar fruit en aquest programa, hem creat el programa, s'hi està treballant i l'objectiu final és acabar amb aquesta agència que garanteixi un *continuum* assistencial i garanteixi l'atenció adequada a totes les persones.

En el sentit de millorar la informació i l'orientació, jo li deia que és una gran prioritat i que aquí, quan vostè parla d'obrir-ho a les classes mitjanes, el principal repte, i tots hi hem de col·laborar, és que els serveis socials de caràcter local..., que tradicionalment a la mateixa classe mitjana quan li dius que s'ha d'anar a fer un certificat de valoració i que ha d'anar a un servei social, li sembla que no és un servei per a ell. Hem de canviar les mentalitats. En això, jo crec que estem avançant, perquè quan diem que hem elevat a 6 milions el límit de renda per tenir el suport del «Viure en família» i necessitem el suport dels serveis socials, vol dir que els estem obrint, i en aquest sentit és la millor manera d'avançar en la informació i en l'orientació. També és veritat que les noves tecnologies ens permeten donar una millor informació i orientació als familiars de les persones dependents. I, per tant, crec en aquest sentit estem en la línia adequada.

El transport adaptat. És veritat, potser s'està, en segons quines comarques, prioritzant l'atenció i el trasllat de les persones amb discapacitació, però en el seu conjunt aquesta dotació econòmica que va ser molt important i innovadora, i ara estem fent l'avaluació de veure com ho han anat invertint els diferents consells comarcals i ajuntaments, es fa prioritzant des de cada territori les principals necessitats. Per tant, entenc que, com que això depèn de la ubicació dels serveis i de la situació de la persona i la família, és en aquests serveis de proximitat que ho han de poder fer.

Quan parla vostè d'un tractament adequat per als serveis de fisioteràpia i de rehabilitació i infermeria, és precisament en el marc d'aquesta agència sociosanitària que hem de poder donar aquest *continuum* assistencial sense diferenciar si has entrat per la línia sociosanitària o has entrat per la línia, doncs, assistencial o residencial.

I en el tema de la regulació futura de l'atenció domiciliària, no m'hi estendré perquè hi ha una altra interpellació que em fa en aquest sentit. Però recordar també que des d'Economia i Finances s'ha promogut, amb caixes i amb línies de finançament, la creació de residències i de places públiques adreçades d'una manera clara, vinculades sempre a aquells sectors que tenen el compromís d'oferir places d'utilització pública. I és veritat, vam prorrogar el PAS de l'any 2000 a l'any 2002, i en aquest 2003 presentarem un nou PAS que no té tan solament uns referents i uns objectius quantita-

tius, sinó que els té qualitatius, perquè en aquesta legislatura hem hagut de fer aquest esforç global, davant d'aquests grans reptes, de repensar l'atenció a la persona dependent, no només incrementar, sinó també repensar.

I per acabar, només una xifra. Com que certament parlar d'atenció a la dependència en l'àmbit residencial no es pot fer sense parlar també del conjunt de les prestacions, com poden ser l'atenció domiciliària, recordar, perquè també és un tema que, com he dit, comentarem, que tant des de les corporacions locals, com el programa «Viure en família», com els propis PADES, tota aquesta combinació, per nosaltres forma part d'aquests serveis a domicili.

I en aquest sentit li puc dir que hi haurà un increment molt important, perquè cada una d'aquestes línies ha tingut una dotació pressupostària molt gran i un 83% en el seu increment que representarà una millora en el conjunt de serveis perquè les persones puguin esser ateses, independentment de si són ateses per Sanitat o per un ajuntament, a través de l'atenció domiciliària generalista..., a tenir l'atenció adequada.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies...

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política social, especialment pel que fa a les persones en situació de dependència (tram. 300-00389/06)

Passem ara al setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política social, especialment pel que fa a les persones en situació de dependència, presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per a l'exposició de la interpellació, la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Sí. Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, bé, abans ha parlat del que és la política envers les persones grans, i jo, dins del que és les persones amb dependència, tot i que la dependència afecta persones grans i persones amb discapacitats, em centraré també pel que fa a la gent gran.

I ho dic perquè jo he abordat amb unes altres interpellacions... (*Remor de veus.*) Sí. Jo he abordat amb unes altres interpellacions el que és el tema de la gent gran més activa, perquè estic d'acord que, la gent gran, cal diferenciar la que és activa i la que no ho és, perquè sense cap mena de dubtes les dades les tenim. Donat que la prolongació de la vida –sempre ho hem manifestat, i també en unes altres intervencions– és un gran èxit de la nostra societat a conseqüència de la millora de la qualitat de la vida, dels avenços de la medicina, i afecta el que és la vida social i que té una traducció econòmica.

No podem oblidar que a Catalunya hi ha 1.119.233 persones majors de seixanta-cinc anys, les quals repre-

senten el 17% de la nostra societat, i, d'aquestes, només unes 300.000 persones tenen dependència.

D'aquestes persones, el 80% viuen a municipis de més de cent mil habitants; el 8,8% viuen en municipis de baixa intensitat, que representen el 69% dels municipis de Catalunya, i, d'aquests, el 56% tenen menys de cinc-cents habitants. Això ho poso de manifest a l'hora de veure l'equilibri territorial a l'hora de redistribuir els recursos i la diversitat de situacions que ens trobem arreu de Catalunya.

La major part de totes aquestes persones més grans de seixanta-cinc anys arriben cada vegada amb més salut, sense cap mena de dubte, amb molt millors condicions de vida; són persones actives i la pèrdua d'autonomia s'endarrerix progressivament. La prolongació de la vida és un fet positiu, però l'envelliment de la població representa una nova realitat social que té repercussions econòmiques, ja que aquesta realitat implica un increment important de les necessitats de l'atenció social i sanitària, exigeix una sèrie de canvis profunds i realistes que incideixin en les planificacions i que impulsin un disseny de polítiques d'actuació intersectorial, interdisciplinàries, adaptades a les necessitats i a les característiques de la gent gran.

Hem de recordar, i també ho ha fet l'honorable consellera quan ha contestat l'anterior interpellació, que sí que s'han generat canvis en les actituds socials, i també s'han planificat polítiques per donar respostes a les necessitats de les persones grans –ho recull també el Síndic de Greuges en el seu Informe– i que no podem oblidar que els recursos que s'hi han destinat són recursos importants, recursos necessaris, però que en canvi cal una adequació a les necessitats. Perquè, també s'ha dit abans, vull dir, estan creixent molt els recursos, però també estan creixent molt les necessitats. Llavors nosaltres entenem que dins d'aquest marge s'han d'adequar més els recursos per donar unes respostes al que són les necessitats. I a més a més tenint en compte, a més, que l'endarreriment de la dependència és un fet, una constància.

Cada vegada hi ha més gent dependent, també és cert, però tampoc no es pot oblidar que s'han canviat els hàbits socials, les actituds socials, que això ha motivat que moltes persones grans que viuen més anys també viuen molts més anys soles i que el canvi de responsabilitats dins de les famílies implica que moltes persones no puguin cuidar les seves persones grans, especialment la dona, que sempre és la que s'ha dedicat més a la cura de les persones grans. No ho pot fer entre altres coses perquè ha de treballar; llavors vol tindre la gent gran a la seva casa, però en canvi no té mitjans suficients a l'hora d'atendre aquestes persones grans.

És per això que nosaltres sempre hem fet molt d'èmfasi en la necessitat que per part de la Generalitat, tot i que s'estan fent moltes coses, cal adaptar més els recursos socials d'ajut als domicilis en col·laboració amb els ajuntaments, perquè hi han estadístiques, hi han respostes, que diuen que un 78% de la gent gran vol viure al seu domicili i, si no, romandre en el seu entorn.

Hem de proporcionar a la família... –ja sé que hi ha un projecte de llei de la família–, cal proporcionar aquests

ajuts, però també cal facilitar els serveis, tant per part de la Generalitat com per part dels ajuntaments, i, si no, fer polítiques perquè la gent que... S'hi ha referit la senyora Comas: tenim una societat estructurada en una piràmide en què la gent que té molt pocs recursos té serveis, accés als serveis, tot i que després em referiré a la problemàtica a l'hora d'accedir-hi, i la gent amb molt alts recursos, no; però després tenim una gran massa de classe mitjana que no té possibilitat d'accedir als recursos però que, en canvi, tampoc té facilitat a l'hora de costejar els serveis de la gent gran. I molta gent que vol viure amb la seva família no ho pot fer perquè no té aquests recursos. Hauríem de buscar solucions amb desgravacions, amb subvencions via municipals o de la Generalitat per fer front a aquests recursos i poder donar a tota aquesta gent gran una visió integral de l'envelliment i una visió integral dels serveis, perquè sense cap mena de dubte cal adequar els serveis, cal fer un seguiment –sempre ho he manifestat, el Grup Popular–, un seguiment dels serveis i portar una política integral de persones grans, perquè en funció de les necessitats tothom té una necessitat de serveis en funció de la situació en què es troba, i en funció del grau de dependència que tingui, també, s'han d'adequar tots aquests serveis.

L'Informe que han esmentat abans, del Síndic de Greuges, fa unes recomanacions, constata uns fets i, tot i que, com he dit abans, també diu que per part de la Generalitat i de les administracions s'ha fet un gran esforç, també posa palesa la insuficiència de places residencials, l'incompliment del Govern respecte a les set mil noves places residencials, que, a més a més, va ser un compromís que es va aprovar en els pressupostos de la Generalitat, i manifesta que només el 0,7 dels ancians catalans poden acudir a un centre de dia i que només un 0,4 tenen accés als serveis de telealarma. El servei de telealarma, nosaltres hem fet èmfasi, també, en la necessitat que s'universalitzi, tot i que amb un calendari progressiu, aquest servei, entre altres coses perquè permet que molta gent pugui romandre, com deia abans, en el seu domicili.

Nosaltres entenem que aquests serveis de telealarma, com deia, en els pròxims anys s'han de generalitzar i s'han de fer extensius a tot el territori, amb col·laboració, sense cap mena de dubte, dels ajuntaments. El síndic també fa esment als criteris d'accés als drets de serveis, nosaltres és una qüestió que hi hem fet èmfasi i que se'ns va aprovar una moció i després, també, una proposició no de llei, perquè nosaltres entenem que s'havia d'establir un sistema eficaç d'actualització i harmonització dels criteris a l'hora d'accedir a determinats serveis.

Senyora consellera, li hem dit diverses vegades, i vam considerar que era necessari modificar la normativa i refondre normes reglamentàries que regulin el procediment d'accés als serveis socials i programes d'atenció a la gent gran gestionats a l'Institut Català, perquè ja li vaig dir en el seu moment, quan vaig substanciar la Moció i després, també, amb una proposició no de llei, el fet que els criteris d'accés són divergents i, fins i tot, contradictoris. I hi ha sentències que ho diuen. Llavors, en aquest cas, el síndic de greuges torna a pale-

sar aquestes dificultats i aquests criteris tan contradictoris uns i els altres sobre l'accés.

Un altre àmbit que també vull destacar és que, també, parla de les llistes d'espera. Jo no sé, senyora consellera, com estarà el registre de les llistes d'espera que a nosaltres ens van aprovar amb una moció per tal que s'establissin aquests sistemes eficaços d'actualització de les llistes d'espera a les persones pendents d'adjudicació de places per residències. A nosaltres ens interessava molt saber les residències, els centres de dia i els habitatges tutelars, amb criteris d'inclusió, en funció del grau de dependència, mitjançant sistemes d'avaluació que disposin el caràcter predictal. Volem saber en quina situació es troba aquest registre i també volem saber quin és el termini mitjà d'accés a una plaça, amb els diferents nivells, el que és la residència, el centre de dia, etcètera, i a més, també, a Barcelona, perquè nosaltres dins del que són els serveis per prestar a les persones grans entenem que aquí hi ha dos administracions que són prioritàries: per una banda, la Generalitat i, per altra banda, els ajuntaments.

Volem saber el perquè no s'ha avançat en la creació de places a Barcelona, i que, a més a més, Barcelona està molt per sota de la mitjana en serveis de la gent gran de caràcter públic. Perquè si la mitjana a Catalunya ens trobem que està a 383 places per cent mil habitants, a Barcelona ens trobem que n'hi ha seixanta-una. I, després, en centres de dia, si la mitjana està en cinquanta-sis places per cent mil, a Barcelona ens trobem amb sis. Volem saber què és el que ha passat, no? Hi ha hagut suficient col·laboració per part de l'Ajuntament de Barcelona? Què és el que ha fallat per tal que no es puguin desenvolupar aquells acords? Tinc entès que hi ha un previ acord a l'hora d'establir aquests recursos i implementar aquests recursos, i no sé en quina situació estarà, si veritablement hi ha un acord o no, i quins són els motius pels quals encara no s'ha arribat a aquest acord.

Per altra banda, senyora consellera, nosaltres el que sí que volem insistir és en el fet d'adequar tots els recursos que són necessaris, veure quina és la relació, perquè no s'han fet aquelles set mil places residencials amb finançament públic, distribuïdes equitativament a tot el territori, perquè a nosaltres ens és igual que siguin de titularitat pública que de titularitat privada, a nosaltres el que ens interessa és que la gent pugui accedir a un servei social finançat públicament. Qui tingui la titularitat ens és igual, vull dir, la seva part..., si el que els interessa més, en contra de tindre places públiques, és concertar-les amb el preu que suposi un nivellament del cost que té aquesta residència, a nosaltres ens sembla bé. El que sí entenem és que s'ha d'adequar, s'han d'incrementar per tal de respondre a les necessitats i que les persones tinguin un bon servei. Independentment del model, el que ens interessa, i hi hem fet sempre èmfasi, és el servei. I el que ens interessa, també, és veure quin és l'increment d'aquests concerts, la disposició de places públiques amb finançament públic, independentment de quina sigui la seva titularitat, i que s'incrementi l'ajuda domiciliària per tal que les persones puguin romandre al seu domicili i, si no hi tenen accés pel motiu que sigui, per rendes, etcètera, que com a mínim tinguin un rescabament de les despeses que fan front, a l'hora d'atendre els seus familiars, i aquesta adequa-

ció de recursos amb la col·laboració dels ajuntaments entenem que és elemental.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyora diputada. Té, doncs, ara la paraula, per a la resposta, la consellera senyora Irene Rigau.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, jo fins i tot, també, en aquesta segona intervenció començaria fent referència a algunes de les qüestions que es posen de manifest en l'Informe del síndic i en la replica, doncs, ho podem comentar més, perquè abasta moltes consideracions, però el que no crec que digui o em sabria greu que s'hagués interpretat, i en tot cas, faré arribar al síndic la informació adequada, és que les set mil places no s'hagin fet, en tot cas s'estan fent, que és una altra qüestió. Perquè, miri, aquesta crec que és una consideració que m'agradaria deixar clara abans de parlar d'altres qüestions, perquè és la que vertebrava, en el fons, la política d'atenció residencial per aquesta legislatura, si l'any 99 teníem places de finançament públic 14.895, el 2002, ja amb l'exercici tancat, tenim 18.408; per tant, hi ha hagut un increment important, i la previsió del 2003 són les de 21.895. Això, què ens permet? Amb criteris, diguem-ne, Inserso, quan parlàvem de 3,5 per cada cent persones majors de seixanta-cinc, ens situàvem ja el 99, com sap vostè, al 3,7, i ens permet situar-nos, tal com hem anat dient al llarg d'aquesta legislatura, al 4,8. Però crec que és més indicador si aquesta, i aquesta és una proposta que jo he fet també al Ministeri, de canviar, perquè si l'edat d'accés a la residència és al voltant de vuitanta anys, normalment passats, val més que busquem un nou indicador, perquè permet comparar-nos més amb Europa, altres països l'utilitzen, el nombre de places per cada cent persones majors de setanta-cinc. I en aquest sentit, com deia abans, el 99 ens situàvem en el 8,5, i sobrepassarem el deu el 2003.

Per tant, aquesta ampliació, tant en plaça pròpia com en plaça col·laboradora, ens ha permès territorialment anar cobrint aquest objectiu, perquè per tot Catalunya la ràtio que volem és aquesta de deu places.

Certament, pel que fa a la ciutat de Barcelona, un cop hàgim acabat aquest pla de deu residències que s'han fet, perquè o estan fetes o s'estan construint o en falta una que s'està projectant, però que té dotació econòmica, per tant, s'han endegat les deu, n'hi ha dos en concret que ja fa temps que funcionen i d'aquí a pocs dies n'inaugurarem dos més. Per tant, aquestes s'han complementat amb places d'acolliment residencial. Per tant, de les set mil places, més de 2.500 vénen a la ciutat de Barcelona.

Per tant, nosaltres hem posat de manifest que quan hem tingut els solars hem fet les residències. Per tant, aquest que era un litigi que, desgraciadament, va frenar l'oferta residencial a les persones grans de la població i ha provocat que moltes persones grans haguessin d'anar a fora per poder utilitzar una plaça pública, en aquests moments això s'està reconduint, tant per la via de la titularitat pública, com per la d'utilització pública. Per-

què, ja li dic, un miler de places vénen de l'edifici construït i la resta, fins sobrepassar els 2.500, per la fórmula d'acolliment residencial.

Per tant, en aquest sentit hi ha una reculada molt important en el temps d'espera. El que sempre hem de diferenciar és temps d'espera per accedir a una residència, a una plaça, o temps d'espera per accedir a un centre en concret. Perquè també és cert que hi ha moltes persones que si no és una residència en concret prefereixen romandre al domicili. Per tant, en aquest sentit hem passat pràcticament d'un any a tres, quatre mesos, i a vegades, fins i tot, dos, si no es té una preferència molt concreta.

Per tant, en aquest sentit —ho repeteixo—, quan s'han tingut els solars s'han fet les residències i, a més a més, s'ha ampliat l'oferta a través del programa d'acolliment residencial. En aquest sentit, això que a vostè li preocupava d'una manera concreta de la ciutat de Barcelona, li puc dir claríssimament que s'ha avançat en aquest sentit. A més a més, cada residència té el seu centre de dia, per tant, també, l'oferta de centre de dia està essent, també, incrementada d'una manera notable, perquè conjuntament amb la residència hi ha el centre de dia.

La demanda dels centres de dia no és tan alta com la de les residències, però també és veritat que, tal com he comentat a la interpellació anterior, estem preparant un nou decret per tal de flexibilitzar les condicions, allargar els horaris, posar els centres de dia en funcionament, també, que permeti els caps de setmana, per tal que siguin un suport concret a les famílies.

Amb tot, el nostre model d'atenció a la dependència no es concreta només en edificis i en places físiques i materials, tant d'acolliment diürn com d'acolliment diürn i nocturn, sinó que, com li he comentat abans, té altres elements. Un element important, doncs, és poder també avançar en l'atenció domiciliària, i, en aquest sentit, jo haig de dir, com vostè molt bé ha reconegut, que és una competència municipal, de l'Administració local, i que la mateixa Llei preveu un finançament de foment per part de l'Administració de la Generalitat, aquesta atenció domiciliària dins els programes de l'atenció primària han tingut, en aquesta legislatura, un increment d'un 32,83%.

Per tant, fins i tot, hi ha hagut un increment econòmic molt alt que ha permès a moltes i moltes comarques i a moltes i moltes poblacions incrementar el nombre d'hores. Per exemple, Lleida ha incrementat en 3.000 hores, Girona en 5.000, Tarragona en 5.000, Sabadell en 9.000, Terrassa en 18.000, la Garrotxa en 1.500, perquè tenia una cobertura molt alta l'Alt Empordà. Li podria anar dient quina ha estat precisament la distribució d'aquest increment notable de més de 244.000 hores d'atenció domiciliària. Amb tot, nosaltres, també, hem volgut endegar, dintre d'aquest potenciar el que la gent pugui envellir a casa, el programa de «Viure en família» que, com he comentat abans i repeteixo, hem obert allò que tradicionalment se n'ha dit la classe mitjana que quedava fora dels serveis socials. En passar de 3 milions i mig a 6 milions el límit de renda fa que, lògicament, si l'any passat eren deu mil famílies, aquest any seran més de vint mil famílies o unes vint mil famílies les que s'hi podran acollir, i d'una manera im-

portant a la ciutat de Barcelona, precisament perquè la persona que no pot accedir a les residències se li ofereix automàticament el «Viure en família» per tal que pugui decidir quina opció li és més convenient.

I en aquest sentit, doncs, hi ha un creixement important, però també com que no podem identificar persones dependents amb persones grans, en aquest sentit, també, aquest programa s'adreça a les persones amb un familiar amb disminució i, en aquest sentit, també hem d'entendre per atenció a la dependència a casa el programa d'ajudes d'atenció social dins del PUA, aquell que dona suport a la permanència a la llar.

En aquest sentit, doncs, mesures legislatives: el nou Decret de serveis d'acolliment residencial, també mesures legislatives en la dependència de la disminució, creixement i impuls de serveis per a les persones amb discapacitat, també el fet residencial en el món de la disminució, mil cent noves places en el món de la disminució. Aquests dies estem obrint noves residències, estem posant els fonaments perquè creixi l'oferta en el diferents graus perquè tota persona disminuïda no necessita la mateixa modalitat residencial, perquè passem d'un model més assistencial a un model més de promoció de l'autonomia de la persona i, per tant, dins del suport a la llar, que és poder romandre a casa amb un suport, tenir una llar entre diferents companys amb la mateixa discapacitació semblant amb suport o bé la residència.

Per tant, en aquestes diferents modalitats una previsió també de més de mil places. També, persona dependent no podem oblidar que és el malalt mental i, també, el fet residencial ens requeria aquí un pas important. I vostès ho saben, perquè en aquesta legislatura hi ha hagut un 40% de les persones ateses i un 841% d'increment pressupostari, perquè veníem de molt lluny i hem fet un pas molt qualitatiu.

I, no només l'atenció residencial en el cas de les malalties mentals, també hem millorat en el que són els serveis d'integració laboral i en el que són els serveis d'oci i lleure, perquè la persona que és dependent també necessita poder-se socialment realitzar, tant en l'àmbit laboral, que en aquest sentit, doncs, hem iniciat nou experiències pilot, com en els catorze clubs que hem posat en marxa per als malalts mentals.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, atenció a la dependència per a les persones grans, a través de serveis residencials, suport a família, atenció domiciliària. Vostè tenia un interès especial en el que és la teleassistència i si no és ara li faré després, perquè tinc la referència exacta de com està aquest creixement, perquè a la telealarma, en aquest sentit, doncs –miri, ja la tinc–, la teleassistència també té un increment important i enguany té, amb relació a l'any passat, un increment d'un 24% preveient, doncs, que més del 65% de les persones que complirien el perfil puguin disposar d'aquest sistema d'ajuda. Amb relació a..., perquè vegi el salt qualitatiu, amb relació a l'any passat, que ja venia augmentant d'altres anys, doncs, estàvem a un 50%, ateníem unes nou mil persones, passaríem a més de dotze mil que representaria, com hem dit, un 65%.

Per tant, ajuda al domicili a través del foment en els convenis, que ja li he dit i tindrà ocasió de tornar-ho a repetir; programa «Viure en família», que no només és suport econòmic, sinó informació i orientació, i acolliment residencial amb la doble modalitat, i jo m'alegro del seu enfocament de tot el que és una plaça d'utilització pública, perquè ens permet fer realitat allò que dèiem: quan no és possible envellir a casa, que ho sigui poder envellir a prop de casa.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera. Té la paraula la il·lustre diputada...

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, vostè ha fet esment, ara, a tota la línia de recursos assistencials per a les persones amb dependència.

Jo ja he començat la meua intervenció dient que reconeixíem l'increment de tots aquests recursos, però el que sí que posàvem de manifest és que l'increment ha estat important, però també no tan sols el nostre Grup ho ha reconegut, uns altres grups també, i el Síndic de Greuges en el seu Informe diu que «no s'han adequat a les necessitats».

Entenem que és complicat, però que cal, potser, incrementar els recursos, però no tan sols a vegades són recursos, sinó també intentar col·laborar molt més amb les diferents administracions i especialment els municipis. I per això li he posat l'exemple de l'Ajuntament de Barcelona. I conec –i ho reconec– que no sempre ha estat responsabilitat de la Generalitat, sinó que moltes vegades en no tenir els terrenys disponibles, sense cap mena de dubte, no es pot construir la residència. Per això li preguntava els motius pels quals hi ha aquest retard. Quina és la col·laboració que han rebut per part de l'Ajuntament a l'hora de poder implementar totes aquestes places i donar respostes a aquestes necessitats, tant en el que era la residència com a centres de dia, tenint en compte les llargues llistes d'espera que hi han a l'hora d'accedir a una plaça a Barcelona, en un àmbit i en un altre.

Perquè també ens interessa molt veure l'atenció primària, que és responsabilitat municipal. Jo, amb la primera intervenció que li vaig fer sobre serveis socials, me'n recordo que li vam demanar que avalués l'atenció primària i que proposessin una sèrie de reformes quant al que són els circuits. Perquè el que sí que és clar és que una persona, el temps que triga des que fa una demanda fins que rep el servei és molt dilatat, però, si trenquem el que és tota aquesta cadena i la desglossem per àmbits d'actuació, moltes vegades te'n adones que és l'accés als serveis, els tràmits inicials els que endarrereixen molt l'accés a una determinada plaça.

Per tant, si hi han recursos disponibles en un temps determinat, per què a l'hora d'accedir-hi i de fer tot el tràmit és tan llarg? Per això li demanava el registre. Amb el registre vostè ha dit: «Bé. És clar, és que depèn de si aquesta persona gran vol una residència al costat de la seva casa o pot accedir a un recurs encara que se'n vagi

al poble del costat.» Clar, la persona haurà d'esperar més si té una preferència concreta. Per això li demanàvem criteris d'inclusió, perquè, clar, un registre ha de tenir criteris d'inclusió i en funció d'aquests criteris establir un calendari.

Per tant, senyora consellera, m'agradaria saber en quina situació es troba, quan podrem disposar d'aquest registre i, a més, també vull saber les previsions que hi ha a l'hora que tots aquests registres, per exemple, siguin efectius, i el temps que hi ha a l'hora que es pugui reduir el tràmit inicial de l'atenció primària. Si han fet aquest estudi i han avaluat les mancances o les deficiències, què pensen fer amb els ajuntaments que potser dilaten massa aquest primer tràmit a l'hora de reduir-lo.

Nosaltres també li vam dir que es posés en funcionament —ho ha comentat la diputada d'Iniciativa per Catalunya— una finestreta única, la simplificació de tràmits d'informació. La gent ha de saber quins són els recursos disponibles. Sé que han editat un llibre i que, probablement, a la gent sí que se'ls dona aquesta informació. Però no tothom sap on s'ha d'adreçar. I, llavors, en aquest cas, saber si tenen previsió, ja, de fer o de crear aquesta finestreta única per tal que hi hagi una simplificació administrativa i que el temps del reconeixement de l'accés a un determinat servei sigui limitat.

Perquè les mitjanes sempre són enganyoses. Jo entenc que s'hagin de fer mitjanes, sense cap mena de dubte, perquè, si no, no tindrem dades a l'hora de poder avaluar una projecció. Però a les mitjanes sempre hi han puntes que garanteixen uns tipus d'accés molt divergents uns dels altres. I tot això, si ho apliques dins del territori, com jo li he dit a l'inici de la meva intervenció, la gent gran que viu en municipis petits..., hi ha molta gent gran, llavors, a aquests encara els costa molt més accedir-hi.

Per tant, nosaltres el que volem dir, senyora consellera, resumint, la nostra intervenció és: per una banda, adequar els recursos a aquesta mena de necessitats, lleialtat més institucional, instar més els ajuntaments a col·laborar a l'hora de planificar tots aquests recursos, adequar-los a les necessitats de la gent, incrementar l'atenció domiciliària, però no tan sols amb el que són recursos, sinó veure de quina manera aquelles famílies que per criteris econòmics no hi poden accedir, es poden rescabalar de les despeses que els suposa poder atendre una persona gran al seu domicili.

I, després, també, mirar de quina forma es poden estendre les telealarmes, que també són competència municipal, per tant, també necessiten recursos, i veure de quina manera es pot agilitzar el que és tot l'accés a l'assistència a les persones grans per tal de reduir aquests temps d'espera, que molts vénen causats perquè l'oferta no és l'adequada i no hi han suficients recursos per poder accedir-hi, però molts vénen, també, per problemes administratius.

I un altre punt que li he dit abans i que m'interessa molt és saber els criteris d'accés, que també, com deia, ho ha posat de manifest el Síndic de Greuges en el seu Informe, i, si ja els han unificat, perquè no hi hagi aquesta discrepància de criteris a l'hora de tindre dret...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Esteller Ruedas

Ja acabo, senyor president..., a un servei social.

Gràcies, senyor president, senyora consellera...

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament, el síndic fa unes valoracions amb relació a la necessitat d'adequar més els recursos a les necessitats. I jo, d'aquest apartat voldria fer esment a algunes de les qüestions que planteja, perquè vull que vostè també conegui quina és la realitat, realitat que nosaltres farem arribar també al síndic, perquè no només..., i em sembla que és important, avançar en la part quantitativa de necessitat d'incrementar recursos, sinó també, com dèiem, en el vessant qualitatiu. Per exemple, una qüestió que apareix és la necessitat de preservar la intimitat de les persones residents.

I, per exemple, doncs, planteja el tema de com està el percentatge d'habitacions individuals amb habitacions dobles. Que aquest és un tema que és molt important per a la persona, en concret, i que, quan parlem de creixement de places, doncs, queda difós dintre de les xifres. Però, en aquest sentit, nosaltres..., vull que ho sàpiga, el nombre d'habitacions dobles entenem que ha de guardar una proporció de deu dobles a vuitanta d'individuals, per tant, estem en aquesta línia d'anar adequant els recursos a les qüestions més qualitatives. Aquesta és una qüestió que, ja ho dic, es planteja i que jo vull que sàpiga, doncs, quina és la línia de treball perquè entenc que és important.

També parla de la necessitat de no allunyar físicament la persona del seu entorn, és... vet aquí, la gran riquesa del model de l'acolliment residencial perquè permet això.

També, una altra recomanació que fa o bé una qüestió que planteja, és la necessitat de fer inversions per transformar això que dèiem d'adequar. Què ens hem trobat, per exemple? Que una part de les residències transferides en el seu dia, que es van fer des del que era l'equivalent a l'Imsero, diguem-ne, estaven pensades per a persones vàlides i que les estem transformant perquè tinguin la qualitat que necessiten per atendre les persones residents amb necessitats de dependència molt més altes del perfil anterior.

Per tant, no només estem creixent quantitativament, sinó que també intentem qualitativament avançar, i no només en això, sinó també en les ràtios de personal i en la formació del personal.

Per tant, avançar en la millora en el seu conjunt del fet residencial, del fet de l'atenció a la dependència, implica molts aspectes i vull que sàpiga, en aquest sentit, que s'hi avança d'una manera, doncs, conjunta. Perquè no

només hem avançat millorant l'aportació econòmica per plaça, sinó també vinculant aquesta millora de l'aportació econòmica a una sèrie de millores en aquest sentit. I és així quan també el síndic felicita l'acord que hem fet amb el sector perquè és una garantia de millorar l'atenció. En aquest sentit, doncs, volia fer aquestes apreciacions.

Amb relació a la col·laboració amb els municipis, ja li dic que els convenis de col·laboració han tingut un increment notable i no només per la part també quantitativa d'augment de recursos, sinó també en la manera de pagar. Recordi's que estaven molt pendents d'un únic pagament, que es feia molt més tard que començat l'any, perquè durant l'any es formalitzava el conveni, amb els nous indicadors de col·laboració, i, des de fa ja dos anys, tenim garantida una part fixa que ja cobren tan bon punt s'inicia l'any, i això ha permès una millora.

Però també nosaltres hem demanat a les entitats municipals i als ajuntaments i consells comarcals que incrementin el nombre de professionals que treballen, precisament, per poder donar una millor atenció i poder fer més breus aquests terminis en la tramitació.

Per tant, en aquest sentit, procurar que hi hagi millors dotacions i, també, en la línia del que vostè ens va plantejar i que nosaltres, doncs, vam assumir, analitzar tot el procediment i tot el circuit de valoració del grau de dependència, i, en aquest sentit, sí que hem creat el grup de treball important amb una sèrie d'experts per valorar els centres que fan aquesta valoració, poder analitzar totes les passes del circuit i poder abreuçar.

Quan jo abans li he comentat alguna iniciativa ja de caràcter legislatiu, com era un decret d'atenció diürna, doncs, aquí ja la manera de valorar i la manera d'agilitar també pot permetre que determinades entitats socials puguin, també, doncs, d'acord amb el certificat mèdic de dependència, proposar l'accés a una plaça per poder agilitar i no col·lapsar.

I, amb relació a l'interès que tenia més concret per a la ciutat de Barcelona, dir-li que, certament, nosaltres vam fer una nova oferta de dir: «Ens ofereixin nous solars perquè necessitem encara una nova legislatura», sobretot la primera part, «per deixar Barcelona a la ràtio que volem per a tot Catalunya.» El que sí que hem posat són condicions per aquests solars: no els volem ni al costat de les que ja hi han, ni en els districtes més allunyats d'allà on hi ha el percentatge més alt de demanda.

És en aquest sentit, doncs, que, d'una primera valoració, hem fet, hem demanat que es revisés l'oferta de solars, perquè, tot i això, nosaltres ja en la programació d'aquest any ja hem previst afegir l'encàrrec de dos nous projectes que complementarien ja l'onze i la dotzena residència per a la ciutat, per poder posar al nivell que li pertoca, i per poder donar compliment a allò que he dit abans: que quan tenim els solars fem la residència i cobrim la demanda.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada.

El president

A vostè, senyora consellera.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'atenció domiciliària (tram. 300-00949/06)

La següent Interpel·lació, la formula la il·lustre diputada la senyora Pilar Malla, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre l'atenció domiciliària, i l'adreça, també, a la consellera de Benestar i Família.

La Sra. Malla i Escofet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors i senyores diputats, tot i que està molt avançada aquesta legislatura he decidit presentar aquesta interpel·lació sobre l'atenció domiciliària. I, si no ho he fet abans no ha sigut per falta de ganes, perquè és un tema que verdaderament m'apassiona, sinó perquè seguia les activitats del Departament de Benestar i Família i sempre confiava que amb els plans que s'havien encarregat, amb el Llibre blanc de la dependència, amb les jornades que s'han celebrat a Catalunya sobre els serveis a domicili, quelcom canviaria i milloraria l'enfocament d'aquesta qüestió. Però a mi em sembla que no ha estat així, i el recent Decret 27/2003, del 21 de gener, d'atenció primària ho confirma.

Per tant, crec del tot justificada aquesta interpel·lació sobre un tema tan important, si sabem veure la repercussió que té, per als milers de persones dependents, que desitzen i necessiten ajuda, i a les seves famílies susceptibles d'exclusió, i a les altres famílies.

El segon Pla d'actuació social de l'any 1991 i el tercer Pla d'actuació social del 1997, referent al servei a domicili, anunciaven un reglament. I diu que aquest Reglament hauria de contenir qui tenia dret al servei a domicili, l'extensió i intensitat del servei, constar un barem unificat per a cada àrea d'actuació preferent, i parlava d'aquestes àrees d'actuació preferent que eren la infància, la vellesa i la disminució, i també parlava de la dependència administrativa dels professionals dels serveis d'ajuda a domicili.

El recent Decret, que he esmentat abans, del 27/2003, del 21 de gener, diu textualment: «La definició, objectius, funcions del personal, condicions materials del servei d'atenció domiciliària estan sotmesos a posteriors regulacions normatives que desenvolupi el servei.» Després de vint-i-cinc anys, encara estem així? A l'Estat espanyol l'ajuda a domicili va començar els anys setanta, però, l'origen del servei a domicili i, concretament, dels serveis d'ajuda a la llar, que comprenien els serveis polivalents, tingué lloc l'any 1980 a Catalunya, i Catalunya en fou pionera. Era quan la Direcció General de Serveis Socials de la Generalitat va crear els serveis socials de base i simultàniament naixia la professió de treballadora familiar.

Honorable consellera, si Catalunya va ser pionera en planificar els serveis d'ajuda a la llar i en la formació dels professionals que l'havien de dur a terme, avui jo crec que hem avançat molt poc, i ara ens trobem a la

cua. I vostè ho sap, no ho dic jo, ho diuen els experts que han elaborat el Llibre blanc de la dependència.

No tenim una planificació que determini qui té dret a un servei d'ajuda a domicili ni quan hi té dret, però crec que estarà d'acord amb mi, senyora consellera, i admetrà que uns serveis tan necessaris i desitjats per la població els cal una garantia. Pensi que jo vaig fer una petita enquesta en diferents llocs dient quins eren els serveis que més desitjaven les persones grans, i tothom va dir els serveis a domicili. Potser no en coneixien el nom, però deien que els atenguessin a casa seva, i això és el més desitjat.

Avui tothom fa el que pot. No existeix un protocol unificat per demanar el servei i tampoc queda clar quines són les persones que han d'intervenir en els serveis a domicili; moltes cooperatives que estan compostes per professionals que han nascut a casa nostra i que han fet un excellent treball social avui es veuen desbancades per altres entitats que ofereixen serveis potser un xic més barats, però amb un personal poc preparat; el compromís de regular la formació dels treballadors del servei d'ajuda a domicili s'ha descuidat; jo crec que massa sovint queden en oblit els compromisos presos anteriorment i crec que així és molt difícil construir un bon sistema català de serveis socials.

Jo sé que l'administració dels serveis socials és molt complicada, és una gestió molt complicada, però també resulta complicada per al ciutadà. Jo conec una mica la complexitat de la gestió pública dels serveis socials, però jo crec que això no ens excusa d'intentar posar-hi remei.

Quan el Departament de Benestar i Família va emprendre la reforma es va dir que es feia perquè l'atenció a la persona fos el més significativa i concreta possible, i que això era molt important. Jo també ho crec, però també és molt important que les persones que estiguin davant dels serveis siguin coneixedores del sector, cosa que no va ser així. I pel que fa als serveis de vellesa, abans de la reforma del Departament els tècnics de Benestar i Família es reunien periòdicament amb els tècnics dels ajuntaments per seguir el procés d'admissió de les residències que havien sol·licitat. Actualment no es fa així, i es dona un llistat a les persones que necessiten una residència i l'han de buscar.

Jo crec que encara avui estem una mica marcats, en la política de la vellesa, per les decisions preses l'any 94, 95 i 96 amb el Decret de preus de les residències. En aquell moment hi va haver una gran convocatòria de places de residència, es van abocar molts recursos a les residències, es va incrementar, i encara s'incrementa, el poder d'entitats privades que presten serveis residencials, però també estic d'acord amb la senyora Comas que hi ha una incapacitat total per satisfer la demanda del poder adquisitiu mitjà i mitjà baix, eh?, persones que tenen unes rendes molt baixes i no saben de cap manera com arreglar-ho.

Jo també celebro, i sempre ho he dit, la capacitat d'iniciatives que demostra el Departament de Benestar i Família, i avui no es pot dir que escatimi els diners per al Programa d'ajut a la dependència que es dona a les persones amb dependència que viuen a casa seva, en

família. Jo ho celebro, però també cal preguntar-li, senyora consellera, si tothom demana que hi hagi una unificació en els serveis, per què aquestes ajudes s'administren i es demanen directament al Departament de Benestar Social o a les oficines de Benestar Social sense passar per la xarxa bàsica de serveis socials?

Jo crec que benvinguts són, aquests 240 euros mensuals que es concedeixen directament des del Departament de Benestar i Família a les persones que ho necessiten, i jo estic també per les ajudes universals, però també per una justícia social que ens permeti veure el conjunt de necessitats i prioritats més urgents. No podem fer de la política social una qüestió partidista, i és important per fer una mesura així no deixar que altres sectors en quedin totalment al marge.

Jo li asseguro, senyora consellera, que he llegit moltes vegades l'article 10.1 del Decret esmentat d'atenció social primària, el 27/2003, del 21 de gener. Diu textualment: «El moment de l'accés efectiu al servei d'atenció primària que correspongui resta condicionat a la disponibilitat de recursos adients, amb l'excepció dels serveis de centres oberts per a infants i adolescents i d'ajuda domiciliària per a menors en situació de risc i si la no-disponibilitat del servei obligués a la separació del menor de la seva llar i del seu entorn.» He pensat: però tot queda condicionat a la disponibilitat de recursos adients? És possible que això ho digui el Decret? I ho he tornat a llegir, i ho he demanat a un lletrat, i m'ha dit que sí. Jo dic: no aprovem anualment el pressupost de Serveis Socials aquí? I per què hi és, això, en el Decret?

Vostè ha dit, senyora consellera, que els serveis d'ajuda a domicili han augmentat per part de la Generalitat un 32%. Jo ho celebro, ho celebro molt, però crec que hi ha molta gent que es queda sense aquests serveis. El que no hi ha és una reglamentació, i fa que tothom fa el que pot. Els ajuntaments fan els serveis a tothom, hi ha institucions socials que potencien serveis al domicili de famílies amb risc d'exclusió, altres per a malalts d'Alzheimer, altres per a malalts de sida, altres per a malalts de càncer, però no hi ha una planificació prèvia.

Jo insisteixo, i crec que està d'acord amb mi, senyora consellera, que el servei d'ajuda a domicili s'ha d'estendre, s'ha incrementar i adaptar a totes les persones que presentin dependència, entre les quals hi ha un bon nombre de persones grans. La majoria de persones dependents prefereixen, si en tenen l'opció, poder ser ateses a casa seva; segons el Llibre blanc de la dependència, són el 78%.

També cal augmentar els serveis a domicili perquè avui el criteri per entrar a una residència és el de dependència. A diferència d'altres tipus de serveis, l'organització de l'assistència a domicili no demana grans inversions en infraestructura. Recordem que és molt més costós muntar centres de dia, residències i garantir-ne el manteniment que no pas muntar, dotar i coordinar l'assistència a domicili.

També vull dir que aquest servei és un jaciment de llocs de treball i que s'hauria de mirar exactament que no hi hagués intrusisme, com ha dit també la senyora Comas, i mirar la formació d'aquests professionals.

I amb això que demano jo no demano la lluna, demano una cosa possible, i si m'adrego a la cambra, i especialment a vostè, com a titular del Departament que té la responsabilitat de les qüestions socials, ho faig perquè li vull dir que d'això d'organitzar uns serveis a domicili en tinc l'experiència i sé que es pot fer, eh? Fa uns anys, durant set o vuit anys, vam fer un bon servei a domicili a 32.000 persones beneficiades del FAS, i crec que ens en vam sortir molt bé i el servei a domicili va quedar summament atès per aquestes persones.

I amb referència a aquesta primera part, li voldria fer algunes preguntes. Concretament, quina importància i prioritat dona la senyora consellera als serveis a domicili? Quan tindran lloc les regulacions normatives referents als serveis d'atenció domiciliària que preveu el Decret 27/2003? Per què no es fa avui un seguiment de la sollicitud de les places de residència? Per què s'ha restringit tant l'entrada a les residències i hi preval sobretot el criteri de dependència i s'hi té poc en compte la situació social? I, per què l'ajuda a la dependència és gestionada directament pels serveis de la Generalitat?

Moltes gràcies, senyor president, honorable consellera, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Irene Rigau.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament hi estem treballant, i li comentaré el que és la reglamentació de l'atenció domiciliària, però era previ, aquest Decret d'atenció primària –era previ–, i ha estat laboriós, i ho ha estat perquè s'ha fet amb diàleg, precisament, amb les entitats municipalistes, i ha estat complex, però, certament, com ho podrà veure, en el Reglament s'hi està treballant i li'n podré anunciar els principals trets.

Per tant, la importància donada per part meua i per part del nostre Departament és alta, i és alta perquè respon a una expectativa de poder romandre a la llar, que, com molt bé recull el Llibre blanc, i vostè ens ho ha recordat, és un desig manifestat per un percentatge altíssim, però també ho és per la necessitat de donar suports a les famílies, perquè l'allargament de la vida i el suport a les famílies han esdevingut dos grans reptes en aquests anys i està garantit que ho han de continuar essent i que hem de trobar la resposta adient en els anys futurs.

Ara bé, quan parlem d'atenció domiciliària avui hem de tenir present que parlem d'un conjunt de serveis organitzats que, juntament amb altres, també, serveis, en aquest cas de proximitat, com poden ser els centres d'atenció diürna o els serveis de respir residencials, han de possibilitar que aquesta expectativa sigui una realitat. Per tant, poder viure amb autonomia en el propi entorn social i familiar mantenint la qualitat de vida necessària.

És per això que és necessari que quan parlem de servei domiciliari tinguem clara l'amplitud de serveis dels quals parlem. Són serveis que van adreçats a diferents

típus de població, i vostè ens ho ha recordat, d'una manera clara, a les persones i famílies desestructurades personalment o socialment i a les persones en situació de dependència que requereixen aquest suport.

Ara, des del punt de vista de la mateixa Administració, aquests serveis es poden proveir a les persones que ho necessiten de forma directa o de forma indirecta. Quan parlem de forma directa és mitjançant els serveis d'atenció personal o el de la mateixa teleassistència gestionada directament, o bé en la forma indirecta, mitjançant les ajudes econòmiques de caire finalista, que tenen per objectiu compensar la major despesa que comporta per a una persona o per a la seva família conviure en una situació de dependència, i en aquest cas podem parlar dels PUA, la part dels PUA que ve claríssimament a cobrir aquest objectiu, o bé el de la prestació del suport a les persones dependents dintre del programa del «Viure en família», que en parlarem més a bastament.

És per això que en parlar dels serveis al domicili hem de fer una exposició completa, en què hem de distingir, d'una banda, el que és l'atenció domiciliària més coneguda, que en diríem a partir d'ara «generalista», pròpiament el Servei d'Atenció Domiciliària, que, com vostè sap perfectament, és competència municipal i que segons la Llei actual de servei social, doncs, el que pot fer l'Administració, i s'hi obliga, la mateixa Administració, és a fomentar-lo mitjançant els convenis de les administracions, però aquesta és l'atenció que en podríem dir «generalista», de l'atenció domiciliària indirecta, que serien els programes i prestacions, que, com hem dit, permeten a les persones, en el domicili, comprar serveis domiciliaris, i, en aquest sentit, aquests els portem a terme des de l'Administració, la Generalitat, com també l'atenció domiciliària especialitzada, que no la podem oblidar, perquè està tenint molta força i en tindrà més abastant tota la franja sociosanitària en un sentit més complex que la mera atenció al domicili, del que és el SAD tradicionalment.

Per tant, estem parlant de..., vostè concreta més en el que és el Servei d'Atenció Domiciliària..., jo crec la necessitat d'emmarcar-ho en el seu conjunt, i, en aquest sentit, sí que queda clar en la mateixa Llei el que li he dit: quin és el responsable i a què s'obliga la mateixa Administració de la Generalitat.

I, en aquest sentit, jo vull que sàpiga que estem treballant precisament en aquesta doble línia i que no hem acabat la legislatura. Per tant, estem en plena legislatura i ho he dit abans: certament, en el vessant normatiu ha calgut fer un esforç important, perquè hem hagut de repensar el conjunt de l'atenció a la dependència, perquè no era un mer increment de serveis, sinó que, davant d'un fenomen que adquiria noves magnituds i noves, també, respostes, calia fer.

Per tant, incrementant serveis, una principal línia, i, l'altra, regulant. Per tant, increment de servei d'ajudes a les persones, en especial a les persones amb dependència greu, dependència severa, a partir dels serveis sociosanitaris a domicili, i cooperació financera amb les corporacions locals. I, en aquest sentit, no es pot dir, perquè hi ha hagut realment un increment, un incre-

ment important... El que és el treball de la regulació tindrà oportunitat de comentar-l'hi.

L'atenció domiciliària, com dèiem, generalista, aquesta que està conveniada amb els ens locals, ens ha permès, a través dels diferents convenis, que hi hagués una millora important, com he dit abans, no només garantint als ens locals un increment pressupostari, sinó també una forma de finançar, que això, com vostè sap, també incideix d'una manera alta en la qualitat del servei que es presta.

Teníem un indicador, que era per a l'habitant en general, eh?, habitant de la població, no parlo d'habitant dependent ni percentatges de persones amb dependència severa: el 2000 teníem 0,23 hores per habitant, que vostè sap que és el criteri mínim que posem en el conveni per tal que hi hagi un avenç progressiu a través de l'aplicació del conveni, que, ho repeteixo, fomenta el que és la competència municipal; doncs hem passat del 2000, que era un 0,23, 2001, 0,25, 0,33, un salt important, el 2002 i un 0,37 està previst per als convenis d'enguany. Per tant, si parlem d'un 0,23 a un 0,37, estem parlant d'un increment, senyora diputada. I això vol dir que si mirem el percentatge de persones majors de setanta-cinc anys que poden necessitar aquest servei, doncs, vol dir que estem amb una cobertura important, perquè en el conjunt de la població ja representaria més d'un 3%, la persona que podria tenir cobertura d'aquest servei, i tenim en compte quin és el percentatge de dependència severa, que és també molt reduït. I, en aquest sentit, això és possible de demanar i incentivar als ens locals una millora en aquest servei i en aquest sentit, perquè hem passat de 10 milions d'euros a 13 milions i mig d'euros, que representa, del 2000 al 2003, com em plau de repetir, un increment d'un 32,83%.

Per tant, escolti, sí que se sap què es fa, sí que se sap en què s'avança. El que passa és que és veritat que és molt complex, i això li ho agraeixo, que hagi reconegut la complexitat d'això, però, tot i això, quan mirem el compliment d'aquests convenis podem veure millores importants. Ho he dit abans: Ajuntament de Sabadell, un increment de 9.000 hores; Ajuntament de Terrassa, 18.000; la Garrotxa, que s'hi treballa coordinadament Consell Comarcal i Ajuntament, com en tants altres territoris estem intentant que es coordini Ajuntament i Consell Comarcal, i que si hi ha voluntat, doncs, es demostra que és positiu, doncs també un increment que, percentualment a la població d'allà, és molt alt, més de 3.000; al Montsià, 1.500; l'Alt Empordà, més de 8.000 hores d'increment.

A l'Ajuntament de Barcelona és més difícil veure l'increment, perquè aparentment hi ha hagut una disminució de més de 22.000 hores, si mirem del 99 al 2001, perquè fins ara, fins al 2001, s'imputava a les hores d'atenció domiciliària els serveis indirectes, el que eren les hores de treball dels assistents socials.

Per tant, aquí veiem que hi han hagut unes xifres que també han desdibuixat una mica quin era el grau d'atenció, perquè quan es va posar de manifest que a les hores d'atenció directa s'hi imputaven les hores indirectes, això ha posat de manifest que hi havia una confusió en les xifres. I no li puc dir com ha —de veritat— impactat a la ciutat de Barcelona l'increment pressupos-

tari, perquè aparentment apareix una disminució de més de 22.000 hores, justificat segurament per aquesta situació.

A partir d'aquí, l'atenció domiciliària indirecta. Aquesta no la podem oblidar, que és la que es dona a través dels PUA, i en aquest sentit, vostè sap que és un programa també molt complex, però que ha tingut un increment important, que ha passat de 10,93 milions d'euros l'any 2000 a una previsió de 21,40 milions d'euros l'any 2003. Per tant, vol dir que sí que es coneixen les necessitats del sector, i, per tant, un increment de pràcticament més d'un 95% vol dir una voluntat decidida de millorar l'atenció a la dependència dels disminuïts a casa seva, donant més autonomia per romandre a la llar. Per tant, han estat, lògicament, molts d'esforços econòmics, però també per poder beneficiar moltes més persones per poder tenir aquest increment.

I pel que fa al «Viure en família», no entenc aquesta apreciació —i en tot cas podem tenir la possibilitat de comentar-ho—, perquè sí que ho resol la Generalitat, però ho gestionen les administracions locals. Per exemple, l'Ajuntament de Barcelona va enviar una carta a tots els que rebien atenció domiciliària, dient-los que demanessin el «Viure en família». Per tant no sabem si ho va fer per substituir o per complementar, perquè a la carta no ho diu. Però, fixi's, no només ho gestionen i diuen que han posat més recursos personals per gestionar-ho, sinó que animen la gent a sol·licitar-ho. I nosaltres volem entendre que és per complementar, no per substituir, perquè, si no, realment no avançaríem en aquest sentit. Per tant, hi ha col·laboració.

I en darrer terme, l'atenció domiciliària especialitzada, que aquí sí que hi ha un increment important i més de quinze mil persones ateses a través dels PADES. Un nombre..., més equips —quaranta vuit equips hi hauran el 2003—, un increment des del 2000 del 25%. I això vol dir que, si ajuntem les persones ateses a través del SAD en els convenis d'atenció primària, a través dels PUA pel que és romandre a domicili, el que és el programa «Viure en família», teleassistència i PADES, estem parlant d'unes vuitanta mil persones ateses, que representa...

El president

Senyora...

La consellera de Benestar i Família

...un percentatge molt alt —i acabo, senyor president— amb relació a l'inici d'aquesta legislatura i a èpoques passades.

Per tant, vol dir que hi ha un increment clar en aquest sentit, quantitatiu i qualitatiu.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyora diputada.

El president

A vostè, senyora consellera. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Malla i Escofet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats..., bé, per exemple, em diu que «Viure en família» a Barcelona ho han fet junt. Em sembla molt bé. A altres llocs, no. I bé... (*Veus de fons.*) No, no discutirem per això, no; no és problema...

Hi ha una segona part a què jo li voldria fer referència, i és els serveis a domicili per a les famílies. Els serveis en altres països d'Europa, aquests serveis d'ajuda domiciliària, contempen en primer lloc el servei a les famílies. I així va néixer el servei d'ajuda a domicili, no va ser per a les persones grans, va néixer per a les famílies, però molt especialment per a les famílies desestructurades.

Quan es produeix la intervenció d'un professional del treball social, que quasi sempre és un treballador familiar o un educador social, es pot afirmar que, dintre una família desestructurada, es canvia moltíssim.

Jo penso que la intervenció dintre les famílies que tenen dificultats és una tasca educativa i una tasca preventiva. Jo penso, senyores i senyors diputats, si ens adonem de l'alt percentatge de persones que estan a la presó i que provenen dels sectors més marginats. Són persones que quan eren infants no van tenir la possibilitat de gaudir d'una infantesa com els altres nens i nenes.

Jo crec que si tots nosaltres, i la societat en general, tinguéssim més consciència de la justícia social i volguéssim donar prioritat a atendre les necessitats més urgents i peremptòries dels nostres conciutadans, no caldria anar construint més presons, ni tampoc ampliar les penes dels que hi van a parar. I ho dic perquè crec fermament en aquesta tasca educativa i preventiva, dintre la llar, de les persones que tenen dificultats. I ho dic perquè hi ha hagut un assaig aquí i ha donat molt bon resultat.

En els casos en què els nois i noies són internats, el tractament es limita a aquests, no a tota la família, que en molts casos, per no dir tots, és la causant de la desestructuració dels infants. El professional que visita una llar atén tota la família en la seva rehabilitació, i abraça un radi molt més ampli.

Jo penso que si pensem en aquest servei sota el vessant econòmic, no hi ha dubte que resulta molt més econòmic que portar els nens a un centre residencial. En un centre residencial, un nen són 3 milions i mig d'antigues pessetes –ara no els faig el càlcul, perquè no em surt tan de pressa amb euros–, però, en canvi, un educador pot atendre molt bé dues o tres famílies, i generalment cada família té dos nens, i al mateix temps fa una rehabilitació i una reeducació a la família, cosa que em sembla summament interessant i important.

Jo demanaria a l'honorable consellera que, si tenen en compte aquest vessant, molt bé, i, si no, que procuresin estudiar-ho, perquè em sembla que és una mesura molt, molt important i que no se'n parla gens, d'això, no en parlem, no en parlem potser perquè no ho fem, però que caldria, jo crec, tenir-ho en compte.

I, dins d'això, jo m'atreveixo també a fer unes preguntes a l'honorable consellera. Crec que..., si també pen-

sen, des del Departament, unificar els protocols de demanda del servei a domicili, perquè sí que és veritat que tot això és diferent a cada un dels ajuntaments, tothom fa el que pot, i hi ha persones que fan pagar sobre una renda determinada, els altres sobre una altra... Jo crec que s'hauria d'unificar a tot Catalunya i saber, sobre la renda disponible, què és el que s'ha de pagar, però no que tothom pagui el que li sembli.

I després també, crec jo, quines previsions es fan davant l'envelliment de la població, que augmenta; també augmenten les lesions cranioencefàliques degut als accidents de circulació, i les malalties mentals, també hi ha una previsió que augmenten.

I després també l'última pregunta que vull fer és sobre si pensen impulsar la implementació del servei a domicili, com a treball familiar i com a mesura educativa i preventiva, per a les famílies que tenen dificultats socioeducatives.

I, després, una última pregunta era si el Departament és conscient de la precària situació laboral dels treballadors i treballadores dels serveis a domicili i de la repercussió que té això en la qualitat del servei, i de l'intrusisme professional, i que falta reglamentar la professió o les diferents professions que treballen en aquest camp.

Res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora consellera...

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament, fa pocs dies recordàvem aquí precisament que el fet d'haver incorporat en el Departament de Benestar i Família la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència ens havia de permetre intensificar les polítiques preventives de suport a les famílies per poder preveure l'atenció adequada de cares a evitar la futura exclusió social de molts d'aquests infants, d'aquesta mainada, que neixen al si d'una família desestructurada, i, per tant, el seu caràcter, l'acció preventiva és totalment necessària.

Per tant, jo entenc que el que vostè demana –i la reflexió que, de fet, ens ha fet sobre la funció educativa i preventiva que pot arribar a tenir l'acció domiciliària d'un servei adreçat en aquest sentit– és absolutament compartit per mi mateixa, perquè és precisament a través d'aquesta nova voluntat de tornar a incorporar en el Departament, ara transformat en Família, que aquest suport a través dels EAIA i en l'acció concreta a les famílies ha de venir, d'una manera més contundent, dibuixada.

Per tant, per nosaltres ho és, una prioritat, en el camp polític, però jo haig de repetir que també ha de continuar sent una prioritat de les administracions competents. Ho dic perquè s'ha de dir a tothom i s'ha de poder veure què és allò que avança i no avança depèn de la prioritització.

El pressupost de la Generalitat destinat a la despesa social no ha pas sigut imitat, l'increment, per totes les administracions locals. Per tant, en aquest sentit, cal veure no només què s'hi destina, sinó com es prioritzen els recursos, i, per tant, per nosaltres ho ha estat i ho continuarà sent, i altres administracions, com ja li n'he donat alguna xifra, a vegades demostren que potser no ha estat tant.

Per tant, és el conjunt de les administracions, i d'una manera lògicament clara en la local, en aquest sentit, que ha de fer un nou pas. És lògic, és una funció poc visible, és una funció que llueix poc; llueixen més altres coses que no són competència però que a vegades agrada més perquè són de més fàcil publicitar. Però nosaltres hem de recordar, i així ho continuem fent amb els convenis, que aquesta és una competència que els correspon i que han de continuar incrementant.

Per tant, sí que som conscients de la necessitat de facilitar aquesta acció unificant instruments, i és precisament a través de les noves tecnologies, igual que hem fet en el cas de la PIRMI i altres serveis, que tots els serveis d'atenció primària tindran noves facilitats per poder fer la valoració i l'entrada de les informacions de les persones per accedir a les prestacions necessàries.

Ara, jo abans li he comentat que estàvem treballant en la regularització, perquè calia regular l'atenció domiciliària un cop aprovat el Decret d'atenció primària, i permeti'm que li esbossi què és el que s'ha fet en aquest sentit, perquè s'ha estat treballant tot l'any; s'ha recollit la visió i l'opinió d'entitats públiques i privades promotores i prestadores de serveis; s'ha buscat la visió i l'opinió dels experts; s'ha analitzat també, altres països, que vostè n'ha fet un esment, l'actual regulació i ordenació que tenen, se n'han visitat, i l'opinió també, lògicament, s'ha tingut en compte, dels mateixos usuaris.

En aquest sentit, doncs, s'han fet unes propostes en funció de tot l'anterior, que ja ens han permès avançar. En aquests moments ja tenim creat un registre d'entitats –cosa que era necessària– d'atenció domiciliària, i s'està dibuixant ja un model de caire polivalent, que tingui una utilització que no calgui definir-lo en funció de l'edat i la problemàtica, però que sí que pensi en la persona i en la família cuidadora, que avanci cap a aquest model de coordinació sociosanitària que abans no sé en quina de les interpellacions he esmentat, i que ampliés d'una manera clara i oberta la cartera de serveis. Però que, en tot cas, hi hagi un pla d'atenció personalitzada, perquè és veritat que forma part del Pla de renovació que es va fer a través de l'ICASS, posant, i així ho hem dit, cada vegada més atenció a la persona, no tant en els centres i en els recursos, si bé lògicament cal tenir-ne per poder-los posar a disposició de les persones.

Per tant, el que sí que hem previst és diferenciar els professionals d'atenció personal dels de l'ajuda a la llar. I aquest és un problema que vostè coneix molt bé, i que cal avançar en la necessitat d'acreditar els professionals, i també diferenciar el que és la participació del voluntariat en moltes d'aquestes qüestions.

Per tant, estem avançant en els requeriments mínims d'autorització administrativa de les entitats, l'acreditació pública de les entitats, la valoració de la necessitat, però, de comptar amb la situació econòmica i la participació dels usuaris, i tenir, com deia vostè, un únic instrument de valoració de la necessitat.

Per tant, és un projecte que en aquests moments s'hi està treballant, i joestic segura que amb aquesta regulació de la prestació pública de serveis d'atenció domiciliària, que deriva del Decret d'atenció, haurem fet més d'un pas endavant.

El que sí que és veritat és que és molt complexa, i no només és complexa la regulació, sinó l'aplicació i el seguiment. I aquesta complexitat explica, doncs, lògicament, el perquè d'un determinat procés i el temps esmerçat perquè sigui una realitat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyora diputada.

El president

A vostè, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 300-00206/06)

La següent interpellació, sobre habitatge, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat –al conseller de Política Territorial i Obres Públiques–, que té la paraula.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, sens dubte l'habitatge s'està plantejant també en aquest Parlament com una problemàtica, com un problema, perquè Ple darrere Ple vostè ha de contestar interpellacions, Ple darrere Ple estem substanciant mocions. I és perquè els diferents grups parlamentaris –inclòs el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que li presentava fa dos plens, en primer lloc, una interpellació, i després una moció– estan d'alguna manera preocupats, com també –ens consta– el Govern de la Generalitat, per l'increment del preu de la «vivenda», per la problemàtica del preu de la «vivenda» i per tot el que suposa la política de «vivenda».

Sabem que el Govern de la Generalitat no pot, com a Govern, ell sol, tindre una solució màgica del problema de l'habitatge. Sabem que des del Govern de la Generalitat es poden instrumentar diferents línies, es poden instrumentar diferents eines. I és per això, honorable conseller, que en primer lloc li demanàrem, dins d'aquestes eines, què està passant amb el Reglament d'urbanisme; quan tindrem finalment el Reglament d'urbanisme, que sabem que vostès estan intentant consensuar amb les diferents parts implicades, amb els sectors; quan tindrem aquest Reglament d'urbanisme.

Una altra de les eines que hem anat reclamant, i que emana de la mateixa Llei d'urbanisme, i que ha estat a resolucions i acords, fins i tot en pressupostos de la Generalitat, en disposicions addicionals, és la futura Llei de l'habitatge.

Hi ha una resolució perquè la Llei de l'habitatge estigui presentada el proper mes d'abril. Però jo li voldria demanar, conseller, què està passant amb la Llei de l'habitatge, quan la Federació de Municipis de Catalunya ens trobem que demana posposar la Llei de l'habitatge fins després de les eleccions. Incongruència, perquè des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi contínuament..., i nosaltres també ho diem, aquesta Llei de l'habitatge s'ha de presentar. En què quedem? La presenten? No la presenten? Com ho tenen? Què diu la Federació de Municipis? Què diuen les associacions municipalistes? En definitiva, honorable conseller, suposo que vostè o gent del seu Departament deuen haver tingut contactes amb les diferents entitats municipalistes i em podrà respondre al respecte.

Deia que la problemàtica cada dia va creixent, perquè cada dia anem coneixent també, a la vegada, dades: el preu de l'habitatge solament de lloguer ha pujat l'any 2002 un 12%; els pisos construïts, aproximadament, són uns 70.000, 30.000 d'aquests per al que és primera «vivenda», uns 15.000 més, aproximadament, per a segona «vivenda», estudis, pisos de lloguer, etcètera, però, en tot cas, hi ha, com bé coneixem, un desviament de diner, que, d'alguna manera, estava situat als mercats financers i a la borsa i que ha anat cap al món immobiliari, i és bo que es construeixin pisos, és bo que es construeixi, és bo que una economia, com és el sector de la construcció, tiri del conjunt de l'economia també catalana, però ens ve una preocupació, honorable conseller: què farem d'aquell excedent, per dir-ho d'alguna manera, que se'ns planteja any rere any, però que, a la vegada, ens està pujant el preu de l'habitatge?

I li estava parlant de diferents eines, i també li he de parlar del Pla català de l'habitatge, amb els acords amb el Govern de l'Estat, i també de tota aquesta sèrie d'ajuts a l'adquisició protegida d'habitatges construïts, l'adquisició d'habitatges en protecció oficial, la promoció d'habitatges en protecció oficial destinats a lloguer, els ajuts per a rehabilitació, etcètera, i també hi han mesures de caràcter fiscal, que el Govern de la Generalitat, Convergència i Unió, i el Grup Parlamentari Popular varem acordar en els Pressupostos per a l'exercici de l'any 2003. Ens plantejem, honorable conseller, des del Grup parlamentari Popular, si no hem d'incrementar mesures de caràcter fiscal, principalment pel que fa referència al lloguer, i ho dic recuperant un acord que varem fer en aquesta cambra amb el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi pel que feia referència a desgravacions.

El pla de la «vivenda» 98/2001 creiem que podia haver estat, evidentment, millor. El que ha estat «vivendes» de protecció, protegides de nova construcció, hi havia un objectiu de 40.000; finalment, per diferents aspectes, ens hem quedat prop dels 19.000. I a l'actual Pla català de l'habitatge hi ha algunes propostes que l'actual conseller en cap i des de la Federació de Convergència i Unió ens estan proposant.

Evidentment, són motius d'anàlisi, però tots aquests aspectes a què feia referència ara en l'habitatge, sens dubte, s'han vist sorpresos les darreres setmanes pel que ens atreviríem a dir un «escàndol», un escàndol en què alguns mitjans de comunicació han parlat de

«xou», d'altres han parlat d'«espectacle», d'altres de «maniobra publicitària» i d'altres d'«espectacle patètic». A mi em sembla que totes aquestes afirmacions, totes, són vàlides pel que va succeir en el sorteig de pisos que es va fer des de l'Ajuntament de Barcelona. Fins i tot, un diari, i ho diu *El País*, el diari *El País* diu, textualment: «Ante la presencia de regidores de Barcelona Televisión, que solicitaron a los asistentes que expresaran alegría si les tocaba un piso e indicaban cuando debía aplaudir el público.» És a dir, hem convertit una problemàtica, com és la problemàtica de la «vivenda» en un xou de televisió, amb més de 17.000 possibles adjudicataris, i, finalment, eren poc més de 1.000, és a dir 1.054 concretament, i en un tema que, d'alguna manera, ha estat manipulat i en què, d'alguna manera, nosaltres no veiem cap més altra expressió que una expressió totalment electoral, patètica, espectacle i una maniobra totalment publicitària.

Si a això hi afegim que a les diferents propostes que s'estan donant en aquests moments de precampanya electoral alguns arriben a dir, com, per exemple, també diu el Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, diu «si guanyem les eleccions autonòmiques construirem 247.000 «vivendes» a l'àrea de Barcelona», nosaltres ens preguntem: com es pot fer aquesta proposta si en els últims anys, governant el PSC a l'Ajuntament de Barcelona, alcalde el senyor Maragall i alcalde el senyor Clos, 90 milions d'euros del que era sol destinat a «vivenda» protegida han fet cap a «vivendes» d'alt *standing*?

Totes aquestes problemàtiques, honorable conseller, creiem que cal aturar-les i creiem que el Govern de la Generalitat també ha de dir la seva respecte a aquest xou que s'ha produït, però, a la vegada, també ens preocupa que des de la Generalitat de Catalunya s'hagi dit: «Bé, nosaltres també sortejarem pisos, vint-i-vuit.» Realment, conseller, pocs pisos, vint-i-vuit pisos són pocs pisos, i diuen que solament ho faran i ho concentraran als empadronats a Ciutat Vella, i aquests vint-i-vuit pisos són tots d'una cantonada del carrer Nou de la Rambla.

Creiem, conseller que, i aquest serà un dels punts de la nostra Moció, instarem el Govern de la Generalitat, ja li ho anuncio, a fer un gran pacte, o, almenys, demanar-li des del Parlament que el Govern de la Generalitat intenti fer un gran pacte sobre l'habitatge a Catalunya. Evidentment, aquest és un pacte que voldríem assimilar-lo al pacte que des de l'Estat amb les diferents comunitats autònomes, o amb les comunitats autònomes que evidentment ho vulguin, i, en aquest cas, vostè, com a conseller de Política Territorial, amb tots els que es vulguin asseure a la taula..., evidentment, intenti cercar un gran pacte per a Catalunya pel que fa referència a l'habitatge. Hem dit en més d'una ocasió que no són solament les polítiques del Govern de l'Estat i les aportacions que puguin fer, que no són solament les polítiques que es puguin fer des del Govern de la Generalitat i les diferents eines legislatives que des d'aquesta cambra puguem aprovar i puguem tirar endavant, que no són solament els aspectes referits al que fa referència a mesures de caràcter fiscal, no és solament tot això, és també el món local, són també els promotors privats, és també el conjunt de la societat i el

conjunt dels implicats en tots els temes de l'habitatge els que, d'alguna manera, han de fer que la problemàtica que tenim avui de l'habitatge..., intentar que no sigui, en primer lloc, un tema electoral, que no es converteixi en un xou, i, finalment, que tinguem solucionat i que aprofitem ara en aquest moment el Pla català de l'habitatge de l'any 98 a l'any 2001, a què, després, a la segona part de la meua intervenció –que ja veig que es va acabant el temps– també hi faré referència.

En tot cas, honorable conseller, les diferents propostes que se'ns plantegen al Pla català de l'habitatge i algunes de les propostes que pel conseller en cap se'ns han proposat creiem nosaltres, i també li oferim aquí el suport del Grup Parlamentari Popular, poden anar més enllà en el futur. En tot cas, sí que insisteixo, honorable conseller, que des del Govern de la Generalitat, des d'aquest Parlament, hem d'arbitrar totes les mesures perquè no es torni a produir el greu espectacle que es va produir per part de l'Ajuntament de Barcelona, des seus responsables, pel que fa referència a una presa de pèl a moltes persones que tenien possibilitats i moltes persones que estaven aspirant a tindre un habitatge, un habitatge digne, i que van veure truncades les seves expectatives pel que va ser un espot publicitari ridícul, mal fet i, a la vegada, enganyós.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, senyor diputat. Certament, l'habitatge avui és una de les principals preocupacions de la nostra societat, i, una vegada més, aquest Parlament, a través, en aquest cas, de la seva interpellació, se'n fa ressò d'una manera clara, i, com en altres ocasions en què ja he tingut l'ocasió o l'oportunitat d'explicar de quina manera el Govern de la Generalitat ha assumit com una de les seves prioritats, en aquest cas, la política de l'habitatge, entenc que en aquest terreny és bo, necessari i absolutament imprescindible no improvisar ni, en tot cas, seguir el dictat de la més rabiosa actualitat o oportunitat política. I, en aquest sentit, li agraeixo la seva interpellació, perquè em permet reforçar alguns dels principis que inspiren la política del Govern, explicar i recordar quines són les principals actuacions que estem duent a terme i també donar resposta a algunes de les seves preguntes.

En primer lloc, des del Govern de la Generalitat, en matèria d'habitatge no improvisem ni transigim. No volem improvisar i no volem deixar-nos caure per la temptació que altres administracions, com vostè ha denunciat, i tindrem ocasió de parlar-ne, si m'ho permet, en el torn de rèplica, perquè prefereixo amb aquesta primera resposta donar una visió rigorosa i estricta de què és allò que estem fent i de quina manera estem avançant en allò que vostè m'ha exigit... Nosaltres, rigorosament, d'una manera seriosa, sense improvisar, ens hem marcat intentar afavorir que la gent pugui te-

nir accés a habitatges dignes, sobretot en els sectors que necessiten preus raonables per accedir a la compra o al lloguer del seu habitatge; igualment, estem treballant d'una manera molt intensa en la substitució d'habitatges en mal estat en alguns, en bastants, barris de ciutats catalanes, així com també a millorar la qualitat urbanística d'aquests barris; volem intervenir, i ho estem fent, en el mercat de lloguer d'habitatges; estem impulsant una normativa pròpia de Catalunya per als habitatges socials; creiem que cal capacitar d'una manera més efectiva les administracions públiques catalanes per intervenir en un mercat, el mercat immobiliari, complex i avui molt tensionat, i, finalment, estem avançant també en l'àmbit de la protecció dels consumidors, de la definició dels estàndards de qualitat i també, d'una manera molt clara, en el principi que inspira la política del Govern de sostenibilitat, de vetllar també pel patrimoni natural, el nostre medi natural, en el sentit que també hem d'anar en compte que no es pot construir habitatge, per molt necessari que sigui, a tot arreu.

Per portar a terme tots aquests objectius estem intentant seguir, bàsicament, dos camins. Un, el que podríem anomenar un «nou intervencionisme», un nou intervencionisme més selectiu, però que, partint de l'anàlisi de l'evolució del mercat immobiliari, que vostè coneix molt bé, ens ha de permetre, creiem que ens pot permetre, trobar un punt d'equilibri entre aquesta evolució del mercat i la necessitat d'accessibilitat que avui una part de la població té. I l'altre, l'altre camí, és el de consolidar i incrementar la nostra aposta d'ajudes directes per millorar l'accés a l'habitatge.

Deixi'm que faci només una breu reflexió, que estic convençut que vostè compartirà. A vegades es fan anàlisis sobre el mercat de l'habitatge amb una lleugeresa excessiva, i ara no ho atribueixo a ningú, però hem de tenir molt en compte que el mercat de l'habitatge té com a producte, com a bé, un producte que rarament concita aquestes dues qualitats. En el mercat tots els béns i tots els productes o bé són béns de consum, de necessitat immediata, o hi han altres productes en els mercats financers, en el gran mercat de la societat, que van destinats més a considerar-se com a valors d'inversió, com a valors de patrimonialització de rendes o de riquesa de les persones o les empreses. Ens trobem, en el cas de l'habitatge, que aquest és un bé que concita totes dues condicions: és un bé social, d'absoluta necessitat per al desenvolupament personal, però, al mateix temps, avui el mercat està atorgant també a aquest producte, a l'habitatge, la condició d'un valor d'inversió, i, per tant, està sotmès a unes tensions que fugen de l'estricta oferta i demanda que un bé de consum pot tenir en qualsevol dels mercats. El bé de l'habitatge, el producte habitatge, està sotmès a una oferta i demanda per la seva condició de bé imprescindible com a valor d'utilitat social i, al mateix temps, també està sotmès avui a una forta demanda per la seva consideració de valor segur en un mercat financer, en un mercat immobiliari i mobiliari d'elevades incerteses.

Només aquesta segona condició explica, com vostè ha dit molt bé, que si les necessitats demogràficament i estadísticament demostrades del país xifren en 30.000 habitatges el nombre d'habitatges nous que cada any es necessiten per al nostre creixement demogràfic o per a

les necessitats de substitució, l'any passat, l'any 2001, l'any 2000, la producció d'habitatges a Catalunya es situés per sobre dels 55, 60 i 65.000 habitatges anuals produïts i posats en el mercat només en el nostre país.

És aquest el motiu pel qual nosaltres hem cregut de sempre que la solució al problema de l'habitatge com a bé d'utilitat social no és la liberalització del sòl. Nosaltres sempre hem defensat que la liberalització del sòl no havia de comportar, precisament per aquesta doble condició del producte de l'habitatge, una solució als problemes d'accessibilitat de la societat. Nosaltres apostem, ho repeteixo, per aquest intervencionisme, no un intervencionisme, diguem-ho així, clàssic, burocràtic i propi de, diguem-ho així, un estat del segle xx, sinó, en tot cas, un intervencionisme més ajustat a una realitat molt complexa, amb molts matisos, entenent que aquest intervencionisme especialitzat ha de donar resposta a les demandes de diversos col·lectius.

És per això, ho repeteixo, que nosaltres estem impulsant unes noves propostes que vostè coneix molt bé i que ara tot seguit intentaré relacionar. Però crec que, en aquest sentit, el fet de valorar que avui s'està construint més que mai i que, per tant, la disponibilitat del sòl no és una limitació ni una condició al preu de l'habitatge..., també hem d'entendre, i nosaltres ho defensem, que qualsevol lloc no és apte per ser edificat i evidentment que en el preu del sòl avui hi han molts factors que influeixen en el seu preu final, més enllà, ho repeteixo, del factor de la disponibilitat del sòl.

En aquest marc i en aquest escenari valorem positivament l'acord que vàrem aconseguir en la Conferència Sectorial del Sòl i de l'Habitatge amb el Govern de l'Estat, que s'ha vist reflectit fa escasses hores en un acord definitiu amb el Projecte de llei de modificació de la Llei del sòl en el Congrés de Madrid, pel qual el Govern de l'Estat ha acceptat totes les nostres esmenes i modificacions i introduccions, i crec que representa un avenç important, amb una política d'intervenció en el mercat del sòl, amb un respecte a les competències de la Generalitat i, al mateix temps, amb algunes propostes que s'han introduït per acord mutu entre el Govern de l'Estat i nosaltres, que significarà, per exemple, a Catalunya l'augment del límit màxim del preu de venda dels habitatges de segona mà per poder rebre ajuts públics que avui estan limitats no per la manca de sol·licituds, sinó la no-adequació del preu en les condicions de l'actual Decret, o, al mateix temps, també, el reconeixement d'un dret preferent de compra per part de la Generalitat del patrimoni de sòl que l'Estat en aquests moments està alienant.

Igualment també, en política fiscal, que vostè em reclamava, ja hem acordat, a través de diferents instruments legislatius, l'increment de l'IBI als habitatges buits com una facultat dels ajuntaments, i també, evidentment, l'aplicació del IVA superreduït del 4% a tot l'habitatge protegit, que ha significar una contenció també del preu final en aquest cas.

Però volem seguir avançant en aquesta matèria, i continuem defensant, per exemple, que el cadastre ha de ser en el futur un instrument de competència de la Generalitat, més com a eina també de gestió urbanística que no només com a eina de gestió tributària, o, per

exemple, que tinguem capacitat d'intervenir en l'increment dels terrenys, del tant per cent dels terrenys, a cedir a les administracions en el desenvolupament de sòls urbanitzables en zones determinades a decretar pel Govern i pels ajuntaments i que permetria una millor intervenció.

Però, en aquest sentit, crec que els passos que hem fet darrerament en els darrers mesos en aquest Parlament ja anaven i han anat en aquesta direcció. Vostè ho sap, la Llei d'urbanisme ja preveu que un 20% dels nou habitatges s'hauran de destinar a protecció oficial; es permet l'increment de la densitat màxima d'habitatges de setanta-cinc a cent per hectàrea en sòls urbanitzables en determinades condicions; permet una major intervenció en el mercat de compravenda i de lloguer d'habitatges de segona mà en els sòls urbans, i facilita i obliga a la creació de patrimonis municipals de sòls destinats a la construcció d'habitatges.

En aquest sentit, i coherents amb aquesta Llei, hem impulsat el Pla català de l'habitatge, amb quatre grans programes i les mesures que en aquests moments estem desenvolupant per a aquest any 2003, que també hem presentat i estem executant, dinou mesures que ens han de facilitar aquesta major intervenció, aquesta major mediació, per exemple, en el camp del lloguer, aquest impuls de més de 5.000 habitatges de protecció oficial en règim de compra, de més de 2.000 habitatges també en règim de lloguer, de la intervenció en el mercat secundari per posar a disposició més de 1.300 habitatges de segona mà també equiparats a protecció oficial o les intervencions que, com li he dit, des de l'Adigsa estem impulsant per posar en joc més habitatge en règim de lloguer. Hi han altres actuacions que, si vostè m'ho demana les hi concretaré, però que van adreçades a donar resposta a aquestes necessitats.

Finalment, vostè m'ha demanat dues apreciacions més enllà de valorar –que ho faré, per descomptat, senyor diputat, a continuació, en el torn de rèplica– sobre determinades iniciatives legislatives –i ja acabo, senyor president.

En primer lloc, la Llei d'habitatge serà ja vista i el Govern n'informarà en la propera sessió per tal de tramitar-la dins dels terminis i els compromisos establerts en aquest mes d'abril al Parlament de Catalunya.

I el Reglament de llei d'urbanisme en aquests moments està ja ultimant les seves fases d'elaboració per tal que a finals d'abril, primers de maig, pugui ser vist per la Comissió de Govern Local, la Comissió Jurídica, i la nostra intenció és que sigui aprovat pel Govern també, el Reglament d'urbanisme, abans de l'inici de l'estiu per tal que sigui també d'aplicació.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president...

El president

Gràcies.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...moltes gràcies, senyor diputat.

El president

A vostè. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies. Honorable conseller, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, ara que estem en família (*veus de fons*), en família reduïda... Què més voldria, hi estic d'acord, hi estic totalment d'acord, senyor president. Potser seria millor, a vegades, està en aquesta hora prop del dinar o a l'hora de dinar amb la família. Bé, en tot cas, li agraeixo, honorable conseller, la seva resposta. Hi ha alguns aspectes que vostè m'ha dit que hi faria referència en el segon torn.

Participem de la seva definició com a bé de l'habitatge, és a dir, no solament tot l'aspecte social, sinó que avui també és un producte, i un producte, m'atreveria a dir, quasi..., o s'ha convertit en un producte financer, també, a la vegada, amb el risc que això suposa, evidentment, per al futur, amb aquesta construcció important, un nombre important d'habitatges a Catalunya. Esperem que, tal com deia vostè, el Reglament d'urbanisme el tinguem abans de l'estiu aquí, que la Llei de l'habitatge finalment sigui una realitat per començar a debatre-la en aquest Parlament, perquè també creiem que és una eina important.

I li feia referència, honorable conseller, a un pacte des del Govern de la Generalitat, perquè vostè mateix hi ha fet referència, és a dir, aquest pacte amb el Govern de l'Estat i les comunitats autònomes ha donat els seus fruits, i als seus fruits, fins i tot, hi feia referència en el que és un tema legislatiu avui mateix al Congrés dels Diputats. I creiem que això seria un tema bo per deixar, d'alguna manera, aquesta picabaralla en què, de vegades, no tots, però sí alguns ajuntaments, sí, a vegades, des d'alguns ajuntaments governats per algunes forces polítiques, evidentment s'està acusant unes o unes altres administracions de la problemàtica de l'habitatge, quan també hi ha competències des dels mateixos ajuntaments, des del món local, pel que fa referència al tema de l'habitatge.

Li he parlat, honorable conseller, de les mesures de caràcter fiscal, vostè m'ha fet referència a alguna, però també li he parlat del Pla català de l'habitatge. Vostès estan parlant en aquestes propostes, a què, també, a la vegada, feia referència fa pocs dies l'honorable conseller Artur Mas, de la compra de tres-centes «vivendes» que després es destinarien a lloguer o del que és un nombre màxim d'habitants per cada «vivenda». Bé, aquestes són propostes que, d'alguna manera, són seves, però són propostes que també Iniciativa per Catalunya Verds en alguna ocasió, el Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi i el Grup Parlamentari, en alguna altra ocasió, que és el Grup Popular..., és a dir, són temes d'aquells que amb aquell pacte que jo li estava reclamant són temes en què, sens dubte, podríem o s'hauria de caminar, o podríem caminar, amb alguns acords importants, perquè sembla que tots hi podríem estar d'acord, com nosaltres també estaríem d'acord en, per

exemple, el que vostès han dit, dins del Pla català de l'habitatge, de fer mil vivendes més de lloguer protegit que les finançades pel Ministeri de Foment, amb un acord d'un préstec amb el Banc Europeu per 100 milions d'euros, que tindrien i que tenen el nostre suport, en aquest cas, si això podem fer anar-ho més enllà. Evidentment, són factors, aquests, que poden fer, junt amb totes les altres eines de què estàvem abans parlant, que hi hagi un habitatge potser més accessible del que en l'actualitat tenen principalment els jòvens de casa nostra.

També li he fet referència a les diferents polítiques d'habitatge i a les diferents polítiques que, des de les diferents formacions polítiques, valgui la redundància, s'estan proposant en aquests moments ja de campanya o precampanya electoral. I m'agradaria, honorable conseller, que no ens centréssim tots plegats, que no caiguéssim en el parany tots plegats de només fer una política a Catalunya i principalment centrada en el que és l'àrea metropolitana de Catalunya. Hi ha dos realitats, una política metropolitana evidentment necessària per a l'habitatge, però també una política necessària per a la resta, també, com hi ha fet vostè referència, i ho compartim, en tots els aspectes principalment de protecció del medi i de l'entorn natural.

I, finalment, honorable conseller, nosaltres també creiem que no tot és la liberalització del sòl –no tot és la liberalització del sòl–, no tot, però sí, evidentment, el mercat també de la «vivenda», el preu de la «vivenda», té diferents factors. Un dels factors és el cost de la construcció i un factor importantíssim, el preu del sòl, i el que hi hagi disponibilitat de sòl i, a la vegada, que hi hagi disponibilitat de «vivenda» i que hi hagi les eines a què abans hem fet referència, evidentment, fa que la oferta i la demanda, el mercat, en definitiva, pugui actuar de forma diferent i no també d'una forma d'especulació, com en aquests moments està actuant.

Aquests són aspectes que nosaltres –i acabo, senyor president– hi farem referència en la mateixa Moció, com també farem referència i buscarem la fórmula, també, perquè des d'aquest Parlament arbitrem tots els aspectes perquè no succeeixi més, i torno a fer-hi una referència, el que ha succeït a l'Ajuntament de Barcelona amb el que són concursos, d'alguna forma, que no han acabat amb un concurs, sinó que han acabat amb un escàndol que demanaríem, a la vegada, que no es tornés a repetir.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, ja li torno a manifestar la nostra predisposició a intentar aconseguir un gran acord, un acord que superi les estrictes visions que, des dels executius, tant nacionals com locals, podem tenir i que ja són objecte, Déu n'hi do!, de concertació i de complicitat. Per tant, un pacte per l'habitatge a Catalunya, si aquest ha de ser un dels motius d'impuls de la Moció subsegüent a aquesta in-

terpellació, ja li avanço la nostra conformitat perquè això pugui mirar d'articular-se i que, a més, intenti superar l'escenari excessivament tensionat que, des d'un punt de vista polític, ja comencem a viure en aquest país per la proximitat de campanyes electorals importants.

Ja li avanço, de totes maneres, també, que desitjaríem que en aquest pacte hi hagués un compromís per part de tots els partits polítics d'avançar també, més enllà de les polítiques que ja coneixem, avançar cap a una necessitat que em sembla que també compartiran: hem d'incrementar l'estricta marc que avui es situa en uns determinats quàntums o possibilitats de desenvolupament del marc d'habitatge de protecció oficial, necessitem més capacitat per protegir un nombre més elevat d'actuacions, tant en mercat de compravenda com en mercat de lloguer. Crec que si aconseguíssim, amb un bon acord polític, doncs, que el Govern de l'Estat també aportés en el futur entre un 25 i 30% de més nombre d'actuacions, ens podríem arribar a situar a aquest escenari de les deu mil actuacions protegides en compravenda, en lloguer, que són les que estimem que fan falta per garantir una bona accessibilitat a un 30%, un 35%, de famílies que cada any accedeixen o tenen necessitat d'accedir a un nou habitatge.

Al Decret d'habitabilitat s'hi està treballant, i ben aviat el tindrem; l'actuació d'aquest mercat secundari jo crec que també va en bona línia, i, per descomptat, li ho garanteixo, i vostè ho coneix molt bé. Sense anar més lluny, la setmana passada el director general signava acords i convenis amb alcaldes de les Terres de l'Ebre, dels Pirineus i de totes les comarques de Catalunya, com estem fent setmanalment.

I vostè em preguntava, i ja entro al final, sobre algun aspecte que, evidentment, ha posat en evidència que entre la teoria i la pràctica hi ha un salt molt –molt– important a l'hora de parlar i de practicar sobre les polítiques d'habitatge. Miri, vint-i-vuit habitatges a Ciutat Vella, sí, però n'hem construït molts, a Ciutat Vella, però ara només vint-i-vuit, i, a més, en un solar adquirit per la Generalitat de Catalunya. No hi ha hagut cessió de sòl a favor de la Generalitat de Catalunya per part de l'Ajuntament de Barcelona durant molts i molts i molts anys, només una promoció, recentment entregada, a Trinitat Vella en els últims set anys ha estat objecte de cessió de sòl per part de l'Ajuntament a la Generalitat, i, d'aquesta manera, la Generalitat no té capacitat d'intervenir d'una manera més directa en el municipi de Barcelona, cosa que sí que s'està fent en altres municipis de la realitat metropolitana.

Jo només vull dir que nosaltres no estem a favor de polítiques com les que «la subhasta continua», subhasta, primer, en solars que ha provocat que tots els solars disponibles per part de l'Ajuntament de Barcelona es posessin al millor postor per acabar construint habitatge públic i habitatge protegit en sòl qualificat d'equipaments, o impulsar nous sectors residencials, com el de Diagonal Mar, on amb la preexistència de sòl públic hem acabat i s'han acabat construint 2.400 nous habitatges, ni un en règim de protecció, a uns preus que estan superant els 80, els 90, els 100 milions de pessetes i que els lloguers evidentment estan molt desorbitats.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Ja acabo, senyor president. Senyor diputat, en qualsevol dels casos, lluny d'aquesta espectacularitat, lluny d'aquesta utilització mediàtica..., per cert, vostè ha dit que estem en família, i val més que en família –ja acabo, senyor president– no ensenyem massa les veritats: d'aquests habitatges que van ser espectacularment sortejats, n'hi han alguns que no estaran construïts abans d'un any i mig o de dos anys, els solars, avui encara, estan per iniciar les obres.

Nosaltres, evidentment, no practiquem aquesta política, i en un pacte ens hi trobarà per treballar rigorosament i seriosament a favor de la política d'habitatge del país.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i la consellera de Benestar i Família.

(La vicepresidenta segona dirigeix el debat en absència del president.)

La vicepresidenta segona

Reprenem la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el ferrocarril a Catalunya (tram. 300-00910/06)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el ferrocarril a Catalunya, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Per a l'exposició de la interpellació, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor conseller, parlamentaris assistents a la sessió... Bé, aquesta és una interpellació que voldria parlar bàsicament de tres coses: de calendari del tren d'alta velocitat en el conjunt de Catalunya, de model ferroviari o de mapa ferroviari, potser, i de les connexions amb Europa, i, finalment,

de la Llei ferroviària que en aquests moments ha entrat en el Congrés dels Diputats i les seves repercussions sobre Catalunya.

Per què fem aquesta interpellació i amb aquests tres temes? Doncs perquè hi ha hagut elements nous i importants sobre aquesta qüestió. Sobre el calendari... Hi ha hagut, sobre el tema de model, el document del Ministeri de Finances o de la Inspecció de Finances del Govern francès sobre l'auditoria de les grans infraestructures, que crec que ens defineix un futur que té importants repercussions a Catalunya. I, en tercer lloc, hi ha hagut l'entrada d'un projecte de llei al Congrés dels Diputats que al nostre entendre tindrà importants repercussions en el model de ferrocarrils a Catalunya.

Parlem en primer lloc de l'AVE, del calendari. Bé, se'ns diu que fins a Lleida és probable que entri en funcionament Lleida - Madrid, Madrid - Lleida el juny d'aquest any, juny del 2003. Nosaltres hem dit últimament que preferíem que s'inaugurés bé i que els calendaris sobre aquest tram no ens fes anar amb pressa. Ens temem que altra vegada potser hi hagi una petita precipitació.

El Ministeri de Foment diu juny del 2003, perquè és el que hem exigit a les empreses que ens han de donar els serveis, els nostres proveïdors, bàsicament dels sistemes de seguretat, però alhora hi ha un document del GIF i de Renfe que deien que per arreglar el conjunt d'elements que no acabaven de funcionar prou bé en el tram Lleida - Madrid -catenàries, via, enfonsaments— es requerien sis o set mesos.

Ens podem trobar, per tant, que la precipitació faci que inaugurarem sense haver refet totes aquestes qüestions que els estudis de Renfe diuen que tardaran sis o set mesos. No ens precipitem, fem les coses ben fetes. Però com a mínim tenim un calendari, juny del 2003; esperem que es compleixi.

En el tram Lleida - Barcelona també continuen dient que arribarà el 2004, continua dient el Ministeri de Foment. A nosaltres ens sembla que és una previsió molt agosarada, però si els responsables diuen que el 2004 tindrem aquí l'AVE, tant de bo sigui així i esperem que compleixin els seus compromisos. Les obres van avançant; sembla que el tema de Sant Sadurní i el tema de Vilafranca està bastant resolt; els temes de l'arribada a Barcelona, jo crec que estan ben enfocats, i, per tant, només cal tirar endavant les obres, i el 2004, d'acord amb el Ministeri de Foment, tindrem l'AVE a Barcelona. Sembla molt agosarat, però així ho diuen ells, que ens desmenteixin si creuen que les coses no van prou bé.

Però a mi em preocupa sobretot què passarà en el futur de Barcelona cap a la frontera francesa. Perquè hem vist aquests dies que arran de l'auditoria aquesta de la Inspecció de Finances, els titulars periodístics, les respostes polítiques han estat: «França endarrereix fins al 2007 l'entrada en funcionament del túnel hispanofrancès Figueres - Perpinyà.»

Bé, tenim una data, el 2007, però és que ens podem trobar que, en l'estat en què estan en aquests moments les obres o els projectes entre Barcelona i la Jonquera, el 2007 tinguem el túnel hispanofrancès però que no tin-

guem connexió; és a dir que el túnel hispanofrancès connecti amb res per la banda espanyola, perquè vostè sap, senyor conseller, que tenim el projecte de traçat aprovat, diguem-ho així, en genèric, falta el tram de Girona, però no tenim res més, i és evident que no s'ha licitat ni adjudicat cap tram ni cap projecte d'aquesta obra.

Per tant, el 2007 no hi arribarem, a la frontera, i a mi m'agradaria que el Ministeri de Foment, o a qui li correspongui, prenguéssim compromisos sobre aquesta qüestió i que des del Govern de la Generalitat fem pressió perquè, un cop arribi l'AVE el 2004 a Barcelona, no quedi aturat a Barcelona i vagi cap a la frontera francesa, que era el nostre principal objectiu: connectar Barcelona amb la xarxa europea, o el port de Barcelona i el port de Tarragona amb la xarxa europea de transport ferroviari.

Per tant, quan arribarà l'AVE allà, no ho sabem. No és vostè qui ha de contestar, però sí que entre vostès i el Ministeri de Foment hem de fer tot el que puguem per a una concreció de dates.

Bé, per tant, AVE a Lleida el juny, AVE a Barcelona el 2004, Barcelona a la Jonquera no se sap. Esperem que hi hagi concreció perquè, repeteixo, aquesta era la prioritat de Catalunya. I és l'única que no sabem què passarà. I molt em temo que al pas que anem s'endarrereixi molt i molt.

Segon punt, el model ferroviari. Les travessies pirinenques per a passatgers i mercaderies. Clar, l'auditoria francesa diu coses molt importants i que ens afecten molt aquí, a Catalunya. Diu: «No farem el túnel de Pau a Canfranc fins el 2020, si és que el fem, perquè no té cap interès per als francesos» —diuen ells—, «no és socialment necessari, ni econòmicament rendible; no el volem, el Pau - Canfranc, per a mercaderies.»

Ens diuen a més: «La línia pendular que havia d'anar de París cap a Toulouse, París - Orleans - Limoges - Toulouse, tampoc ens interessa i el que farem serà dues coses: el TGV de l'Atlàntic, el TGV del Mediterrani, i farem una línia de connexió Bordeus - Carcassona - Narbona.»

Què ens estan dient els francesos? Que el que els interessa és circular en el pentàgon de França, però que les connexions frontereres no els interessin gaire, que això es correspon amb el model espanyol: mapa del TGV, Madrid com uns dits que van sortint cap a les capitals de província que arriben a Barcelona, potser arribarà a Girona i veurem si farem la connexió. Per tant, aquí tenim un problema greu de connexió amb França: TGV, mercaderies, passatgers.

Bé, és un problema, però alhora és un element que ens ha de fer treballar molt perquè, amb aquest model que ha dissenyat França i que està dissenyant Espanya, resulta que l'únic corredor important ferroviari de connexió de la península Ibèrica amb Europa, amb l'Europa que ve, que és l'Europa que es va desplaçant cap a l'est, és el corredor del Mediterrani, i si vol vostè, el corredor del Mediterrani i el ramal que ens ha de portar cap al País Basc, cap a Madrid i cap a Portugal. Les mercaderies de Portugal, les mercaderies de Madrid, no passaran pel túnel central dels Pirineus, sinó que hau-

ran de passar cap aquí, si volen anar a Europa, a Berlín, a Praga, a l'Europa que està creixent.

Per tant, no hi ha connexió prevista, o connexions molt febles, però alhora aquest serà el gran corredor de pas ferroviari. Per tant, des de Catalunya hem d'apostar de manera decidida a reforçar els túnels ferroviaris que tenim: el de Portbou, el de la Jonquera per a l'AVE i el de Puigcerdà. Tenim un treball a fer seriós: incorporar algun d'aquests túnels a la xarxa transeuropea; el de la Jonquera d'alguna manera ja en forma part, però en el de Puigcerdà..., però tots sabem, senyor conseller, que, el de Puigcerdà, si volem que sigui un túnel apte per a mercaderies, l'hem de fer nou.

Per tant, aquí tenim un tema important: com trencar l'aïllament de França i l'aïllament d'Espanya, la barrera dels Pirineus, i com reforçar el Pirineu català com a punt de pas dels passatgers i les mercaderies des de la península Ibèrica cap a Europa.

Tercer element, senyor conseller, la Llei del sector ferroviari. Aquesta és una llei que ha entrat al Congrés dels Diputats que, al nostre entendre, i ho acabem de dir, no contempla una visió transeuropea del ferrocarril; que defineix un model espanyol, aquest model radial; que defineix el que és la xarxa d'interès general de l'Estat, però que no parla, precisament, de les xarxes transeuropees. A nosaltres ens agradaria que, des del Govern de Catalunya, des dels grups parlamentaris, el PSC, Convergència i Unió, intentéssim fer entendre al Ministeri de Foment, al Congrés dels Diputats que aquesta Llei s'ha de modificar i que ha d'incorporar el model de xarxes transeuropees ferroviàries. I hem d'intentar que alguna d'aquestes línies espanyoles i que alguna d'aquestes línies catalanes, per exemple la línia de Puigcerdà, sigui incorporada a la xarxa transeuropea.

Però, és clar, senyor conseller –i aquí acabaré perquè hi ha algun altre element que voldria també plantejar–, defineix la xarxa d'interès general de l'Estat, aquesta Llei, i diu: «El que no sigui xarxa d'interès general de l'Estat pot ser traspassat a les autonomies.» Doncs, quina és la xarxa que volem que no sigui d'interès general i que ens interessa que sigui traspassada? Diuen: «La d'interès general és la que comunica les autonomies entre elles, que passi per diverses autonomies, i l'accés a les grans ciutats.»

(El president s'incorpora al seu lloc.)

Molt bé, la que no sigui d'interès general pot ser traspassada si les comunitats autònomes les demanen; ho diu així la Llei, la disposició transitòria tercera i l'article 4.3. I aquí obrim una porta: queda molt clar que la Lleida - la Pobla ens correspon, però podem començar a pensar en Tarragona - Barcelona, pel Garraf; en Barcelona - Maçanet, pel Maresme; Lleida - Manresa; Reus - Falset - Móra - Flix.

Per tant, és molt important, senyor conseller, que ens posem d'acord i que negociem amb Madrid quina és la xarxa d'interès general i quina és la xarxa que no és d'interès general que volem per a nosaltres. I llavors en la rèplica podem parlar de com es liberalitza el sistema ferroviari i com Catalunya pot ser regulador ferrovia-

ri, cosa que la Llei no contempla i que em sembla especialment greu.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor diputat. Senyores diputades, senyors diputats..., la seva interpellació, senyor Nadal, em permet recordar i reafirmar el posicionament del Govern de Catalunya, recollint una ambició i una aspiració generalitzada de la societat catalana, que hem d'aprofitar l'arribada de l'ample internacional i l'arribada del tren d'altres prestacions, del TGV, com un factor desencadenant d'una eclosió del sistema ferroviari i de grans oportunitats per a la mobilitat, un dels reptes més importants que les societats avançades han i hauran d'afrontar en el futur. I en aquest sentit recordar –recordar– que el Govern de la Generalitat des de fa molts anys ha apostat perquè aquesta fos una de les infraestructures cabdals en el desenvolupament, en l'equilibri territorial i en la nostra vocació i projecció europea, en aquest cas a través de les infraestructures ferroviàries.

Parlem en primer lloc, com vostè m'ha demanat, del calendari. És cert que hi han en aquests moments incerteses, incerteses que avui per avui l'organisme responsable de l'execució d'aquesta nova infraestructura està mantenint malgrat –malgrat– que hi hagi alguns elements que facin, raonablement i des d'un punt de vista estrictament tècnic i objectiu, dubtar de les possibilitats i de la viabilitat de mantenir algun dels horitzons temporals que en aquests moments hi han encara sobre la taula.

Crec que el fet que en el tram entre Madrid i Lleida ja tinguem acumulat un primer i encara no definitiu –esperem que sigui definitiu– increment de temps d'un mínim de sis mesos amb relació a les estimacions inicialment previstes, i tenint en compte també els calendaris que per a l'execució de les actuals infraestructures s'han tingut en compte i s'han desenvolupat, ens porta a tenir seriosos dubtes que a finals del 2004 el TGV ens arribi a Barcelona.

Però, dit això, també vull reafirmar que, des de l'exigència i des del rigor perquè aquesta sigui una infraestructura en què celebri que coincideixi amb el posicionament del Govern, senyor Nadal, avui hem d'exigir que val més segur i de qualitat que no de pressa i amb dubtes o problemes, avui, repeteixo, crec que el Govern, des d'aquesta exigència, també continuarà mostrant, malgrat que en alguns moments no haguem pogut trobar aquesta mateixa predisposició, una predisposició a la col·laboració, a la cooperació i a l'entesa per tal de garantir que aquesta sigui la infraestructura que la societat catalana aspira i demana.

Sense anar més lluny –en aquest cas vostè no n'ha parlat, i jo recordo que sí que n'hem parlat en altres ocasions–, hi ha un aspecte fonamental en què nosaltres seguim valorant que hi ha algun tracte que no ens aca-

ba de satisfer del tot: la connexió entre Catalunya i França. El tram entre Figueres i Perpinyà, que és una de les actuacions que també presenten algun calendari en aquests moments crític sobre les estimacions efectuades, avui continua sent una «tracta» o una connexió diferent a altres situacions que es donen a la xarxa que està desplegant el Ministeri.

Sense anar més lluny, la gestió, el finançament d'aquest túnel intermodal, de vuit quilòmetres de longitud, s'efectuarà per gestió privada, per un sistema de concessió i amb un recàrrec en forma de peatge. Altres túnels de vint-i-quatre quilòmetres de longitud, per exemple, per unir Castella i Galícia, o també altres túnels per connectar, en aquest cas, Castella amb Astúries, de vint-i-quatre o de vint-i-cinc quilòmetres de longitud, també amb necessitats infraestructurals importants, no utilitzen aquest mètode ni de finançament, ni d'explo-tació, ni de pagament i amortització.

En qualsevol dels casos, encara queden algunes incògnites, que, més enllà de decisions que jo espero que s'estan tancant i es tancaran en els propers dies i properes setmanes –em refereixo al tema de Sant Sadurní, al tema de Vilanova i, finalment, l'acord ja definitiu de l'enllaç del TGV amb l'aeroport del Prat–, encara queden moltes incògnites sobre el corredor del Vallès, sobre tot el tram entre el Vallès Oriental, la Selva, el Gironès i l'Empordà i la connexió, en aquest cas, amb França, que, a hores d'ara, ens fa dubtar seriosament del manteniment dels calendaris.

Dit això, reitero, però, que nosaltres intentarem estar al costat del Govern per poder facilitar la materialització dels dubtes pendents, i repeteixo que intentarem, malgrat que no sigui recíproca aquesta predisposició, forçar el màxim nivell d'entesa local, territorial, institucional, per treballar conjuntament en l'avenç de totes aquestes, encara, indefinicions.

En segon lloc, el raport d'auditories sobre els grans projectes d'infraestructura del transport que el Govern francès ha desenvolupat també incorpora alguns elements, evidentment, d'incertesa.

En aquest cas, hem de recordar que, solucionat, tot i que no sigui de satisfacció nostra, el tram entre Figueres i Perpinyà, avui l'Informe d'aquest Govern francès del tram entre Perpinyà i Montpeller, el segueix deixant fora de, fins i tot, les mateixes valoracions de l'Informe perquè creiem que continuen abundant criteris que avui ja estan superats. Es basa, aquest Informe, en el fet que, com que a l'any 95 es va decidir abandonar aquest projecte per la seva baixa rendibilitat econòmica i socioeconòmica, no..., ni tan sols valora la seva incorporació a la xarxa d'altres prestacions, a la xarxa d'alta velocitat.

Creiem que aquí farà falta una negociació important, que, des de Catalunya, en la mesura que sigui també una negociació consensuada i unitària, pot tenir més força amb el Govern de l'Estat, però una negociació també entre el Govern de l'Estat espanyol i el Govern francès; una negociació, també, entre els governs regionals de Catalunya i les regions pirinenques franceses, i un treball, també, polític i parlamentari al Parlament europeu i també de diàleg amb la Comissió Europea per tal que aquest sigui un tram que s'incorpori deci-

dament en els grans projectes d'infraestructura europeus i que ens permetin l'enllaç de la nostra xarxa d'alta velocitat amb la xarxa europea.

Perquè si bé és veritat que en el tram Montpeller i Nimes existeixen, ja, unes previsions que avui les allarguen fins a l'any 2010, en canvi, el tram intermedi, com li he dit, el tram entre Perpinyà i Montpeller segueix estant sense cap previsió, i, per tant, ens situa amb una separació que, més enllà de l'ample europeu, en alta velocitat no tindrem garantit l'enllaç com a mínim fins abans de l'any 2010.

Per tant, aquí també caldrà, ho repeteixo, fer un esforç important de diàleg amb el Govern, però, d'elevat al Govern la necessitat que es prengui, en les negociacions bilaterals amb el Govern francès, en les conferències hispanofranceses, aquesta infraestructura, aquesta actuació com a prioritària.

I, finalment, el tercer element de novetat amb relació als debats que ja hem produït al voltant de les infraestructures ferroviàries a casa nostra, és cert que en els darrers dies, finalment, després d'haver tingut alguns tràmits incipients, el Govern ha presentat ja, davant del Congrés dels Diputats, el Govern de l'Estat, el Projecte de llei del sector ferroviari. En aquests moments aquest Projecte ha iniciat ja el seu període d'esmenes i, per tant, serà objecte, ho espero, de diàleg, de negociació, tant dels grups parlamentaris com, evidentment, del posicionament del Govern de la Generalitat.

Sentim haver de lamentar que una vegada més aquest és un projecte de llei que veu i que ve amarat d'una visió absolutament centralista i radial, tant des d'un punt de vista d'infraestructura –i, per tant, de plantejament de la xarxa– com des d'un punt de vista de conceptualització del sistema de gestió, que obvia, fins i tot, posicionaments del Tribunal Constitucional, que, a favor del marc constitucional i del marc estatutari, s'ha posicionat reiteradament sobre la necessària intervenció per part de les comunitats autònomes en tràmits i en aspectes que avui el Projecte de llei torna a plantejar amb una visió, ho repeteixo, teòricament superada pel marc estatutari.

En qualsevol dels casos, ja li avanço que per part del Govern de la Generalitat i de la força política que li dóna suport i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, aquest serà un projecte de llei que serà negociat, que serà dialogat amb el Govern, que hi presentarem esmenes, i que en el supòsit –esperem que no sigui així– que no es modifiquessin alguns dels aspectes que la Llei planteja, nosaltres haurem d'acabar presentant recurs d'inconstitucionalitat, deixant marge, però, a la negociació i al diàleg per bé, ho repeteixo, que algunes de les qüestions han estat, fins i tot, sentenciades en situacions antigues per part del Tribunal Constitucional i que avui aquesta Llei, aquest Projecte de llei torna a incidir en aquest aspecte.

Finalment, i per acabar, ja, senyor president, senyor diputat, dir-li que en el marc de la concertació i de la complicitat que hem anat buscant amb la societat civil catalana i amb els grups parlamentaris d'aquest Parlament, la Mesa d'Infraestructures va donar un impuls decidit a un projecte del Govern de Catalunya de pre-

sentar, al més aviat possible, un pla director d'infraestructures ferroviàries que ha de definir, prioritzar, alguns dels elements que vostè posava aquí sobre la taula i que nosaltres creiem que són absolutament prioritaris de cara a garantir quina és la xarxa bàsica que el país necessita, des d'un punt de vista ferroviari... –ja acabo, senyor president–, de cara a plantejar nous models de gestió, de cara a forçar la interpretació de les directives europees per garantir que els operadors regionals puguin operar en la xarxa pròpia de Catalunya i també sortir a competir en el mercat quan es liberalitzi, des d'un punt de vista ferroviari.

I, en aquest sentit, espero que tindrem ocasió en el futur que, aquest, que serà un pla impulsat des del Govern, pugui ser objecte, també, d'acord i de treball parlamentari i de treball polític a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor diputat. Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor conseller. Em satisfà que comparteixi la preocupació sobre les connexions hispanofranceses i sobre aquest element, diguem-ne, diferencial que suposa que hàgim de pagar via taxa o via tarifa l'amortització d'aquest túnel respecte a altres túnels com el del Guadarrama, que seran pagats amb fons europeus i que, per tant, no tenen aquesta doble taxa que tindrà aquest túnel.

Nosaltres vam presentar una proposició no de llei aquí al Parlament en la qual, doncs, vostès s'hi podien haver adherit i potser hauríem negociat amb més força el canvi del sistema de concessió que es va fer.

Hi ha un element, senyor conseller, que és important i que, en part, compartim; però potser haurem de fer un pas més, senyor conseller. Vostè diu: «Aquest tema de les connexions de l'AVE, de com es completa la xarxa europea d'alta velocitat entre Catalunya i el Llenguadoc - Rosselló, o entre Espanya i França, si ho vol, doncs, l'hem de negociar a nivell de governs espanyol i francès, a nivell de governs regionals.» I jo li dic: «Sí, senyor conseller, això és essencial.» Però a mi em sembla que hauríem de ser capaços de negociar el conjunt de connexions entre Catalunya i el Llenguadoc - Rosselló. Per què? Perquè vostès s'han posat a favor de l'arribada del Roine a Catalunya. Perquè els francesos s'oposen a la connexió de la línia elèctrica de Catalunya amb França, la línia que ells en diuen THT, *très haute tension*. Hi ha en aquests moments un debat ciutadà que no volen que es faci la línia Vic - Baixàs, que en diuen ells, Vic - Baixàs.

A nosaltres ens interessa parlar d'interconnexions de gas, de carreteres, d'alta velocitat, d'aigua, si volen discutir-ho vostès –nosaltres no ho compartim–, però la negociació hauria de ser global, senyor conseller. Parlem de totes les infraestructures, no una per una per separat. Perquè, potser, si vostès, que es van posar tant a favor de l'aigua del Roine, s'haguessin posat a l'altre

cantó a dir «aigua sí, però AVE també», potser ja tindríem l'AVE endavant.

Jo crec que la negociació, senyor conseller, ha de ser global. I que quedi clar –perquè he vist que aixecava les orelles– nosaltres no volem la connexió del Roine en aquest moment, però li estem dient que cal una negociació global de totes les infraestructures.

Bé. L'altre element, senyor conseller, el més important: la Llei. Haurem de fer un gran esforç de treball conjunt, senyor conseller, de tots plegats, per defensar un model ferroviari català. Perquè si resulta que amb el sistema de liberalització ferroviària es consolida un sistema en què hi ha un titular de les infraestructures, que es diu ADIF, Administrador d'Infraestructures Ferroviàries, que és titular de la infraestructura, que ja hi estem d'acord, les vies, però, alhora, és regulador, com diu la Llei, resulta que el que és l'amo de la via és el que dirà els trens que hi poden passar.

I, nosaltres, com a catalans, hem de poder acceptar que hi ha una xarxa d'interès general de l'Estat, que és titular de l'Estat, que és titular de l'ADIF, però per la qual hi poden circular trens dels quals nosaltres en tinguem la competència: rodalies i regionals, perquè així ho diu l'Estatut, article 9.15 i article 11.9, que la Generalitat és competent exclusiva en ferrocarrils i ordenació del transport de mercaderies i passatgers que tinguin els seu origen i el seu destí dintre de Catalunya.

Per tant, si resulta que el regulador és espanyol i el que dóna les tandes, el que diu els trens que poden passar és espanyol, i això és una competència de l'ADIF, del Ministeri de Foment, i alhora és l'únic, el Ministeri de Foment, competent per dir quines són les empreses homologades per passar per aquesta xarxa, per molt que discutim no tindrem competències ferroviàries a Catalunya, de passatgers, de rodalies i regionals.

Per tant, aquí hi ha un element fonamental de discussió de model. No pot ser que l'ADIF sigui el titular de la infraestructura i el regulador, almenys per a tots els serveis. Hem de diferenciar un ADIF titular de la infraestructura i un regulador estatal per als serveis que siguin competència estatal. I, des de Catalunya, hem de poder fer un regulador que sigui el que tingui l'autoritat per homologar les companyies autoritzades per passar per aquesta xarxa i per donar les tandes; per donar les tandes, els *slots*, o com vostès en vulguin dir. Aquest és un element fonamental, senyor conseller, si volem mantenir la nostra competència ferroviària o, si no, tot serà fer volar coloms.

Per tant, senyor conseller, sàpiga que en aquest tema caldrà un esforç de vostès, de nosaltres, però sobretot del conjunt de la societat catalana, perquè, si no, no tindrem xarxa ferroviària pròpia, no tindrem model ferroviari propi, i les rodalies i els regionals no faran el servei que aquest país necessita.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, de nou... Senyor diputat, senyor Nadal, és possible imaginar que avui ens podríem trobar en una situació diferent –és possible. És possible que avui poguéssim estar parlant d'altres problemes –d'altres problemes– que no ens han permès... (*Veus de fons.*) Que no ens han permès, deia... –gràcies, senyor president–, que no ens han permès disposar de les connexions ferroviàries en aquest moment amb França, que encara hem, avui, de treballar.

I la veritat és que la història ens demostra que la concepció estatal francesa i la concepció estatal espanyola van a la contra d'aquesta aspiració nostra, d'aquesta aspiració catalana, d'un model obert, d'un model que superi la radialitat, la centralitat de París i de Madrid, d'un model que no estigui treballant permanentment al voltant de les perifèries, com se'ns considera tant des de Madrid, avui encara, com des de París.

I dic que seria possible, avui, estar parlant d'un altre escenari. Seria possible i aquesta... –jo ja sé que vostès, a vegades, no volen parlar una mica de la història més recent, però em sembla que aquesta casa ha d'entendre que hem de parlar de la història recent, del present i del futur–, seria possible que avui no estiguéssim parlant d'aquests problemes si no ens hagués passat que el president del Govern de l'Estat s'hagués mostrat contrari a la connexió Barcelona - França amb el tren d'alta velocitat –el president del Govern de l'Estat, evidentment, de l'any 91, que es deia Felipe González. O hauria estat possible si, segurament, no haguéssim perdut deu anys després que algú –per cert, algú que aspira a ser president d'aquest país– hagués afirmat: «Maragall afirma que no es rentable llevar el tren de alta velocidad a la frontera.» (*Remor de veus.*) Segurament estaríem, avui, en una situació molt diferent si, ho repeteixo, el ministre, per cert, el més votat en algun dels seus congressos, el ministre Borrell, anteposa al tren d'alta velocitat la millora de les línies que enllacen Madrid, València i Barcelona. (*Remor de veus.*) Hauria estat possible estar en una situació diferent a la que estem avui, que encara hem de discutir de quina manera la prioritat espanyola, la prioritat que nosaltres volem que sigui una realitat, hagués estat endegada, catalitzada, forçada, negociada i que no estiguéssim ara, a entrants del segle XXI, encara, havent de convèncer el Govern de l'Estat, el Govern francès, que això és necessari?

Bé. En tot cas, jo sí que també estic d'acord amb aquesta visió d'una negociació global amb l'Estat francès. Estic convençut que quan nosaltres demanem, ben aviat, que cal una presència catalana a determinats organismes de la Unió Europea, o que cal que intervinguem en negociacions amb els estats, no només amb l'espanyol quan negociem un nou estatut, sinó quan negociem amb l'Estat francès l'aigua, el gas, l'electricitat, les carreteres, els ferrocarrils, estic convençut que vostès afloraran el que avui estan amagant de nou, la seva objectivitat, que es manifesta en els consells d'administració d'ATLL, per exemple, quan es demana formalment, per part de tots els alcaldes de la regió metropo-

litana, que fa falta l'aigua del Roine per solucionar els problemes crònics d'aigua a Catalunya –perdó, repas-sin les actes del Consell d'Administració d'ATLL, Aiguës Ter - Llobregat, i ho descobriran. Però avui no és el debat. En tot cas, sí que serà el debat de garantir que Catalunya tingui presència europea, permanència en determinats organismes, capacitat de negociació... És a dir, en podem parlar de veritat –de veritat– a l'hora de negociar aquest nou estatut que el nostre país demana.

I celebrego de nou que hagin..., jo no sé si han recuperat la memòria, o en tot cas és només un exercici d'oponisme. És que vostè ens diu, senyor Nadal, que hem d'aconseguir que aquesta Llei que ara ha presentat el Govern de l'Estat sigui una llei que canviï el model, que canviï la gestió, que canviï els plantejaments, que permeti als operadors regionals catalans... Però, escolti, si encara no fa ni deu anys –ja no me'n vaig tan lluny–, en fa menys..., qui va crear AENA?, qui va crear Puertos del Estado?, qui ha creat tots els grans organismes que des de l'Estat gestionen totes les grans infraestructures de Catalunya, amb una visió absolutament central? No s'emocioni, senyor Curto (*rialles*), perquè vostès ara també ens estan plantejant un nou projecte de llei de ports que intenten retrobar. Per tant, escolti'm, n'hi ha per a tothom, amb prudència. (*Rialles i remor de veus.*)

Però, escoltin, el que hem de fer és aconseguir, i en això estic d'acord..., que celebrego que hagin recuperat la lectura de l'Estatut, que no van llegir quan governaven a Madrid –que no van llegir quan governaven a Madrid... No, no facin així, perquè em sembla que eren vostès els que governaven a Madrid–, que es van oblidar que l'article 9.15 de l'Estatut deia que tots els regionals amb origen i destí a Catalunya han d'estar gestionats per la Generalitat i que els serveis de rodalies han d'estar gestionats per la Generalitat, i no ho hem aconseguit amb vostès, que han estat governant durant catorze anys al Govern de Madrid. Espero que, si alguna vegada tornen a governar a Madrid, aleshores mantinguin la coherència del que estan plantejant avui aquí, perquè aleshores no l'han mantinguda, almenys, si més no, mentre van governar allà.

En qualsevol dels casos... (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo ja, senyor president...

El president

El fonamental que volia dir ja ho ha dit, i s'ha acabat el temps. (*Rialles.*)

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president, però, en tot cas, ja li avanço una mica de feina per a vostè, que és que estem a punt d'iniciar els tràmits per a una nova llei d'orde-

nació ferroviària a Catalunya que ha de solucionar un plantejament legal en el futur per al país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) Senyor Curto, ha estat al·ludit...

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president...

El president

Era referent a AENA, si no se li havia oblidat el tema...

El Sr. Curto i Casadó

Sí, sí, demanar a la Presidència si creu que hi han hagut al·lusions a este diputat...

El president

Sí, sí, hi ha hagut al·lusions...

El Sr. Curto i Casadó

Moltes gràcies. No, només recordar-li, senyor conseller, que, des de qualsevol punt de vista, és evident que el Govern del Partit Popular ha gestionat i ha actuat millor que el Govern anterior, del Partit Socialista, i, les proves, les tenim que lo Govern de la Generalitat quasi no pot digerir la quantitat de competències que li han transferit des del Govern del Partit Popular. (*Rialles.*)

Però, en tot cas, senyor president, recordo aquella famosa escena, quan lo senyor Felipe González, des del Palau de la Moncloa, va donar l'enhorabona al senyor Aznar, i el senyor Aznar lo va acomiadar, lo va acomiadar amb aquella famosa frase del *Tenorio de Zorrilla*: «Señor González, vaya con Dios vuestra merced, que difícil lo habéis dejado para vos y para mí.»

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor...

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la recuperació de la memòria històrica, especialment pel que fa al reconeixement de les persones desaparegudes de forma forçosa (tram. 302-00323/06)

Passem, si els sembla, al punt següent de l'ordre del dia, després d'haver aprofundit en l'anterior, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la recuperació de la memòria històrica, especialment pel que fa al reconeixement de les persones desaparegudes de forma forçosa. En nom d'Esquerra Republicana, ho presenta l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó, que té la paraula.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, s'ha dit sovint, gairebé és un tòpic, que, la història, l'escriuen els vencedors, no? I així ha estat en aquest país durant moltes dècades, en el cas de la Guerra Civil i de la immediata postguerra, on només vam tenir durant molts anys l'oportunitat de conèixer la versió i el nom, sobretot, de les víctimes dels vencedors. La dictadura va amagar l'horror de la seva pròpia repressió, mentre, lògicament, magnificava adientment la dels republicans, que també, lògicament, hi va ser.

Aquest Parlament i una part molt important de la nostra societat s'han ocupat en diferents ocasions, però, de la necessitat de recuperar precisament aquesta memòria històrica que durant dècades, com deia, ens va ser negada. Perquè, com deia fa quinze dies amb motiu de la interpellació, la democràcia i les llibertats plenes no poden germinar mai sobre la base de l'oblit i perquè, en la mesura que no vulguem conèixer, seguirem sent esclaus del passat, no? Però, sobretot, perquè tenim un deute pendent amb totes les generacions, no només les que van patir la repressió, l'exili, la mort, la persecució, sinó també per transmetre a les noves generacions un llegat de dignitat i de lluita per la llibertat.

Avui, el que ens proposem és seguir desenterrant una part important de la nostra memòria; el que els proposem és un exercici –mai més ben dit– d'arqueologia de la reconciliació, els proposem un viatge a la profunditat de la memòria prohibida, amb la recerca de les fosses comunes on reposen milers de víctimes de la guerra, i també de la repressió de la immediata postguerra i, evidentment, de tots. Estem parlant tant dels qui van ser –entre cometes– «passejats per la “matoneria” franquista», però també de les víctimes dels excessos dels dos bàndols.

A Catalunya, durant els últims mesos, particularment durant aquest últim any, gràcies a la tasca de l'Associació Estatal per a la Recuperació de la Memòria Històrica, de Televisió de Catalunya, de desenes de voluntaris, d'historiadors, d'algunes institucions –ajuntaments, consells comarcals, com el de la Terra Alta–, hem sabut l'existència de centenars de fosses escampades per tot el nostre territori. I el que cal –i, en definitiva, és el que proposa aquesta Moció– és sumar, aplegar tots els esforços possibles per fer un reconeixement especial de les persones que van desaparèixer, i també un reconeixement del dret dels seus familiars a recuperar, a través de l'exhumació d'aquestes fosses comunes, les seves restes, el seu nom, però també la dignitat d'aquestes persones.

Fins ara, només el Congrés dels Diputats, el novembre passat, amb una resolució, s'hi havia pronunciat, sobre aquesta qüestió, i en uns termes que, sincerament, en la nostra opinió, no són gens satisfactoris, perquè el Congrés dels Diputats, amb una transacció de la majoria de grups d'aquella cambra, instava que qualsevol iniciativa promoguda pels familiars dels afectats rebés el suport de les institucions, però no assumia cap compromís en nom propi del Govern espanyol.

El Govern català, després d'algunes vacil·lacions, sobretot perquè no hi havia, lògicament, una vinculació

o un compromís amb cap mandat parlamentari que l'obligués a fer-ho, i després que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana hagués presentat, el desembre de l'any passat, una proposició no de llei en aquesta cambra, va crear una comissió interdepartamental que fins ara havia encarregat un estudi preliminar i havia començat a esbrinar, a conèixer el mapa de fosses comunes.

Bé, avui el que ens proposem és fer un pas una mica més endavant. Avui el que ens proposem és impulsar la creació d'un consorci, que no només estigui participat per la Generalitat, sinó pel conjunt dels ens locals que ho desitgin, i també convidar, en aquest cas, l'Estat que hi pugui participar; que aquest consorci sigui el que elabori, en un termini peremptori, la base de dades o el cens de les persones desaparegudes, i també, doncs, les persones enterrades irregularment en fosses comunes; que culmini el mapa d'aquests llocs, incloent-hi també el treball de camp corresponent; que prevegi també els mitjans materials, els recursos humans en forma d'unitats administratives, de grups de recerca integrats per arqueòlegs, per antropòlegs, per metges forenses, etcètera, i finalment, també, que encarregui a l'Institut de Medicina Legal de Catalunya –recentment creat, fa poc més d'un any– l'assessorament necessari en la tasca de rescatar i de classificar les restes humanes, tant orgàniques com no orgàniques, datant els ossos, extraient les sèries d'ADN de les despulles, per acabar-les amb la dels familiars que aportin dades per a les corresponents identifications.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Han presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i Convergència i Unió. Té la paraula, en primer lloc, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Ridao, aquesta Moció subsegüent a la interpellació és positiva, però permeti'm que comenci per dir-li el que vostè ja es pot imaginar: aquest és un tema unitari. Nosaltres vam rebre, com el seu Grup, m'imagino, les peticions dels diversos col·lectius socials que estan impulsant aquesta tasca, i ens vam comprometre amb ells a fer un esforç unitari. A vostè li agrada molt –em sembla una especialitat que és molt legítima–, doncs, no esperar el *timing* unitari, sinó presentar-ho com a iniciativa pròpia. Bé, jo el convido que, aquests darrers mesos de legislatura, si és possible, aquestes temàtiques, que sap segur que tindran també aquí el suport d'una gran majoria de la cambra, entrin ja amb el suport d'una gran majoria de la cambra, perquè suposo que res més lluny de la mentalitat d'Esquerra Republicana i d'en Joan Ridao d'imaginar-se que aquest és un tema que pertany en exclusiva a un grup parlamentari.

Nosaltres estem molt d'acord, com vàrem manifestar en les comissions que ens van venir a plantejar aquest tema... Jo vull citar un nom en concret d'una persona que s'ha bellugat prou, aquí i fora d'aquí, com és un personatge que vostès coneixen més pels seus acudits

que no pas per la seva tasca històrica, com és en Fer, el dibuixant del diari *Avui*, i que és un de tants que, molt abans que nosaltres, i molt abans que Iniciativa per Catalunya Verds i qualsevol altre grup parlamentari d'aquesta cambra, i amb dificultats suposades, van iniciar aquesta tasca.

Nosaltres hem plantejat dues esmenes, amb afany de millorar el text: una, de dignificació dels llocs de les fosses comunes, i l'altra, de memòria històrica. La primera és òbvia, perquè de vegades podem fer la tasca i després no deixar-hi cap mena de senyalització, fins i tot, per a una commemoració, si més no, de la gent afectada per aquesta activitat. I la segona, perquè si de debò ens creiem això que vostè acaba de dir, que cal que continuï la memòria històrica, doncs, què millor que incorporar això als currículums pedagògics. No diem que se'n faci, ni molt menys, una assignatura, però que això estigui present en els currículums pedagògics, perquè les generacions que pugen tinguin memòria.

Jo els vull donar una dada –malgrat que estiguem quasi en família en el Ple– que ens hauria de fer pensar en la importància de transmetre aquestes memòries. Ahir, tots els detinguts pels esdeveniments que van produir-se després d'algunes manifestacions són menors d'edat. Què vull dir amb això? Són gent que pot tenir, més o menys, un grau d'espontaneïtat, fins i tot jo diria de nobleza, per unes actituds, però que està molt mancada de referents, de valors, de principis i de fites històriques. I crec que no fem prou esforç perquè aquestes generacions coneguin de debò el que avui els pot semblar normal i que ha estat producte de la mort, la lluita, una sèrie d'actituds de *totes* les ideologies democràtiques, durant moltíssims anys, i que ens han permès sistemes com dels que estem gaudint.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, quan ara fa quinze dies es va veure en aquest hemicicle aquesta interpellació, ja es va veure de seguida que el debat que hi va haver entre el portaveu d'Esquerra Republicana, el senyor Ridao, i l'honorable consellera de Justícia i Interior, doncs, tenia moltíssims punts de coincidència. Per tant, vull dir, tot va fer preveure –com acaba de llegir ara el senyor Ribó– que aquesta Moció seria aprovada amb un amplíssim, amplíssim consens, com correspon al Parlament de Catalunya.

Vull recordar, de tota manera, perquè potser a efectes, diguem-ne, del *Diari de Sessions* val la pena, el que va recordar l'honorable consellera de Justícia i Interior en aquella ocasió. Va recordar que, en aquesta mateixa línia de recordatori i d'efectiu reconeixement d'un esforç, d'unes penalitats, d'una època negra, com ha estat qualificada tan sovint, perquè el Govern de Catalunya havia engegat, i avui ja està en una etapa avançada,

doncs, el procés d'indemnitzacions de la gent que va patir empresonament en diverses fórmules durant l'època de la dictadura franquista.

Va recordar, també, que el Govern ajuda a la revisió d'algunes sentències prou importants, significatives, simbòliques, que es van produir en aquella època –vull recordar per exemple la que es va produir a l'entorn..., per en Joan Peiró, que finalment va ser afusellat.

Va recordar el paper que té avui, en aquest esforç de recordar la memòria històrica, el Museu d'Història de Catalunya. Va recordar la Comissió, viva encara, Institucional Lluís Companys, que té com a objectiu, no solament recordar la memòria del president Companys, sinó el president Companys i la seva època, i que ha estat origen de molts treballs, estudis, exposicions.

Va recordar, també, que el novembre de l'any passat hi va haver un homenatge important a l'exili, a l'exili de 1939.

I va recordar, finalment, que el 8 de gener d'aquest any es va crear una comissió interdepartamental justament per canalitzar, per estudiar, per resoldre, per atendre el que signifiquen encara avui les fosses comunes, a les quals van anar a parar els ossos de molts compatriotes nostres. El treball d'aquesta Comissió Interdepartamental ha tingut com a interlocutors els consells comarcals, els arxius comarcals i municipals i, també, els ajuntaments, fonamentalment, de les capitals de comarca.

Tot això és el que va recordar l'honorable consellera de Justícia i Interior.

Nosaltres, a aquesta Moció hem presentat, el Grup de Convergència i Unió, set esmenes que el senyor Ridao, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya hi ha incorporat una transaccional que després donarà a conèixer. No vull excedir-me en la descripció de les nostres esmenes, simplement vull recordar que aquesta Moció ara, avui, es posarà a la votació de tots nosaltres amb tres punts, que ja, també, ha esmentat ell: la creació d'un consorci, que és el que caldrà que impulsi aquesta missió, aquest objectiu, i després, doncs, l'encàrrec a l'Institut de Medicina Legal per tal que col·labori en les tasques que previsiblement s'hauran de fer, i després, també, un tercer punt que insta el Govern de la Generalitat a convidar el Govern de l'Estat a participar o bé en el consorci, o bé senzillament aportant-hi recursos, si és que cal.

Abans d'acabar, perquè és una feina òbvia, una feina que s'inscriu en un treball de fa molts anys, jo voldria fer referència a totes les senyores diputades i senyors diputats que en aquesta qüestió no estem començant, i voldria fer referència a dues obres que són punts de referència en aquesta qüestió, a dos llibres. El primer, un estudi, una tesi de doctorat en història d'en Josep Maria Solé i Sabaté, publicada l'any 85, que es titula *La repressió franquista a Catalunya*, un llibre exhaustiu sobre aquesta qüestió que va de 1938 a 1953. I un segon llibre, també molt important, d'en Josep Maria Solé i Sabaté i en Joan Villarroja, que agafa..., i es titula *La repressió a la reraguarda de Catalunya, de 1936 a 1939*. Aquests dos llibres són els que facilitaran la feina a la Comissió Interdepartamental, són dos llibres que poden facilitar-nos també a nosaltres, a tots

nosaltres, els que som avui aquí presents, i els que no ho estan però que poden ser informats, per situar-se en el que estem parlant.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferrer i Roca

Acabo, senyor president.

El president

Gràcies.

El Sr. Ferrer i Roca

En definitiva, aquest és un episodi més d'aquest esforç de mostrar la màxima sensibilitat pels serrells, serrells importants que quedin d'aquella memòria amarga, amb la voluntat de cicatritzar ferides; mai d'obrir-les, sinó, com hem fet sempre els demòcrates, de cicatritzar ferides.

I en conseqüència, nosaltres sentim plenament nostra aquesta Moció i hi votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'una manera espero que breu. Senyor Ridao, l'altre dia, és veritat, no hi havia ningú del nostre Grup. Ho dic perquè, llegint el *Diari de Sessions* i per preparar-me la Moció, m'adonava que vostè hi feia referència, i disculpi, un sempre està en altres embolics, que potser a vegades són una mica desgraciats, i no està on hauria de ser, però no hi ha res més. Sí que després –i acabaré aquí, precisament–, sí que després llegint el *Diari de Sessions* un quedava amb un dubte i et preguntaves, segurament per no haver estat en el debat: «Home, si la conselleria ja ho està fent –si la conselleria ja ho està fent–, diguem que potser no té sentit la iniciativa.» I era un dubte que et quedaves.

És veritat que, a pesar d'aquest dubte, hi ha un sentit en el qual jo no m'allargaré –n'hi ha dos–, un sentit en el qual no m'allargaré perquè ja se n'ha parlat i crec que no val la pena anar incidint sobre els mateixos temes quan són obvis i quan se n'ha parlat. Recuperar la memòria històrica és important i en aquest moment no ens ha de fer por ni vergonya i, per tant, en aquest aspecte la iniciativa és positiva, però no només és positiva pel fet que recuperar la memòria històrica és important, sinó que, diguem-ho, d'alguna manera retornar la dignitat a aquelles famílies de desapareguts, aquelles famílies que no saben on són els seus familiars també és important.

I aquest és un aspecte positiu, i que potser un aquí comença a veure una mica més de sentit a la iniciativa,

però jo crec que en té un altre, i un sentit que jo li agraeixo molt personalment i el nostre Grup també. Deia abans, senyor Ribó, que això és un tema unitari. Bé, doncs, això fins ara potser era un tema del Govern que havia començat a fer algunes gestions, que havia començat a fer algunes coses. Després de la votació d'aquesta Moció i gràcies a la seva generositat, senyor Ridao, això serà un tema unitari perquè farem una transaccional de tots els grups de la cambra, amb independència de la votació. I potser aquest és el sentit de la iniciativa.

Nosaltres, òbviament –i li ho agraiïm–, si hem firmat la transaccional votarem afirmativament, com no podria ser d'altra manera. I crec que potser aquest, al final, després de llegir el *Diari de sessions*, de no ser-hi i d'escoltar avui el debat, és el tema positiu de la Moció que vostè ha presentat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest Parlament ha tractat nombroses vegades i en nombroses ocasions i de diferents maneres iniciatives polítiques en aquest sentit, de recuperació de la memòria històrica que durant molts anys vostès saben que ens ha estat negada, i així hem expressat moltes vegades, alhora que una condemna moral al que va ser el franquisme, el nostre reconeixement a molts col·lectius, a moltes persones, a molts grups, a molts corrents de pensament que varen ser perseguits de forma injusta, injustament. I així també, encara que de manera incompleta com ha explicat el senyor Ferrer i com va explicar l'altre dia la senyora consellera, s'han plantejat mesures d'índole econòmica per esmenar si és possible, sempre que sigui possible, situacions que van ser injustes, indemnitzacions als presos, etcètera.

La reparació moral, la reparació econòmica, la reparació jurídica s'han intentat, s'estan intentant, es treballa en això. Per un altre cantó, també, molts mitjans de comunicació han contribuït també a aquesta tasca de recuperació de la memòria, aquesta tasca que tothom conegui el que va passar. Programes com *Els nens de la guerra*, programes com en Joan Peiró en són una mostra. Les nostres televisions han treballat en aquest sentit, però nosaltres pensem que no n'hi ha prou i, en aquest sentit, sí que voldria fer meua una reflexió d'un filòsof de casa nostra, molt conegut, que diu el següent: diu: «En el computador central que processa i que pretén regular la vida de les democràcies», fa ficció, evidentment, «no deixa d'advertir-nos una i una altra vegada que falta memòria, i falta memòria perquè existeix en aquest sistema una sobrecàrrega de documents desinformatadors, desorientadors, desordenats que practiquen avui dia la majoria o una part important dels mitjans de comunicació de masses. Cal crear llocs», sempre amb una terminologia d'ordinadors, «per tal de

bastir un discurs coherent que pugui ser transmès d'una generació a les altres.»

Nosaltres creiem, senyores i senyors diputats, que mesures com la que avui s'ha presentat, que vénen avalades per persones implicades, per familiars, però també per col·lectius com l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica, van en aquest sentit i fan aquesta feina. Són elements que tots els grups de la cambra hem de recollir i hi hem de donar el nostre suport. Per tant, el sentit de la nostra votació, el sentit de la nostra voluntat és per donar suport a aquesta iniciativa que signem tots els grups.

I per acabar, simplement una qüestió que lliga amb l'anterior, permeti'm també una altra frase d'Albert Einstein, en aquest sentit, que deia el següent: «Ser idealista quan es viu "en Babia" no té cap mèrit. Contràriament, el mèrit és continuar sent-ho quan es percep la pudor d'aquest món.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per a posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Començo per anunciar que tots els grups de la cambra hem arribat a un text transaccional amb relació a aquesta Moció, presentada pel nostre Grup Parlamentari, i per tant, agraeixo la sensibilitat demostrada per tots els grups en un tema tan important com és el fet de seguir desenterrant una part de la nostra memòria, i per tant, aquest exercici d'arqueologia de la reconciliació que avui, d'una o altra forma, estem tots plegats fent.

Dir al senyor Ribó que jo no sé exactament qui va venir a veure'l a vostè ni al seu Grup Parlamentari, però al nostre no hi va venir, per tant no teníem en aquest sentit cap demanda, cap petició concreta. El cert és que nosaltres formem part d'aquest nucli important que a Catalunya treballa en aquest tema i, per tant, des d'aquest punt de vista, el nostre Grup Parlamentari ja l'11 de novembre passat ja va presentar una iniciativa en aquest sentit. En un altre moment, jo cito, jo el convido a què, si mai ningú li reclama a vostè que lideri o promogui alguna iniciativa conjunta, així ho faci, i el nostre Grup Parlamentari s'hi adherirà.

Bé, aquesta transacció a què hem arribat tots els grups també ha estat gràcies a la receptivitat i a la bona disposició del Departament de Justícia i Interior i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en particular, també, del senyor Ferrer i del senyor Codina. És una transacció que preveu, en primer lloc, la creació d'un consorci, i en això, senyor Vendrell, la lògica del que vostè em demanava abans, jo crec que hi és tota, en el sentit que no només la Generalitat sinó el conjunt d'administracions, sobretot els ens locals i alguns consells comarcals que estan preocupats en aquest tema, aplegaran els seus esforços a través d'aquest ens participat per més d'una administració, no?

En segon lloc, entre les funcions del Consorci acordarem que estarien, doncs, entre altres objectius, la necessitat de culminar aquest mapa de fosses, aquest treball de camp que s'ha de realitzar en cadascuna d'elles, l'elaboració d'aquest cens de desapareguts, en un procés anàleg, entenem, al que es va seguir amb els expressos polítics i amb els seus familiars; el fet de preveure des d'ara ja els mitjans materials i personals en forma d'unitats administratives, de grups de recerca, integrats per arqueòlegs, per antropòlegs, per metges forenses, per excavadors, amb l'objectiu no només de rescatar, sinó de classificar les restes humanes, d'iniciar posteriorment també, tot seguit, els treballs de recuperació, i finalment, també, incorporant una esmena del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds, dignificar les fosses, en aquest cas, erigint un monòlit i situant una placa explicativa a cadascuna d'aquestes fosses, sobretot dirigides a les noves generacions per tal de visualitzar una part de la nostra memòria.

I el tercer element important d'aquesta Moció transaccional és que en el termini de dos mesos el Govern haurà d'enllestir un informe que haurà d'encarregar a l'Institut de Medicina Legal de Catalunya, en relació amb les proves més eficaces i viables per identificar els cadàvers i, en especial –que aquest és un tema que ens motivava i que ens preocupava–, sobre les proves d'ADN com a mitjà d'identificació genètica. Aquest ha de ser un informe, entenem, vinculant, perquè...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

Acabo, senyor president... Perquè el punt 1 de la Moció diu literalment que «els treballs de recuperació que s'hauran de realitzar posteriorment hauran d'estar en funció de les conclusions d'aquest informe.

Res més, senyor president... Agraïm novament a tots els grups parlamentaris la seva bona disposició i el fet que avui puguem aprovar aquesta transacció conjunta que li acabo de lliurar en aquest precís instant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Senyor Ribó...

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, per a una puntualització.

El president

Digui...

El Sr. Ribó i Massó

Sí, que nosaltres hem firmat la transaccional, però voldria dir, ja que no s'ha citat així, que lamentem que la referència a la incorporació del currículum de memò-

ria històrica hagi hagut de caure en ares d'aquest esperit unitari, però que és una llàstima.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies. Avisem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Anem a votar, senyores i senyors diputats, el text transaccional a la Moció sobre la recuperació de la memòria històrica, especialment pel que fa al reconeixement de les persones desaparegudes de forma forçosa.

Comença la votació. (*Remor de veus. Pausa.*) No. Ara comença la votació, exactament.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures (tram. 302-00324/06)

La següent moció és sobre la política d'infraestructures, i la presenta l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet, en nom d'Esquerra Republicana, que té la paraula.

(*Remor de veus.*) Prego a les senyores i als senyors diputats que ens permetin continuar la sessió. (*Pausa.*) Prego silenci, si us plau. (*Pausa.*) Té la paraula, senyor Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Bé, aquesta Moció venia motivada per la qüestió de l'estat de les infraestructures, arran, sobretot, del retard de l'AVE, que és la mare de totes les infraestructures avui a Catalunya. Jo segueixo una màxima del president Pujol que sempre utilitza, que res del que passa a Catalunya és aliè a la Generalitat, i, per tant, com que aquest Parlament també és de Generalitat, en aquest sentit, doncs, els retards i els èxits o fracassos d'aquesta infraestructura..., nosaltres no podem mirar a una altra banda.

I no podem mirar a una altra banda quan hem vist una certa «xuleria», un cert exhibicionisme d'eficiència per part del Ministeri de Foment, i, com que creiem que s'ha d'estar a les verdes i a les madures i aquest Parlament s'ha de pronunciar, doncs, aquí hi ha el primer punt de la nostra Moció, que és l'expressió de la nostra disconformitat i preocupació per com ha anat la qüestió de..., en fi, del desenvolupament de les infraestructures del TGV a Catalunya. Parlem, doncs, que hi ha un informe del Tribunal de Cuentas que no es va tenir en compte; que hi ha hagut uns desencontres; que les adjudicacions han estat sense respectar, doncs, la prudència d'atorgar el material mòbil i la seguretat a empreses contrastades, etcètera, i, finalment, la irresponsabilitat dels viatges promocionals, només per demostrar que «majoria absoluta» és sinònim d'«eficiència», i ja s'ha vist que això no és veritat, no?

El segon dels punts, com que la Moció anava d'infraestructures en general..., doncs, també expressar la nostra preocupació i rebuig a la llei ferroviària, que és un

cant al centralisme més desafortat, i, per tant, el que diem és que ens hem d'anticipar, i sobretot, ara que hi ha tantes propostes de reforma d'estatut, estaria bé que es tingués en compte.

El tercer punt, doncs, planteja una sèrie de punts en els quals el Parlament necessita tenir informació al dia de totes les obres, malgrat que les obres corresponguin al Ministeri de Foment. Jo crec que aquí hem de saber, doncs, com estan, el grau de les obres, perquè està en qüestió fins i tot l'economia de Catalunya i moltes possibles, en fi, situacions.

Llavors, també demanem que es reclamin les responsabilitats pertinents.

Després també recordem l'adjudicació sorprenent que hi va haver de Talgo, que es va fer un cant al patriotisme ferroviari, i, en fi, aquí hem de recordar que tenim una fàbrica a Santa Perpètua que fa trens i, malgrat el patriotisme ferroviari, no sabem on són les fàbriques de Talgo que realitzen els trens a la pàtria espanyola, eh?, perquè aquestes fàbriques són a Alemanya, no són a Espanya. Per tant, diem que hi hauria d'haver una rescissió del contracte i, en fi, donar-lo a qui en sap fer, que és l'empresa Alstom.

Un altre dels punts és que fins ara el TGV, doncs, ja està més o menys resolt, fins a arribar a Barcelona, encara queda aclarir del tot l'àrea metropolitana, però el més calent és a l'aiguera en el tram de Barcelona a la frontera, i aquí creiem que no es pot continuar amb aquest caos de negociacions amb el Ministeri, i la Generalitat hauria de liderar, conjuntament amb els municipis, un front comú per tal de negociar de manera raonable.

I, finalment –i acabo, senyor president–, demanàvem, doncs, en el termini de dos mesos, que es presentés en aquest Parlament un estudi detallat en general de totes les grans infraestructures pendents.

Res més, senyor president; moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i des de l'escó, l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...amb molta brevetat. El Grup Socialista ha presentat una esmena en el punt 3.c, en què se'n demana la supressió, ja que ens sembla que en aquests moments en què precisament el que demanem és que s'acceleri l'arribada de l'AVE a Barcelona i que es perllongui cap a la frontera francesa al més aviat possible, si resulta que ja hi ha uns contractes fets amb unes empreses perquè subministren el material al Talgo, doncs, em sembla que ara seria molt contraproduent haver de tornar a reprendre el procés d'adjudicació d'aquestes màquines, d'aquests trens. Per tant, nosaltres demanem que es supprimeixi aquest punt.

Hem arribat a una transacció amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en què, en comptes de de-

manar la rescissió del contracte, es demana la revisió d'aquest contracte, que és una cosa molt diferent. Per tant, defensem aquesta esmena i votarem favorablement el conjunt de la Moció, perquè el que planteja, precisament, és demanar responsabilitats, demanar concrecions de calendari de quan arribarà l'AVE a Catalunya i quan arribarà a la frontera francesa.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, és cert, vull dir, que estem davant d'una gran obra, potser la més important, doncs, que es fa en el nostre territori –segur– durant molts anys, i és evident també que aquesta gran obra, que permetrà que circulin trens a més de 350 quilòmetres per hora i que té una llargada de més de 400 quilòmetres en fer Madrid - Saragossa - Lleida - Barcelona - frontera francesa, és evident que pot haver-hi errors, que pot haver-hi problemes d'assentament, i això no hi dic jo, sinó que fins i tot es va poder veure recollit fa pocs dies en un informe fet pel Col·legi d'Enginyers de Catalunya. Ara, precisament és això el que nosaltres no entenem com el Ministeri no ho ha tingut en compte i ha volgut fer, doncs, aquests viatges de proves, aquests viatges per donar-ho a conèixer i que han produït, doncs, aquest tipus de problemes que tots coneixem.

I per això, doncs, nosaltres hem presentat una esmena i hem arribat a acord amb una transacció amb el Grup proponent, d'Esquerra Republicana, que esperem, doncs, que ens accepti i que ens sigui aprovada. Nosaltres el que retriem al Govern central és haver fet aquestes proves, allò, a bombo i plateret, doncs, per tal de donar a conèixer aquesta gran obra, que és important, la gran obra, però que ha portat aquests tipus de problemes.

En el punt número 2, nosaltres, doncs, també manifestem la nostra disconformitat. I és evident, no?, no podia ser d'una altra manera. Si mirem els articles 9 i 11 de l'Estatut de Catalunya i el 149.1 de la Constitució espanyola, la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en ferrocarrils, transports terrestres que circulin exclusivament dins l'àmbit de Catalunya, i aquesta nova llei, aquest estudi, aquest avantprojecte de nova llei ferroviària, evidentment que no ho comenta. Per tant, el nostre Grup, doncs, també donarem suport a aquest segon punt.

Quant al punt tercer, dir i avançar que als punts *b* i *d* el nostre Grup no hi donarà suport. I, en canvi, al punt *a*, el *c* i l'*e* –especialment, doncs, si ha acceptat l'esmena del Partit dels Socialistes, i l'*e* si ens accepta la nostra esmena i fem la transacció que tenim presentada–, nosaltres hi donaríem suport.

Gràcies, senyor president, senyors i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Li prego que si em pot passar nota de les votacions separades que vostè voldrà fer... Ja m'ho donarà per escrit, si li sembla, amb una nota. (*El Sr. Micaló i Aliu intervé sense fer ús del micròfon.*) Del punt 3, b i d, això separat. Moltes gràcies.

El senyor Joan Boada té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per mostrar la nostra predisposició a votar favorablement aquesta Moció, i més quan s'ha arribat a aquesta transaccional també amb el Grup Socialistes sobre aquest punt que feia referència al Talgo, que ens sentim més còmodes amb aquesta nova redacció que no pas la més dura i contundent que proposava el senyor Bonet. En tot cas, a l'empresa Talgo potser se li haurien de demanar també responsabilitats econòmiques, també, sobre aquesta situació, em sembla, amb la revisió que es plantejava amb el redactat, em sembla molt important, no?

En la Moció d'Esquerra Republicana es parlava de mostrar, el Parlament de Catalunya, disconformitat i preocupació. Jo crec que encara és més greu; hauríem potser..., segur que vostè, senyor Bonet, hauria posat algun adjectiu encara més potent que no aquest, per la situació en què es troba. Popularment podríem dir que tota la situació és més un nyap que res més, no?, sobretot perquè afecta la seguretat, i això és un element important, no? Perquè, que no ens passés com... Per allà on passa l'AVE a la zona de l'Aragó, l'altre dia sortia un article a *La Vanguardia*, em sembla, que ho explicava bastant bé, no?, que allà es va construir també en l'època de *los polos de desarrollo* del franquisme, l'any 51, una ciutat, un poble –perdó–, d'aquells pobles de colons, que es deia Piulatos –no Pilatos, eh?, es deia Piulatos, que quasi, quasi...– i que de cop i volta va desaparèixer. Era bo perquè mentre miraven la televisió, l'única televisió que hi havia al poble, es va enfonsar i va quedar la televisió, com un signe del nou temps, devia ser això, però va quedar només la televisió, mostrant que aquella zona era una zona de simes i un terreny de dolines que s'enfonsava just per allà on passa el TGV. Bona part de la xarxa ferroviària de l'Aragó passa per sobre d'aquest terreny i llavors..., els déus no ho vulguin, però que no s'enfonsi més via de la que s'ha enfonsat en aquests moments.

En tot cas, bromes a part, el que representa és una manca de planificació, una manca, doncs, de voler escoltar el que la gent veritablement..., els que saben veritablement què passa i què passa en el territori. A més a més amb una dosi d'electoralisme important per voler fer aquests viatges de promoció: s'acosten les eleccions i calia demostrar que es pot anar a 350 quilòmetres per hora –senyor Micaló, no irà mai a 350 quilòmetres per hora–, però, en fi, està bé que a la propaganda, doncs, es digui que irà a més de 350 quilòmetres per hora.

I, evidentment, trobava a faltar un calendari, eh? No sabem quan s'acabarà, si s'acabarà, i això fins arribar a Barcelona, i, això sí, quan arriba i de quina manera

arriba. Ja, arribar a la frontera francesa, el senyor Nadal ja també ho ha explicat...

El president

Senyor, senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

...en l'anterior intervenció que ha fet, doncs, que la situació està força opaca; ja no vull dir res més, només opaca, perquè com que no sabem absolutament res... I ja no insistiré en el tema de les mercaderies, no?, que aquí sí que està totalment fosc, perquè no existeix una veritable planificació en el tema de les mercaderies.

Bé, en definitiva, com que avui parlarem molt de trens i la Moció d'Iniciativa per Catalunya Verds posterior també parlarà d'aquest tema, només dir que votarem favorablement tota la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vagi per endavant el nostre rebuig a la Moció subsegüent que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El senyor Bonet parlava de «xuleria» i d'exhibicionisme. Suposo que es feia referència al xou televisiu dels pisos de l'Ajuntament de Barcelona, quan parlava de la «xuleria» i de l'exhibicionisme.

Però en tot cas sí que m'agradaria fer algunes referències, malgrat les dificultats d'una obra d'aquestes característiques, i recordar en el temps el que va ser també la posada en marxa, per exemple, del tram Madrid - Sevilla. Març de 1991, a la província de Còrdova, una errada geològica provoca un sot de diferents quilòmetres; poc temps després un viaducte del tren d'alta velocitat a Còrdova es va enfonsar; pocs mesos després, ja en la inauguració, l'AVE Madrid - Sevilla tardava més de quatre hores; el 27 d'abril, quint dia de viatge, el tren d'alta velocitat es va quedar sense electricitat; pocs dies després van descarrilar dos vagons degut, diuen, a la problemàtica d'un canvi d'agulles, i el 14 d'agost nous sots a la província de Toledo i un nou tall elèctric, que van tindre de remolcar el tren d'alta velocitat fins a Madrid, entre d'altres.

Però si la posta del tren d'alta velocitat..., i el retard que porta el tren d'alta velocitat en la seva arribada a Lleida, que en aquest moment és de dos mesos i vint-i-set dies, nosaltres no ho compartim: són deu anys, dos mesos i vint-i-set dies, el retard; un retard –i avui es parlava en diferents interpel·lacions i en diferents intervencions, fins i tot pel Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi– del que era l'ample internacional. *Vanguardia*, abril de 1988, president de Renfe: «Jamás

tendremos ancho de vía internacional.» *El País*, febrer de 1987: «Renfe se opone que se invierta en prolongar el TGV francés hasta Barcelona.» *El País*, novembre de 1987: «El Gobierno discrepa en las conclusiones de estudio para llevar el TGV a Barcelona.» I l'any 1993: «Borrell antepone la mejora de la línea férrea de Barcelona.»

Aquests són aspectes que sens dubte hem de recordar. Com ara hem de recordar el que se'ns diu per part del Partit Socialista. Fa pocs dies diuen: «Tornem a enfocar novament el projecte del tren d'alta velocitat», declaracions del senyor Manel Nadal. Ara parlen de la revisió del contracte del TALGO. I després se'ns parla a la vegada –se'ns parla a la vegada– que tota la problemàtica relacionada amb els nous sistemes de control és perquè s'han adjudicat a unes empreses que poden tindre –i s'ha dit en més d'un debat públic– algun interès, per dir-ho d'alguna manera, amb persones relacionades amb el Govern.

Bé, el nou sistema de seguretat és el sistema que es fa a tot Europa i que es farà a tot Europa. En tot cas, el que s'haurà de fer és canviar el sistema Madrid - Sevilla, perquè és un sistema que vostès van fer antiquat i que es queda antiquat per poder circular, en tot cas, des de Sevilla cap a París en el futur.

Se'ns parla, entre d'altres, també que la Llei, l'Avantprojecte de llei que es presenta ara en el Congrés dels Diputats, envaeix temes competencials i un llarg etcètera. Fa poca estona l'honorable conseller deia que esperava que, amb l'acord entre els grups parlamentaris, l'acord amb el Govern de la Generalitat, es pogués arribar a un acord ampli en el tema. Ara, al cap de pocs minuts, ja es diu que es rebutja, per part de Convergència i Unió, el mateix Avantprojecte.

Com així a la vegada se'ns diu: «Escoltin, que el Govern de la Generalitat ens expliqui quines són les inversions en infraestructures del tren d'alta velocitat» –i diu– «en dos mesos.» Senyor Bonet, dos minuts. (*El Sr. Fabregat i Vidal mostra un mapa.*) Veu, amb tots els folis l'acompanyen, tal com estan les obres d'execució del tren d'alta velocitat. Sap d'on surt això? Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya.

No demani dos mesos; si demana dos dies, nosaltres li donarem suport en aquest punt, però no demani dos mesos, perquè qui està informat més que ningú és el Govern de la Generalitat de Catalunya, a qui demanem un esforç de comprensió, de part del Partit Popular, del Grup Parlamentari Popular i el Partit Popular de Catalunya, perquè no fiquin més traves en acords importants.

El que ha de fer d'una vegada per totes entre d'altres també el Govern de la Generalitat de Catalunya és licitar les obres, per exemple, de l'estació de Martorell. I dir a l'Agència Catalana de l'Aigua que no tardi vint-i-quatre mesos, com ha dit, perquè ara ha de fer un nou traçat a Santa Coloma de Cervelló.

Sens dubte, amb les seves aportacions, el tren d'alta velocitat no arribarà l'any 2004 a Barcelona, però en tot

cas des del Partit Popular sí que insistim un cop més que aquesta és una aposta i una realitat que veuran.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Vinc aquí, senyor president, perquè igual li he de donar les esmenes i les transaccions.

Si em permet, abans de dir les transaccions, senyor Fabregat, diuen que, als generals romans, quan entraven a Roma victoriosos..., feien posar-li un esclau darrere del carro on, amb una corona, li deien que recordés que era mortal, no? I vostè, aclarint el tema, doncs, dels problemes del TGV, amb el que va passar, amb els problemes del TGV Madrid - Sevilla, doncs, m'està demostrant que –oh!– els ministres del PP són mortals i s'equivoquen, són fallibles, no? I això és el que volia posar de manifest aquesta Moció, és a dir: fins i tot s'equivoqua el senyor Álvarez-Cascos, fins i tot, eh?, que sembla mentida.

Aleshores, una altra cosa. Senyor Boada, vostè deia: «Home, hi ha una certa descompensació; no demana, per exemple, dimissió, reprovació i, en canvi, deia la rescissió.» No, no; m'ha semblat entendre això. Però jo li diré: sóc no gaire partidari de demanar reprovaracions i dimissions, etcètera; de la rescissió del contracte sí, perquè no tindrem un TGV com Déu mana, perquè es va fer una decisió política de donar-ho a TALGO i TALGO ens farà el tren de la bruixa, no ens farà un tren d'alta velocitat, eh? I ja veurem que, en comptes d'un sistema de senyalització, tindrem el sistema ASFA, que és el mateix que va tindre l'accident de Torredembarra, eh? Això és el que tindrem i deixò.

I finalment passo a dir les esmenes. Hem arribat a una transacció..., unes transaccions amb el Grup de Convergència i Unió i unes amb el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Amb el Grup de Convergència i Unió seria una transacció per al punt..., començaré, doncs, primer, pel punt primer, eh?, en què d'alguna forma es subsumeixen el punt 1.a i el punt 1.d en una redacció, més o menys, que, si de cas..., bé, els l'estalvio, però vaja no..., eh?, no cal.

Després, en el punt e, en el punt 3.e, també hem arribat a una transacció que, en definitiva, hem obviat que fos un tema d'una conferència i tot això i posem un termini de tres mesos, eh?

(Pausa.)

El president

Aniria bé que fos signat, tot això que em dóna.

El Sr. Bonet i Revés

Sí. Ara. Ja ho signaré, senyor president.

El president

Si vol aquesta...

El Sr. Bonet i Revés

I amb el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en el punt 3.a, hi hem posat, per ser coherent amb l'altre, «tres mesos» i hem tret això de «rescissió» per la cosa eufemística de «revisió», encara que jo crec que al final hauran de donar la contractació a Alstom, que és qui sap realment fer trens, i a més a més els tenim aquí a Santa Perpètua.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Bonet, tingui el paper i doni-me'l firmat, si us plau.

El Sr. Bonet i Revés

Molt bé. Gràcies.

El president

Fet el debat, passem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyors diputats, el text de la Moció que hi sotmetem és el de la Moció amb el seu text original, introduint-hi dues esmenes transaccionals de Convergència i Unió i una del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. És així, eh, senyor Bonet? (Pausa.)

I, primer, votarem el punt 3, els apartats b i d.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I a continuació, la resta del text.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'infància i d'adolescència en situació de risc social** (tram. 302-00325/06)

La següent Moció, sobre polítiques d'infància i d'adolescència en situació de risc social, la presenta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que facin silenci que ens permeti continuar el debat.

(Pausa llarga.)

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Posàvem de manifest fa quinze dies en aquest Ple, en la interpellació que vam fer a la consellera de Benestar i Família, la necessitat, al nostre entendre, d'actualitzar un model d'infància i adolescència que formalment s'havia presentat davant d'aquesta cambra per l'anterior conseller de Justícia i que, en realitat, al nostre entendre, no era un nou model d'atenció a la infància i, sobretot, tenia un problema fonamental, que és que no entrava a definir quins eren els serveis, ni com havien de ser, i que, sobretot, no havia estat consensuat i negociat amb les administracions locals, que, en bona part, era a les que es demanava que després desenvolupessin aquest model.

Nosaltres, en aquesta Moció que hem presentat, i en què ja li avanço, senyor president, que hem aconseguit un text transaccionat de quatre grups d'aquesta cambra, proposem com a primer punt aquesta actualització del model d'atenció a la infància i a l'adolescència i, a més a més, prenem literalment una afirmació del darrer Informe del Síndic de Greuges davant d'aquesta cambra de l'Informe de l'any 2002; donem suport a aquesta afirmació, com dic, que el mateix Síndic de Greuges fa en el sentit que manca una aposta decidida per la millora de les condicions de vida de la infància en risc. Entenem que aquest és un element clau, com ho és també la revisió de criteris i mòduls vigents de finançament, perquè, realment, com ja deia una anterior moció d'aquesta cambra, s'arribi progressivament fins al cent per cent de la despesa real dels serveis, que arribem a establir una xarxa única d'atenció que integri els centres propis i els col·laboradors, és molt important que actuem en aquest camí.

I, senyora consellera, jo vaig parlar-li, en la interpellació de fa dues setmanes, que calia, d'alguna manera, acabar una situació que es produeix amb les famílies acollidores alienes, perquè la petita ajuda, que nosaltres insistim que és insuficient encara, però, en qualsevol cas, aquesta ajuda que reben, com a mínim, no solament no passi, com està passant actualment, que no es desgrava en la declaració de renda, i no solament en la part que depèn de l'Estat, sinó tampoc en la que depèn de la Generalitat de Catalunya, no passi que no solament no els desgravi, sinó que, a més a més, en realitat, en aquest moment els estigui gravant. Jo li deia que en aquests moments estem gravant la solidaritat de les famílies que acullen infants, que, a més a més, hem constatat tots d'una manera molt repetida, molt sovintejada, que són poques, només tenim un 5% dels infants en tutela de la Generalitat que estan acollits en famílies. Llavors, si, això, volem que aquesta xifra augmenti, d'alguna manera ho hem d'incentivar, o, com a mínim, senyora consellera, el que no podem és carregar les famílies que fan aquest servei a la societat, al conjunt de la societat, un servei importantíssim en la via de la prevenció.

Per tant, demanem, en el punt j de la Moció, que s'apliqui una discriminació positiva a les famílies acollidores d'infants quan demanen l'accés a beques o altres ajuts públics amb la finalitat de contrarestar la discriminació que pateixen actualment en haver de declarar a l'IRPF els ajuts per a l'acolliment com a ingressos pel

treball. Entenem que aquesta és una discriminació que podria deixar-se d'aplicar, naturalment, en el moment en què trobéssim una via a través de l'IRPF per no carregar, com a mínim, ja no dic descarregar, però almenys no carregar, les famílies que presten aquest servei públic, social i cívic.

També entenem que cal tendir a l'equiparació, com ja deia la Resolució 1.779, de l'ajut econòmic de les famílies acollidores extenses i les famílies acollidores alienes. En aquest moment vostè sap que les alienes estan en una situació de desavantatge, sé que es pot justificar segons des de quina perspectiva, però nosaltres entenem que aquesta no és una via que en aquests moments, amb les ajudes tan minses que s'estan donant, no és una bona solució per aconseguir que hi hagi més famílies acollidores.

I, finalment, li demanem una qüestió que de tant repetida en aquesta cambra ja sembla que no hauríem, a aquestes alçades, d'estar demanant al Govern, i és que faci el desenvolupament reglamentari de dues lleis que són de l'any 91 i de l'any 95. I ens trobem, a aquestes alçades, que l'Informe del Síndic d'aquest any també manifesta que és incompreensible i és vergonyós que aquests desenvolupaments reglamentaris a aquestes alçades no s'hagin fet. Si això és tenir una política d'infància, doncs, que vingui Déu i ho vegi.

Per tots aquests motius, nosaltres hem intentat fer aquesta aportació positiva per millorar la situació del que és la infància en risc social a Catalunya, i, com ja li he dit, senyor president, hem arribat a un consens per transaccionar-la amb altres tres grups d'aquesta cambra, i hem consta, de tota manera, que el Grup de Convergència i Unió està disposat també a donar suport a la major part d'aquest text.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari ha presentat unes esmenes en aquesta Moció en la línia de, bàsicament, des del nostre punt de vista, millorar una mica aquest text, del qual, en alguns punts, en la gran majoria dels punts, nosaltres hi estem d'acord, però creiem que s'havia de matisar.

Hem presentat una esmena al punt 1a, perquè s'hi demanava un nou model, perquè nosaltres entenem que aquest model ja va estar presentat aquí en aquest Parlament, i, per tant, el que nosaltres creiem és que cal treballar, o potser, com alguna esmena que s'ha presentat aquí, posar al dia aquest nou model, amb el qual nosaltres estariem d'acord, i només era matisar que aquest model ja està presentat i que el que cal fer és treballar-lo ara per acabar-lo d'implantar ja definitivament.

L'esmena que havíem presentat al punt b senzillament només és per continuar treballant en aquesta línia de consens amb les entitats municipalistes, ja que s'han mantingut diverses reunions amb la Federació de Municipis, Associació de Municipis, la Fedaia i les entitats col·laboradores per tal de debatre aquest model d'infància. En aquests moments s'està pendent de convocar una propera reunió, però hi ha aquesta voluntat, ja, de col·laboració, amb la qual cosa, nosaltres..., era, senzillament, aquest matís, però que amb aquest text transaccional que m'han presentat, que ens han presentat, nosaltres no hi tindríem cap inconvenient.

Les altres esmenes que hem presentat nosaltres van relacionades a adaptar en el marc de la revisió de criteris i dels mòduls de finançament per a l'any 2003 les mesures necessàries perquè l'Administració tendeixi a augmentar els mòduls. Aquesta és l'esmena que nosaltres havíem presentat.

Hi havia una resolució, ja aprovada en aquest Parlament, la 10/34, en què ja havíem aprovat d'arribar progressivament a cobrir el 100% del cost real, i és en aquesta línia en què la Conselleria, el Departament, està treballant. Voldria esmentar aquí que durant l'exercici del 2002 l'increment mitjà d'aquests mòduls ja va ser del 30% en relació amb l'exercici anterior, i això va comportar un important esforç pressupostari, alhora que va suposar també la categorització dels centres col·laboradors per tipologies.

Al punt 1e també hi hem presentat una esmena en què..., per continuar col·laborant amb totes les entitats d'iniciativa social que gestionen els centres col·laboradors per dur a terme les seves activitats formatives. Aquestes activitats formatives han de ser organitzades per les mateixes entitats d'iniciativa social que gestionen aquests centres. No obstant, des del Departament de Benestar i Família es valora convenient, també, programar i organitzar conjuntament algunes d'aquestes activitats formatives pels seus equips educatius.

Al punt 1f no havíem presentat esmena, donat que entre els departaments de Sanitat, Seguretat Social i de Justícia, que tenien les competències del menor fins ara, doncs, ja s'havien fet des de l'any 97 uns convenis i es va crear conjuntament el Programa de col·laboració per l'atenció a la població infantil i adolescent amb trastorns mentals. Aquests responsables de fer l'avaluació i de fer el seguiment d'aquest Programa són ara el CatSalut, la DGAI i el Centre de Salut Mental Infantil i Juvenil, que són els que les estan desenvolupant. Aquesta població diana a la qual s'adreça aquest Programa és la població que compta, precisament..., estant sota la protecció d'aquesta Direcció General d'Infància.

En el punt 1g nosaltres estariem d'acord amb el que proposa aquesta Moció, donat que el canvi de la tipologia de la població que s'està donant en tots aquests centres de menors, que s'està produint darrerament i que ha suposat un increment important del nombre d'adolescents amb greus trastorns conductuals..., resulta necessari augmentar aquest nombre de places en aquests centres d'educació intensiva per poder donar la resposta adequada en tots aquests casos.

També estem d'acord en aquest punt 1h que vostè ha presentat, donat que des de l'any 2000, i atès l'increment de la població de joves extracomunitaris sense documentació que estan sent tutelats per la DGAM, en el Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme ja s'han desenvolupat mecanismes de col·laboració amb el Departament de Benestar i Família, primerament amb el de Justícia, però ara amb el de Benestar i Família, per fer efectiva la derivació i la participació de tots aquests joves extracomunitaris tutelats per la DGAI en els cursos de formació i d'inserció sociolaboral.

Quant 1i, nosaltres sí que hem presentat aquí una esmena, que era la d'augmentar les mesures de suport a les famílies acollidores d'infants. Vostè ara ja ha explicat que les famílies que acullen infants se senten discriminades amb els ajuts..., que es grava potser la família que acull un infant quan fa aquest..., a part de fer aquest acte de solidaritat social, no? Nosaltres creiem que els ajuts han de ser de suport i d'acompanyament professional, d'ajut econòmic, i caldria que es poguessin beneficiar preferentment dels ajuts que les administracions públiques faciliten a les famílies, ja sigui en el camp de l'educació, en el lleure o en la sanitat, però hauríem d'aconseguir que els ajuts econòmics que reben els menors i aquestes famílies, com a guardadors legals, que actualment estan considerats com a ingressos de renda, no només no els gravin, sinó que aquest acolliment residencial els desgravés com el tractament de fill a càrrec. Això ha estat repetidament demanat pel nostre Grup Parlamentari al Govern de Madrid.

Quant als altres punts...

El president

Senyora diputada ens excedim en molt del temps.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Bé, només anunciar que hi estem d'acord, que ja no hi havíem presentat esmena, i que, per tant, els punts també els votarem favorablement.

El president

Moltes gràcies. En nom d'Esquerra Republicana, la senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Sí, senyor president, de l'escó estant..., bé, perquè les nostres esmenes, bàsicament, són esmenes de matís, perquè estàvem bàsicament d'acord en el que plantejava la Moció, donat que parlava del finançament de la prevenció, desenvolupament de recursos, de la necessitat de consens amb els agents implicats, de l'equilibri territorial, de la millora de la xarxa, etcètera; parlava de tota una sèrie de coses que s'havien anat plantejant en aquesta cambra en les quals nosaltres estàvem plenament d'acord.

De fet, el que es proposa, la Moció, es pot resumir als punts 1a i 1b, i, bé, de fet, aquí sí que contradiria la senyora Tarruella. Ella deia que, possiblement..., ells donaven per fet que hi havia hagut ja la presentació d'un nou model d'infància. Nosaltres, ja en el seu mo-

ment, tant en la presentació que van fer en la sessió informativa la consellera de Benestar Social, que ara és Benestar i Família, i el conseller de Justícia, doncs, nosaltres ja vam dir que sí, que, aparentment, era un nou model, que apuntava algunes línies de cara al canvi, però que, per una banda, no pensàvem que fos realment un nou model, que, per una altra banda, no estava consensuat amb les entitats municipalistes ni amb els agents socials implicats, i, per tant, tenia tots els agents amb els quals havia de consensuar i desenvolupar el nou Pla d'infància contraris al Pla d'infància que ens estaven presentant. Així que nosaltres, evidentment, pensem que el que es demana en aquesta Moció té molt sentit, donat que ja se'ls ho havia demanat en comissió en la sessió informativa.

Les nostres esmenes, com deia, eren de matís. La nostra primera esmena va en el sentit de, precisament, equiparar..., és una esmena al punt 1, apartat i, que el que nosaltres preteníem era que s'equiparessin els drets de les famílies acollidores. De fet, en la transacció a què s'ha arribat queda una redacció molt millor del que nosaltres proposàvem, i, a més a més, és d'un consens més gran.

I, per una altra banda, la nostra esmena número 2, que era una esmena que fèiem al punt 2, que era d'addició, perquè també, a més a més de la possibilitat de fer uns programes en què es difonguessin els drets dels infants, doncs, que, a més a més, es vigilés o es tingués en compte que en la resta de programació no haurien d'haver-hi, evidentment, continguts violents i sexistes, perquè també els nostres infants i adolescents veuen la televisió, a més a més, d'aquests possibles programes de difusió, no?

Però, que, evidentment, si nosaltres no els eduquem també des dels mitjans de comunicació, doncs, evidentment, per molt que difonem els drets que tenen, molt més enllà d'això, quan siguin adults, hauran estat formats amb uns valors que, evidentment, no són els que els hem difós.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. També, des de l'escó estant. El Grup Popular ha presentat vuit esmenes a aquesta Moció relativa a polítiques d'infància.

Vull agrair, en primer lloc, al senyor Àlex Masllorens la voluntat d'acceptar majoritàriament les esmenes del Grup Popular i la voluntat d'arribar a un consens, a un acord, en una matèria com és la matèria d'atenció a la infància, especialment als menors i als adolescents en situació de risc social, perquè sempre ha orientat els treballs d'aquest Parlament, justament, en matèria d'infància, doncs, arribar a aquest acord i fer-ho, sempre que sigui possible, per consens.

Nosaltres discrepàvem, fonamentalment, de la Moció presentada pel senyor Masllorens, en el fet de la necessitat de tornar a presentar un nou model d'atenció a la infància. Nosaltres considerem que el model que es va presentar, el mes d'octubre i el mes de desembre de l'any 2001, és a dir, fa tot just quatre dies, era un model fragmentat. Era un model que, realment, a més a més, s'hi contenien no pocs errors i mancances; però, en qualsevol cas, creiem que la solució no és la presentació d'un nou model, sinó, en definitiva, tal com plantejàvem amb la nostra esmena, actualitzar, posar al dia aquest model, i, en qualsevol cas, resoldre les disfuncions existents en el model presentat, ja ho dic, de forma molt fragmentària, per una banda, per la consellera de Benestar Social, encara en aquell moment, i pel conseller de Justícia.

Hi ha un reconeixement, també, en la nostra esmena, que és... —em sembla important que ho faci aquest Parlament—, que és la manca d'una aposta decidida per la millora de les condicions de vida de la infància en risc. I vull palesar que aquesta no és una opinió que dona el Grup Popular. Vull dir, aquesta no és una valoració que es faci des del Grup Popular. Aquesta és una valoració que es fa en l'Informe del Síndic de Greuges que va ser lliurat fa pocs dies a la Presidència del Parlament, i que es fa, justament..., el Síndic de Greuges fa aquesta valoració de quina ha estat l'actuació del Govern de la Generalitat en matèria de prevenció i d'atenció a la infància i a l'adolescència, especialment, als menors que es troben en una situació de risc social.

Es conté..., per a nosaltres aquesta era la qüestió més important, és a dir que no és necessari tornar a presentar un nou model, sinó, en definitiva, aplicar un model..., que es necessita, com dic, actualitzar, millorar i resoldre les disfuncions, però tirar endavant el model, perquè en tenim un i, si no, doncs, mai acabarem de fer res perquè mai no aplicarem cap model, no?

Naturalment, la necessitat de definir un mapa de necessitats i recursos i de negociar l'aplicació amb les entitats municipalistes i els agents socials implicats, les associacions que treballen en matèria d'infància, i que això respongui, naturalment, també, a criteris d'equilibri territorial per poder respondre a la demanda social i que es faci a través de la celebració de concerts que materialitzin la creació d'una xarxa única perquè integri tant els centres propis de la Generalitat com els centres col·laboradors.

Hi ha un punt important en la Moció que jo vull recordar que ja va ser aprovat per aquest Parlament. Vull recordar que la Resolució 1034/VI, impulsada pel Grup Popular, ja obligava el Govern a revisar els criteris i mòduls de finançament, de manera que es cobrés el cent per cent de la despesa que representa que aquestes entitats tinguin aquestes criatures sota la seva responsabilitat.

He de dir que el control del compliment d'aquesta Moció, que es va fer el dia 13 de maig de l'any 2002, és un compliment formal. Es compleix només formalment per part del Govern, perquè el contingut, el mandat del Parlament que s'arribés a aquest cent per cent no es compleix. Es diu, doncs, que es va avançant progres-

sivament, però no es compleix el mandat d'aquest Parlament. Per tant, nosaltres considerem que, tot i que ja havia estat aprovat, a partir d'una resolució del Grup Popular, doncs, hi votarem també favorablement, perquè, en definitiva, s'ha fet un compliment formal, però no real per part del Govern.

Estem completament d'acord amb l'accés continuat, regular, garantit, jo diria, que hauria de ser del personal dels centres col·laboradors en aquelles activitats formatives que s'organitzen des de la Direcció General.

Per una altra banda, en el text transaccional a què hem arribat sembla important, també, fer un esment especial a allò que ha estat sempre una assignatura pendent en l'atenció a la infància, que és l'atenció en matèria de salut mental. S'hi refereix, també, i aquest any novament, el Síndic de Greuges, i fa també un esment específic, concret, a aquelles places necessàries quan es produeixen trastorns conductuals per part d'aquests menors.

Completament d'acord amb la necessitat que aquests menors estrangers, que es troben no poques vegades en situació d'extrema marginalitat, que tots sabem que arriben al nostre país, més que amb voluntat d'aprendre, amb voluntat de començar a treballar, que la seva voluntat és, justament, guanyar diners, i, per tant, és molt difícil posar-los en centres educatius, però sí que és fàcil derivar-los cap als recursos de formació ocupacional i de reinserció sociolaboral. Per tant, hi estem completament d'acord.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí..., acabo ràpidament, senyor president. Famílies acollidores; considerem la necessitat que aquests menors no estiguin institucionalitzats. Vull recordar la Resolució 1779/VI, impulsada, també, pel Grup Popular, per tal que s'equiparin els ajuts que reben les famílies acollidores amb família extensa, amb les famílies acollidores amb família aliena, i només mostrar, també, la nostra conformitat amb el tractament, amb el necessari control que es fa del tractament de la infància en els mitjans de comunicació.

I, en qualsevol cas, recordar que ha estat també una esmena del Grup Popular la que ha introduït en aquesta Moció la necessitat d'acabar amb registres d'espera en els centres residencials d'acció educativa, els CRAE, que, novament, hi insisteixo, el Síndic de Greuges torna a cridar-nos l'atenció de la manca de places en aquests centres educatius per a menors.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Fa ja més d'un any, el desembre del 2001, es va aprovar una moció en aquesta cambra, a proposta del nostre Grup, que entenia o que tractava alguns temes que avui en tornem a parlar. Un d'ells, precisament, era la discussió de si el que el conseller de Justícia havia presentat pocs dies abans, era un nou model o no d'atenció a la infància.

Aquest debat que avui hi ha aquí ja el vam tenir en aquell moment, perquè nosaltres mateixos consideràvem que allò que ens havia presentat el senyor conseller, si no estava consensuat amb aquells que ho havien d'aplicar, que són, justament, els ens locals, no podia ser considerat un nou model. I resulta que algunes de les decisions que vam prendre en aquell moment, que anaven adreçades a dir «bé, el conseller de Justícia ha fet una feina, però en falta una part molt important, que es faci», doncs, encara queda per fer perquè encara queda per avançar en aquesta qüestió.

També, en aquell moment, adoptaven tota una sèrie d'acords amb relació a la revisió dels criteris i mòduls econòmics dels centres col·laboradors. També es va parlar, justament, es va aprovar que s'arribés de manera progressiva a cobrir el cent per cent de la despesa real, i una cosa molt important: que es creés una xarxa única d'atenció als infants desemparats i en situació de risc social que integrés les entitats pròpies de la Generalitat i els centres col·laboradors, i que s'arribés a establir concerts. És a dir, s'acabés amb les subvencions i convenis, que provoquen una gran inseguretat en els centres col·laboradors.

I el tercer punt que aprovaven en aquell moment era de caire econòmic, és a dir, incrementar els recursos d'atenció a la infància.

Quan l'altre dia sentia el senyor Masllorens, i, després, veient la seva Moció, ens semblava una mica haver anat en el túnel del temps. I no és per culpa del senyor Masllorens, ni de molt! Ho vull destacar perquè, en tot cas, el que vam aprovar fa un any i poc, encara és vigent. Vol dir que hi han moltes coses que, encara que en alguns casos s'ha avançat una miqueta, doncs, resulta que són plenament vigents; és a dir, encara estan per solucionar.

Hi ha hagut, mentrestant, un canvi en l'adscripció de les competències que han passat de Justícia a Benestar i Família. Aquest canvi, que nosaltres considerem positiu, que l'havíem demanat moltes vegades, implica, per mi, donar un nou sentit a aquesta proposta que ens presentava el senyor Àlex Masllorens, que és que la Conselleria de Benestar i Família ho assumeixi. I ho hem de continuar dient: «Encara que el Govern hauria de ser solidari amb tots els seus components, resulta que, pel que sembla, no ho és.» Doncs, si això ha de servir perquè des del Departament de Benestar i Família s'assumeixin aquestes qüestions, doncs, bé..., que es faci, benvingut sigui, però que es faci; perquè, en definitiva, és important sobretot per a la infància i a l'adolescència.

En aquest sentit, les esmenes que nosaltres hem presentat van en la línia de reforçar alguns dels acords que ja s'havien pres; sobretot, per exemple, tenint en compte

que allà on es deia, doncs, «fer convenis plurianuals», doncs, hem posat «concerts», perquè és el que es va aprovar, i, aleshores, millor, doncs, no tornar enrere en aquest sentit.

Però, en definitiva, estem d'acord amb el que es planteja integralment, amb la Moció del senyor Àlex Masllorens. Les esmenes han sigut per reforçar, justament, alguns dels acords. I, una altra, en concret, la que fa referència al paper dels mitjans audiovisuals on es demana que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya faci un informe respecte a si alguns dels continguts atempten o no contra el creixement harmònic de la infància, fèiem una esmena de matís o complement, en el sentit que estem d'acord que es faci aquest estudi, tenint en compte que s'ha d'atendre que hi ha una qüestió que, en els mitjans audiovisuals, el que s'ha de vetllar, sobretot, és que els continguts que puguin atemptar contra aquest creixement harmònic, no s'emetin en els horaris, en la franja horària d'audiència del públic infantil i juvenil, i és en aquest sentit que cal vetllar-hi.

Per tant, nosaltres estem d'acord amb el que ha plantejat el senyor Àlex Masllorens, també, en el conjunt de la Moció que s'ha transaccionat amb diferents grups de la cambra, i, per tant, hi votarem a favor.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor diputat, per pronunciar-se sobre les esmenes...

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Simplement, aprofito per agrair a tots els grups aquest esforç que s'ha fet per part de tothom, perquè, com es deia, fa un moment, hi ha una certa tradició que intentem posar-nos al màxim d'acord en aquesta matèria.

El que passa és que, si s'hi fixen bé, pràcticament les quatre diputades que han parlat, però, sobretot, les tres que no són del Grup de Convergència i Unió, han posat èmfasi en el fet que estem repetint i insistint, i, de fet, copiant, en certa manera, una colla de resolucions que ja ha aprovat anteriorment aquest Parlament. I això crec que és un mal símptoma i no és bo que es produïxi, però, en realitat és necessari, perquè, com s'ha dit, les aprovem, i després sembla que cauen en sac trencat. I això, d'alguna manera, em sembla que desmentiria una part del que ha dit la senyora Tarruella, en el sentit que moltes d'aquestes coses que es demanen ja s'estan fent, perquè, si aquesta fos, realment, la percepció que tenim els diversos grups d'aquesta cambra, no tindria sentit que tornéssim a insistir en qüestions en les quals s'ha insistit. També cal dir, i s'ha dit, que hi ha alguns punts nous, efectivament, com, per exemple, l'encàrrec que fem al Consell de l'Audiovisual perquè controli els continguts dels programes infantils.

Però, en qualsevol cas, insisteixo en aquesta qüestió perquè jo agrairia, i suposo que tots els grups, que, si ens disposem a aprovar aquesta Moció, com a mínim, fos perquè d'aquí a un temps poguéssim reconèixer a la consellera de Benestar i Família, que s'està aplicant la Resolució i que es treballa en la línia d'aquest nou o

no nou model, que això és secundari, però, almenys, en un model clar i ben definit i consensuat d'infància.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Anem a avisar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats i diputades, el text que sotmetrem a votació és el transaccionat amb quatre grups de la cambra. I farem dues votacions.

Hi ha un apartat del punt 1.a que diu així: «...i amb la manca d'aposta decidida per a la millora de les condicions de vida de la infància amb risc...»; aquesta frase la votarem separatament de tot l'altre text.

Sotmetem a votació aquesta frase que acabo de llegir.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 73 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text transaccionat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques sanitàries d'atenció a la salut mental (tram. 302-00326/06)

A continuació, tractarem el punt vint-i-tresè de l'ordre del dia, que és la Moció sobre les polítiques sanitàries d'atenció a la salut mental. L'exposa la il·lustre diputada senyora Caterina Mieras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que facin silenci, si us plau.

(Pausa.)

Esperi's un segon, senyora diputada. *(Pausa.)* Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a la interpellació al Consell Executiu sobre salut mental, afirmàvem que la salut mental és avui un important problema de salut pública, per la seva prevalença, per la seva gravetat i per la seva transcendència social i econòmica. I quan analitzàvem les debilitats de l'actual sistema, parlàvem en primer lloc de la necessitat de treballar per aconseguir que la malaltia mental sigui una malaltia normalitzada, una malaltia com les altres tant en el seu vessant social com en l'aspecte d'assistència sanitària. Volem que les famílies no hagin de sentir a sobre un pes especial quan es diagnostica a un familiar una malaltia mental. I això, desgraciadament, avui per avui encara és així.

Parlàvem també de la necessitat d'esmerçar-hi molts més recursos, especialment en l'àmbit social, laboral,

educatiu i en l'àmbit de la justícia. Volem reintegrar els malalts crònics a la societat i a la família, però això tan sols serà possible si existeixen recursos comunitaris suficients i correctament distribuïts arreu de tot el territori, una xarxa de salut mental propera i equitativa, tant en qualitat com en accessibilitat. En aquest sentit van els punts 1, 2 i 3 de la nostra Moció subsegüent.

Cal posar ordre entre els proveïdors que té en aquests moments la xarxa; cal homogeneïtzar els recursos, marcar el model d'atenció a tots els proveïdors, distribuir els proveïdors de forma equitativa en tot el territori, introduir estàndards de qualitat, i cal, en definitiva, recuperar el lideratge i assumir la responsabilitat pública. En aquest sentit aniria el punt 5 de la nostra Moció.

Hem de començar a treballar també en la detecció precoç dels problemes mentals, especialment en la infància; hem de treballar també en la prevenció de les malalties mentals i sobretot en la promoció de la salut mental. En aquest sentit aniria el punt 6.

I per fer tot això caldran més i millors professionals en salut mental. Seria tot el punt 7, del qual m'agradaria destacar l'apartat b, que parla de negociar amb el Govern central una nova especialitat de psiquiatria infantojuvenil.

I, finalment, els dos últims punts de la Moció. El 8, que fa referència al suport a les famílies; increment de suport que el meu Grup no entén tant com a increment de suport econòmic, que també, sinó com un augment de serveis de proximitat que facilitin la tasca que estan fent les famílies en aquests moments. I el punt 9 fa solament una petita incursió en el món de les moltes i moltes mesures que cal endegar pel que fa al món de la justícia i la salut mental; la demanda que es creïn comissions d'ètica en els recursos psiquiàtrics, especialment per a crònics, i revisar i agilitzar els procediments jurídics de cura i tutela.

Aquest són, en resum, els temes recollits en la nostra Moció subsegüent.

I, finalment, voldria donar les gràcies a les il·lustres diputades Núria Martínez, Maria Àngels Esteller, Carme Porta i Dolors Comas. Els vull donar les gràcies per la seva voluntat de consens, que ha fet possible un text transaccionat per tots els grups que ara mateix li entregaré i que, ben segur, ajudarà a donar una empenta en la millora de la salut mental.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula ara, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Ara mateix la senyora Caterina Mieras ens donava les gràcies a les diputades que hem intervingut fent esmenes a aquesta Moció. Jo li volia agrair, a ella, la seva presentació, que és la base substantiva a partir de la qual hem pogut treballar, i que a més a més incideix en aspectes molt importants de la

situació en què es troba el reordenament de la salut mental en el nostre país.

I, per tant, nosaltres hem analitzat amb molt interès aquesta Moció, i només hem introduït esmenes en dos aspectes que ens semblava que no es recollien suficientment –un d'ells no es recollia– i que ens semblaven força importants perquè en aquests moments són problemes bàsics molts seriosos.

Un és la manca de recursos intermedis, és a dir, aquells que, per poder fer efectiu tot el reordenament de la salut mental, impliquen que pugui haver-hi una millor inserció de les persones amb malaltia mental en el conjunt de la societat. I, per tant, els recursos que tenen de naturalesa social, en definitiva, o que possibiliten la inserció en el món laboral, l'habitatge, etcètera..., és un dels problemes que en aquests moments porta un retardament molt gran en la seva aplicació.

I una altra qüestió en què hem volgut incidir és en la següent. Tot el que implica la reestructuració dels hospitals psiquiàtrics en aquests moments s'enfronta amb el fet que hi ha una bossa molt important de malalts profunds que ja són grans i que estan institucionalitzats –i que estan institucionalitzats–, i que caldria fer algun pla per poder tindre en compte què és el que es fa amb ells, és a dir, qui assumeix aquests malalts. I, per tant, nosaltres, l'esmena que hem presentat justament és que es faci un diagnòstic de la situació d'aquests malalts –n'hi ha uns mil en tot Catalunya, per tant, estem parlant d'una situació bastant important– i aleshores es facin les previsions necessàries per tal de garantir la continuïtat de la seva atenció amb el finançament corresponent.

Res més, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Martínez.

La Sra. Martínez i Barderi

Gràcies, senyor president. Bé, un cop més es porta al Ple del Parlament una interpellació..., bé, una moció subsegüent a la interpellació, sobre la salut mental, cosa que des del nostre punt de vista és molt positiva.

El Grup de Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat han estat i són sensibles a la gran problemàtica a la qual s'enfronten els familiars i molt especialment, i a mi m'agradaria remarcar-ho de manera..., subratllat, diguéssim, les persones que les pateixen.

I dic això, que ho remarco, perquè tinc la sensació moltes vegades que els menys escoltats són els malalts mentals. No és el moment ara d'analitzar el perquè d'aquesta situació. Segurament, quan hi penso, la conclusió més fàcil és dir que ens deixem endur per la gran estigmatització d'aquestes malalties. I a vegades, en reflexionar, penso que, a aquestes persones, els és difícil de poder parlar i establir la realitat. I dic «la seva realitat» perquè fa uns mesos, en un dinar amb persones que pateixen aquestes malalties, una persona em

comentava com li era de difícil viure quan la realitat està malalta.

Bé, en tot cas, sigui el que sigui, penso que és evident que cal escoltar els professionals, els familiars, però sobretot penso que és molt important escoltar les persones que les pateixen, no només pel fet que les pateixen sinó sobretot pel fet que són persones.

Passo ara a explicar quin és..., les esmenes, el motiu pel qual hem presentat les esmenes a aquesta Moció.

Bé, bàsicament nosaltres hem presentat unes esmenes de supressió al punt primer, al punt tercer i al punt quart, així com també al punt setè. Bé, de fet, no és que no estiguéssim d'acord amb el que s'indicava, que sí que hi estem, però considerem que el Govern de la Generalitat ja hi està treballant i que, per tant, era una reiteració.

Així, per exemple, amb relació al punt primer cal dir que actualment el CatSalut està impulsant un pla de sistemes integral i integrat que permetrà relacionar entre si les diferents fonts de dades existents. En aquest Pla de sistemes, que es posarà en marxa enguany, quedaran integrats els sistemes propis de la xarxa de salut mental, que s'ha desenvolupat fins ara, així com els d'altres àmbits del sistema sanitari català.

A partir d'ara així, de fet, es podria donar resposta a la necessitat creixent d'informació del sistema sanitari tot abastant els diferents aspectes que intervenen a la presa de decisions, tant a l'hora de planificar el desplegament dels recursos necessaris com a l'hora d'analitzar la qualitat de l'assistència que s'ofereix a la població d'acord amb criteris d'accessibilitat i d'equitat territorial.

Amb relació, per exemple, al punt tercer, nosaltres consideràvem que la definició d'una cartera de prestacions bàsiques es podria vincular a drets objectius pel que fa als serveis socials. Aquesta cartera s'ha d'abordar globalment en la protecció social de tots els ciutadans i no sectorialment per a una problemàtica específica. Per aquest motiu considerem que en tot cas caldria suprimir el terme de «prestacions bàsiques», i aquest era el sentit en el qual havíem presentat l'esmena.

Per altra banda, el Govern de la Generalitat té previst aprovar en els propers mesos el Pla d'atenció integral a les persones amb problemes de salut mental, que serà l'instrument de desenvolupament de les línies d'acció de futur per millorar l'atenció als problemes de salut mental, fent un especial èmfasi, que ha estat molt demanat pel sector, a la cooperació interdepartamental i intersectorial, i en el desenvolupament de polítiques que garanteixin l'absoluta col·laboració i el compromís de les famílies, usuaris, professionals i institucions.

Amb relació al punt 4, només voldria destacar el fet que ja s'està treballant, que de fet ja s'ha elaborat un protocol d'actuació per a l'atenció de les urgències psiquiàtriques, els trasllats i els ingressos involuntaris urgents de persones amb malaltia mental, i que actualment s'està en procés de signatura d'aquest acord amb les diferents parts implicades perquè pugui ser d'aplicació a tot el territori de Catalunya.

Amb relació als punts 5, 6, 8 i 9, hi estem d'acord. Per exemple, considerem que és vital i molt important tenir el recolzament de les famílies, poder treballar amb elles, poder-los donar el suport, no només econòmic, que també, amb això compartim el que ha dit abans la il·lustre diputada, però que aquest suport no té per què ser només econòmic.

I per últim només ens agradaria destacar que considerem que les esmenes que han estat presentades pels altres grups, en determinats punts, milloraven el conjunt de la Moció.

I, per tant, nosaltres votariem a favor de la transacció. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Sí, senyor president; també de l'escó estant, no perquè el tema no s'ho mereixi sinó per economia de temps.

Bé, l'article 49 de la Constitució espanyola, de fet, diu que els poders públics duren a terme una política de previsió, tractament, rehabilitació i integració dels disminuïts físics, sensorials i psíquics, i els empararan especialment en la consecució de drets que s'atorga a tota la ciutadania. Bé, de fet, no volem dir amb això que no s'estigui fent, sinó que encara ens queda molt camí per recórrer i que actualment el pressupost segueix sent insuficient per a desenvolupar una política eficient i els serveis que cobreixin les necessitats reals d'aquestes persones.

De fet, cada any, les diferents associacions ens demanen, a tots els grups, més recursos i l'augment, un increment suficient de les partides pressupostàries pel que fa a salut mental, i en aquest sentit la nostra primera esmena, precisament, el que demanava era ampliar el nombre de professionals que es destinen a l'assistència d'aquest col·lectiu de persones i, a més, reconeixent la necessitat d'integralitat del tractament i que, a més a més, sempre que sigui possible i que l'espai físic ho permeti, doncs, que sigui prop de casa, és a dir, a l'àrea bàsica de salut –tot i que després, com sap, hem transaccionat aquest darrer punt.

En les altres dues esmenes el que nosaltres destacaríem és que el 75,4% de les persones que tenen cura dels malalts mentals són –el 75,4%, deia– familiars, la majoria dones, i acaben tenint problemes de salut física o mental, que la majoria d'aquestes cuidadores i cuidadors tenen més de cinquanta anys i que, en general, no tenen cap servei de recolzament ni de respir en la seva tasca de suport al malalt o a la malalta. Això porta, evidentment, doncs, a la pobresa, a la dependència i, en molts casos, a l'exclusió social. I en aquest sentit anaven les nostres dues esmenes, la 2 i la 3, que precisament el que plantejaven era la necessitat que aquestes persones tinguessin la possibilitat d'un descans, preveure per a aquestes persones cuidadores un descans anual, i, per una altra banda, preveure les mesures de

formació i de suport tècnic perquè aquestes persones puguin donar una atenció de qualitat i que, a més a més, doncs, es tingui en compte que l'esforç, diguem-ne, sigui menor del que possiblement estan fent sense aquesta formació.

I, en tot cas, això se'ns ha acceptat i està a la transacció que se'ls ha presentat.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo, en primer lloc, també vull agrair a la diputada Caterina Mieras el fet que ens hagi acceptat les nostres esmenes, entre d'altres coses perquè és una bona moció, una moció que, a més a més, el que pretén..., i crec que implementa les polítiques que s'estan portant envers la salut mental, i el que sí que crec que defineix és el mapa territorialitzat. Crec que és important per tal de veure, en totes les regions, quins són els recursos i quins són els dispositius que han d'haver-hi per tal de donar una resposta a les necessitats en matèria de salut mental, i implementar-la tant en el que és l'àmbit sanitari com alguns recursos socials, a l'hora de donar una atenció integral als malalts de la salut mental.

El nostre Grup ha presentat dues esmenes. Una, amb l'objectiu que s'integrin tots els nivells de la salut mental al sistema sanitari, que s'estableixin els sistemes alternatius a l'hospitalització, especialment en els centres de dia –que ha estat transaccionat per incorporar-hi els hospitals de dia–, amb l'objectiu també, dèiem nosaltres, de reduir les llistes d'espera que encara hi han, tenint en compte que hi ha menys recursos dels que veritablement es necessiten; nosaltres considerem que cal adequar-los a les noves necessitats a tot el territori, amb equitat i accessibilitat, garantint aquest accés en funció de les necessitats.

Creiem també, per altra banda, que cal implementar i fer efectiu el Pla d'inversió als hospitals de salut mental. S'hi ha invertit, s'han millorat moltes infraestructures hospitalàries, però encara és necessari fer més inversions per acabar aquest calendari d'inversions.

Per altra banda, nosaltres, la nostra segona esmena, l'hem introduït amb l'objectiu de promoure els acords de col·laboració amb les associacions d'ajuda de malalts mentals, així com d'introduir concerts de compra de serveis, amb aquestes associacions, fundacions i altres entitats sense ànim de lucre, de familiars d'aquests malalts. Nosaltres considerem, i també ho ha esmentat el Grup proponent, i ho va deixar palès també en la seva interpellació..., el fet que la cura del malalt mental recau sobre la família. No tan sols tenen un malalt mental a casa, l'han d'atendre, sinó que, a més a més, això els suposa un desgast.

El Grup d'Esquerra Republicana també ha esmentat que ells han presentat una esmena per tal que hi hagi centres de respir. És necessari que hi hagi aquests cen-

tres, tenint en compte que també necessiten, moltes vegades, descansar de la cura d'aquest malalt, que li dediquen moltíssimes hores al dia. Creiem que aquests recursos alternatius són importants.

És necessari també, tenint en compte la gran feina que estan fent aquestes associacions i aquestes fundacions, que rebin més recursos de la Generalitat, i especialment recursos estables, perquè moltes vegades fan plans, programes bons, però, en canvi, no es poden portar a terme i no poden ser efectius, entre d'altres coses, perquè no poden planificar: no saben quins recursos tindran, amb quins recursos comptaran, i és per aquest motiu que creiem que cal dotar-los d'aquesta estabilitat que els permeti portar a terme aquestes actuacions i totes les seves accions amb eficàcia i eficiència i, en definitiva, donar una resposta a les necessitats dels seus familiars –moltes tenen familiars que són malalts mentals–, però també a la resta de persones associades, i també donar-los una bona informació per tal que tot-hom pugui adreçar-se als llocs més idonis.

Per altra banda, creiem que també és convenient que hi hagi un increment de coordinació entre els diferents nivells i, especialment a l'atenció primària i l'atenció hospitalària, tenint en compte que l'atenció primària és la porta d'accés a tot el sistema, que es millorin els circuits i que es canalitzin tots aquestes ajudes.

Per altra banda, res més, només dir que amb l'aprovació d'aquesta Moció creiem que es dona un pas important tant en el que és el tractament com en el que és tota la gestió de la malaltia mental, i també la millora en la preparació dels professionals. I, a més a més, si també tenim la sort que dins dels mecanismes d'increment de places MIR es pot tindre més accés a més places per tal que puguem tindre més professionals en psiquiatria, tot això anirà en benefici de l'atenció a aquestes persones i de comptar amb recursos materials i professionals suficients per tal d'atendre totes les necessitats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Anem a avisar a votació.

(Pausa llarga.)

Sotmetem a votació, senyores i senyors diputats, el text transaccionat per tots els grups de la cambra.

Comença la votació.

(Pausa.)

Ha estat aprovat per unanimitat.

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les persones amb disminució (tram. 302-00327/06)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les persones amb disminució. La presenta, en nom del

Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

(Remor de veus.) Esperis un segon, senyora diputada. (Pausa.) Pot començar.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyor president, hem arribat a un acord en la majoria de punts, acceptant les esmenes d'Esquerra Republicana, una part de les esmenes de Convergència i Unió i totes les esmenes del Partit Popular. No hi ha una moció subsegüent unitària; de totes maneres, li passaré un document que em sembla que facilitarà una mica com han quedat les transaccions en cada una d'elles.

El tema important que avui aprovarem..., de fet, primer demanem al Govern que faci els deures, que porti a aquest Parlament l'avaluació de la Lismi a Catalunya, que ja s'havia aprovat amb una moció del Partit Popular a través d'una esmena del nostre Grup Parlamentari.

El segon punt que avui aprovarem també diu que, els deures que no van fer, els facin, que presentin l'avaluació del Pla d'actuació social en aquest Parlament, 97-2001; que facin el Pla d'actuació social 2002-2005, i aquí li establim uns criteris..., tot això entenem que es pot fer abans que s'acabi aquesta legislatura, amb uns criteris de transversalitat per a les persones amb discapacitat i per a les seves famílies.

També nosaltres demanem –a partir d'aquí són punts molt concrets– que es reconegui, en la xarxa de centres de responsabilitat pública d'atenció precoç, la feina feta, l'activitat feta el 2002, i que això s'inclogui en el concert com a base per al 2003.

També aprovarem que, a través de la Llei de suport a les famílies, estudiem la possibilitat de doblar la prescripció econòmica a les famílies que tinguin una persona amb discapacitat.

Següent punt: es tracta també de fer efectiu, amb garanties financeres, que els nens i nenes amb discapacitat tinguin una reserva de plaça a les escoles bressol de la xarxa de responsabilitat pública, hi insisteixo, amb el suport financer adequat dels pressupostos de la Generalitat.

Un altre punt important és potenciar..., avui la diputada Pilar Malla ha substanciat una interpellació d'ajut a domicili, quelcom que hem d'incentivar, créixer molt en les persones amb discapacitat, i aquí, a través d'una esmena d'Esquerra Republicana, també demanem que es revisin els barems per poder accedir a l'ajuda a tercera persona, augmentant el nombre de persones amb discapacitat, la tipologia de les persones amb discapacitat que en aquest moment no hi poden accedir, i també acceptem una esmena del Partit Popular perquè això pugui estar inclòs en la declaració del tram de l'IRPF autòmic.

Demanem al Govern que expliqui com hem d'adaptar millor el mapa d'educació especial perquè els nens i nenes puguin tenir una educació de qualitat tant a l'escola obligatòria com a la postobligatòria.

Voldria fer un èmfasi en un punt que aprovarem –sembla que sense el suport de Convergència, però, en tot cas, amb la resta de grups parlamentaris–, que és fer efectiu el 2% de persones amb discapacitat que treballen a l'Administració, però que això també es pugui complementar per fer efectiva la possibilitat d'adequar aquests llocs de treball a través de pressupostos de la Generalitat. Ja ho vaig dir en la interpellació: hi han altres comunitats autònomes que ho estan fent; fins ara, el finançament del treball protegit era una responsabilitat o és un finançament finalista de l'Estat, i per què no?, a més, amb el nou model de finançament autonòmic també es pot fer des de la Generalitat de Catalunya.

Així mateix, el que també demanem és publicitat de quins diners vénen d'aquelles empreses que no poden crear llocs de treball per a persones amb discapacitat però que en tenen obligació, i que s'ha de crear o que ja hi ha un fons, però no sabem quants diners vénen a Catalunya, qui els gestiona, cap on van aquests diners. I, per tant, demanem més transparència, publicitat anual.

Així mateix, un pla d'accessibilitat per a Catalunya, una reserva del 4% de places d'habitatge i un canvi en les relacions amb les entitats prestadores de serveis, tant en el món local com en la iniciativa social.

Senyor president, li faig entrega de la Moció que hem..., és a dir, dels punts que s'han aprovat per part de tots els cinc grups parlamentaris, però poso a votació els punts que ara li diré, que no consten en el paper que ara, en aquest moment, li faré arribar. El punt 3 de la nostra Moció, senyor president, es posa a votació, l'esmena quarta del Grup Popular, i punt 9 de la nostra Moció, que ja veurà que no estan aquí, en el paper que jo li faré..., i això no vol dir que nosaltres no els posem a votació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, ara, en nom de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari havia presentat unes esmenes a aquesta Moció, però és que a última hora s'ha presentat aquí un text transaccionat entre..., en alguns punts, de la cambra, i la veritat és que en aquests moments tinc una mica d'emboïtat en un punt, que és el número 9 que deia la senyora Geli, però..., que ara li direm...

El president

Esperi's un moment, senyora Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Clar, si no és així, es refereix al nou o al vell?

El president

Senyora Geli, el punt 9 té dos apartats, l'a i el b, en el text que m'ha donat. Suposo que l'a és el text antic de la Moció original i el b és...

La Sra. Tarruella i Tomàs

Ah, bé, ja està, ja m'he centrat senyor president. Gràcies.

Bé, nosaltres, de les esmenes que havíem presentat a aquesta Moció, retirem l'esmena número 10 i l'esmena número 11, eh?, que havíem presentat, amb la qual cosa també donarem suport a la resta del text.

Nosaltres, quant a la resta d'esmenes que hem presentat, nosaltres el que volíem deixar aquí patent és que en el Pla d'actuació, en el PAS que es presentarà ara aquí, en aquest Parlament, moltes de les demandes que aquí es feien ja veuran com estan recollides. I lògicament hem aprovat, o sigui, de presentar aquí, en el si del Parlament, el quart PAS d'actuació social, del 97 al 2001.

Havíem presentat també una esmena de modificació en tot el que feia referència a l'atenció precoç, ja que la Moció demanava un increment d'hores individuals de la xarxa, i un increment de les hores que s'havien fet durant el darrer any, quan s'ha previst que per a l'any 2003 ja hi hagués un increment molt considerable d'hores concertades. I a la vegada s'havia previst, també, un increment de la tarifa per hora d'aquesta activitat, així com altres increments, mitjançant els convenis marc amb els ajuntaments o amb els consells comarcals, que són els que gestionaven aquesta atenció precoç.

En el punt número 4 nosaltres fèiem una esmena d'incloure tots aquests ajuts dintre del programa «Viure en família», però, donat que hi ha hagut un text transaccional, nosaltres en aquest altre punt hem de valorar a veure què podem recollir per donar-li el suport fins allà on puguem arribar.

A l'esmena número 5, quant a «reservar», nosaltres havíem fet una modificació, una esmena de modificació de «reservar per al curs 2003-2004 les places de primer cicle d'educació infantil en tots els centres docents sufragats amb els fons públics per a tots els nens i nenes amb discapacitats que les seves famílies ho sol·licitessin».

Al punt número 7, també hi havíem fet..., nosaltres demanàvem un pla director, «dur a terme dintre del Pla director d'educació especial les mesures necessàries per millorar aquesta integració que demanaven i la inclusió d'aquests alumnes amb discapacitats en els centres docents ordinaris d'educació primària i secundària».

Al punt número 8, l'esmena que havíem presentat era la de la normativa del percentatge del 2%, que estableix la normativa d'integració social dels minusvàlids, quant al que fa a la reserva, també, fins al 5% dels llocs que són objecte d'oferta pública de l'Administració de la Generalitat. Aquí, de fet, és un imperatiu legal; ho tenim ordenat ja per una Llei, amb la qual cosa nosaltres, en aquest punt, hi estàvem lògicament d'acord, l'únic que posàvem els matisos per explicar que en aquesta reserva d'aquest 2% de contractació dels treballadors ja

es fan promocions específiques, i s'ajuda considerablement des de la Direcció General d'Ocupació del Departament de Treball, Comerç i Turisme.

Quant a les altres mesures de foment que es demanaven, també, s'estan portant a terme i s'estan fent ajuts directes, també, per a la contractació indefinida dels treballadors amb disminució, des d'aquesta mateixa Direcció General.

Res més. Ja hem dit que retirem les esmenes al punt 10 i al punt 11. Quant a la resta, votarem en alguns punts positivament.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. De l'escó estant perquè hi ha una persona de tres mesos i mig que regeix els meus horaris i m'està esperant.

Bé, el que es demana a la Moció, de fet, és una mostra d'insistència, i, si bé és bo el consens al qual hem arribat, és evident que cal complir els compromisos i les lleis per assolir els objectius de la planificació. Si bé nosaltres ara no apostem per l'actual model, pensem que si es complís el que s'ha aprovat en aquest Parlament i s'avalués de forma crítica els mateixos plans i es millorés la gestió de la xarxa de responsabilitat pública, el Govern possiblement arribaria a les mateixes conclusions.

De tota manera, això el que fa és donar més valor al consens que avui arribem, no?, perquè de fet, l'avaluació del compliment de la Lismi i l'avaluació del compliment, o sigui, del tercer Pla d'acció social és totalment imprescindible per posar les bases de cara a una millor planificació, no?, i una bona planificació.

Si bé la Moció, evidentment, és molt més àmplia, jo crec que és el que posa les bases perquè sigui possible tota la resta, no? De fet, en aquest Parlament els hem demanat el quart PAS de forma reiterada i de tota manera ara no els el tornarem a demanar, ara que som gairebé a final de legislatura, però sí que és evident que cal posar les bases per a la redacció d'aquest quart Pla.

Les nostres esmenes, bé, de fet, van en el sentit d'ampliar algunes coses que es plantejaven en la Moció de la il·lustre diputada. En el punt 4 nosaltres esmenàvem que la prestació econòmica que es preveu, que finalment hem arribat a una transacció que és dintre de Llei, doncs, bé, que aquest ajut no sigui substitutori de l'accés a la xarxa de serveis socials, és a dir que el fet de cobrar aquest ajut econòmic no sigui en perjudici, precisament, de l'accés a aquesta xarxa de serveis socials de suport a les persones amb disminució.

La nostra segona esmena és molt senzilla, simplement afegir el tema de la mobilitat reduïda, donar atenció també a les persones amb mobilitat reduïda i no només a les persones amb discapacitats.

I la tercera, ja hi ha fet esment la senyora Geli, que és revisar els barems de cara a demanar l'ajut a tercera persona, donat que quan de vegades es demana només pel grau de discapacitació, moltes vegades s'està negant aquest ajut quan el tipus de discapacitat possiblement faria que s'atorgués aquest ajut.

Nosaltres, evidentment, votarem favorablement la transacció i tots els punts que s'han posat separatament a votació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula, ara, la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller, del Grup Popular.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que ha presentat el Grup Socialista sobre les persones amb discapacitat és una moció que aporta moltes propostes a l'hora d'assolir un objectiu, que és la integració de les persones amb discapacitat, especialment a potenciar la seva autonomia personal i suplir les seves deficiències i assolir totes aquelles polítiques de suport per tal que aquestes persones es puguin integrar.

Entre d'altres coses, respecte a les polítiques que s'han portat a terme en les persones amb discapacitat en les diferents administracions s'han fet moltes coses: des de l'àmbit de l'Estat, des de l'àmbit de les comunitats autònomes i, també, des de l'Administració local. El problema és que crec que cal avaluar totes aquestes polítiques per veure si han estat efectives o no, i quines són les mancances que han tingut, quines són les mesures que s'han d'adoptar per implementar-les i quines són les mesures que s'han d'afegir per tal d'assolir els objectius que abans ja he esmentat.

Aquí, a Catalunya, també s'han fet coses, com deia, però cal millorar aquesta situació. Per tant, nosaltres hem presentat una sèrie d'esmenes. La primera era de presentar en el termini d'un mes l'avaluació de l'aplicació de la Lismi. Fa un any, amb la Moció 142/VI ja es va aprovar aquest punt i vam donar el termini d'un any. Nosaltres entenem que aquest termini acabava el mes de febrer i, per tant, nosaltres hem fixat un nou termini d'un mes per tal que veritablement es presenti en aquest Parlament aquesta avaluació per tal de veure quines són les polítiques que cal millorar al respecte.

Per altra banda, creiem que també és necessari saber com ha anat la integració a l'escola ordinària i quines són les mesures que cal aplicar també en l'escola especial, tant en l'etapa obligatòria, com en l'etapa post-obligatòria, així com els criteris d'actuació d'acord amb les conclusions obtingudes.

Hem fixat també un termini d'un mes perquè també vam fixar en el seu dia un termini de sis mesos i també ha passat. Creiem que cal avaluar aquestes polítiques per veure quines són les polítiques que cal implementar a l'hora d'assolir aquesta integració a les escoles.

Per altra banda, com el Grup Socialista ha presentat l'avaluació del Pla d'actuació social, nosaltres hem fixat un altre punt per tal que es planifiqui en el proper Pla d'actuació social 2002-2005 els recursos i els programes d'estimulació amb els recursos necessaris per tal de portar-ho a terme, tant el que són els serveis com els recursos sanitaris, etcètera, a tot tipus de persones amb discapacitat.

Per altra banda, també ha fet esment el Grup proposant sobre l'atenció domiciliària. Nosaltres entenem que és necessari incrementar aquesta atenció domiciliària, però també ho hem comentat aquest matí: hi ha una etapa que està molt coberta, que és que hi han unes persones que pels seus ingressos tenen dret a rebre uns serveis i unes altres que pels seus ingressos no tenen cap tipus de dret a rebre aquests serveis, i tampoc és que tinguin uns ingressos substancials, eh?, vull dir, tampoc és un poder adquisitiu molt alt, no, classes mitjanes que estan fora de tot tipus de protecció social.

És en aquest sentit que nosaltres entenem, ja que no tenen dret a cap servei social, en aquest sentit, ni atenció domiciliària, que es puguin reduir del tram autonòmic de l'IRPF les despeses per a la contractació de l'assistència personal per col·laborar amb persones amb discapacitat, i ajudar així les famílies perquè puguin tindre persones i puguin atendre-les en el seu domicili, per complementar també aquesta mesura que va aprovar el Govern de l'Estat amb la nova reforma de l'IRPF i que crec que cal aplicar també aquí, a Catalunya, en el tram autonòmic.

Per altra banda, creiem que també és necessari, com deia, implementar aquelles facultats per tal de garantir la integració a l'escola i al lloc de treball. I és en aquest sentit que hem presentat esmenes per tal que s'incrementin i s'adeqüin els recursos de suport, tant a l'escola com als llocs de treball, per tal que aquestes persones puguin integrar-se i no tinguin cap tipus de problema, especialment als menjadors i al transport escolar, per tal que puguin fer una vida normal dins de les seves possibilitats.

Respecte al que és la reserva del 2% de les administracions públiques que es va incrementar al 100%, acceptem..., estem d'acord amb el Grup proposant en el sentit que les administracions, sense cap mena de dubte, ho han de complir, però nosaltres creiem que hem d'anar una mica més enllà també en algunes empreses per tal que ho compleixin. I en aquest sentit proposem que es meriti la compra de béns i serveis per concursos i subhastes a les empreses que compleixen amb els requisits de la reserva del 2%. Els que exigeix la Lismi, que no es compleixen, nosaltres creiem que aquelles empreses que contacten amb les administracions, doncs, si compleixen aquests requisits, es pot meritjar d'una altra manera, es pot meritjar per tal que compleixin la Llei i crear també una forma de fomentar el compliment d'aquesta normativa.

Com deia, senyor president, nosaltres votarem a favor de l'esmena a què hem arribat, transaccional. Ens han dit que ens accepten les nostres esmenes i, per altra banda, només votàriem en contra del punt 4 de la Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Vol intervenir la senyora diputada? *(Veus de fons.)*

Doncs, cridem a votació. *(Veus de fons.)* Ai, perdó! Sí, és veritat, la senyora Dolors Comas d'Argemir. Perdonin, eh?

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

En tot cas, seré breu perquè el nostre Grup no ha presentat esmenes a aquesta Moció.

El president

Li ho agrairé.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Assenyalo, en tot cas, l'oportunitat de presentar-la. El fet que toqui molts aspectes molt importants des del punt de vista d'una millor situació de les persones discapacitades a la nostra societat passa pels temes educatius, laborals, d'habitatge, de reforçar l'autonomia personal, i és en aquest sentit que nosaltres, coneixent també les transaccions a les quals s'ha arribat, donarem suport a aquesta Moció votant-la positivament.

Gràcies.

El president

Doncs, gràcies.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, passem a la votació del text, que m'aniré referint, perquè aquesta és una votació una mica complicada, a la numeració nova del text transaccionat; amb tot, hauré de fer alguna referència a la numeració antiga, que ja els ho aniré dient.

La primera votació és del punt 9, lletra *a*, que fa referència al punt 8 antic, la frase següent: «Suplementant, des del pressupost de la Generalitat, l'aportació econòmica per a la creació de llocs de treball.» Votem aquesta frase.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 70 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació, els punts números..., de la numeració nova: 1, 2, 3, 5, 6 i 8.

Comença la votació.

Han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

La tercera votació és el punt 7, lletra *c*, que fa referència a l'esmena 4, del Grup Popular. D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 70 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt número 4, que és el 3 antic —el punt número 4.

(Remor de veus.)

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

(Persisteix la remor de veus.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que continuïn les seves emocions polítiques. Estem votant.

La cinquena votació són les restes del punt 7 i 9, 10, 11, 12, 13 i 14.

Comença la votació.

Han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les enquestes o estudis d'opinió pagats amb fons públics** (tram. 302-00328/06) (retirada)

El punt número 25 ha estat retirat.

(Remor de veus.)

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el model ferroviari a Catalunya** (tram. 302-00329/06)

I el 26 és la Moció subsegüent al Consell Executiu sobre el model ferroviari de Catalunya. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la presenta la il·lustre diputada senyora Bet Font.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

(Persisteix la remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, es prega silenci, senyores i senyors diputats!

Té la paraula, senyora Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en el transcurs de la interpellació que vam substanciar fa quinze dies, ja vam tenir oportunitat d'exposar el perquè, per a nosaltres, era tan important la potenciació del ferrocarril, i vàrem tenir també oportunitat de qüestionar com s'estaven les coses, com s'havien fet fins ara i com, al nostre entendre, es continuaven fent de malament. Perquè hi han moltes línies de ferrocarril, en aquest país, oblidades, moltes d'altres que s'haurien de desenvolupar i que no es desenvolupen, i que, contràriament, doncs, continua incrementant el transport, tant de persones com de mercaderies, per carretera, amb les conseqüents problemàtiques que això genera.

Feta aquesta anàlisi que, evidentment, vàrem poder fer molt més detalladament a l'anterior Ple, les propostes que nosaltres plantejarem van en diferents línies: una d'elles, la primera, és la de plantejar-nos un sistema de finançament que ens permeti desenvolupar millor el ferrocarril.

En aquest sentit, és evident que si el que porta més problemes, doncs, és un transport per carretera, un transport que està basat en els combustibles fòssils, doncs, és lògic que ens plantejarem que el finançament del transport públic i col·lectiu de Catalunya, basat en el ferrocarril i en el transport de viatgers per carretera, doncs, pugui beneficiar-se d'una ecotaxa finalista que gravi, precisament, el consum de combustibles fòssils.

Nosaltres, en aquest sentit..., i ja vaig aprofitant per anar-me posicionant amb què passa en cada punt, a quins acords hem arribat, aquí, en aquest primer punt acceptarem l'esmena del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Però, bé, que, de fet, com que hi han fet una lleugera modificació en el sentit de canviar, on deia «taxa», posar-hi «ecotaxa», perquè a nosaltres ens sembla que així queda molt més representatiu de què estem parlant, doncs, en el fons ho hem convertit en una transacció.

Hi havia un segon apartat, que, tenint en compte que part de la nostra interpellació la vàrem basar a queixar-nos de com estan anant les coses en determinades línies de ferrocarril, i, en concret, darrerament, doncs, n'hi ha una que ha estat molt afectada per la manca d'efectivitat de, en aquest cas, Renfe, que és qui la controla, que és la línia de Barcelona a Puigcerdà, però reconeixent també que n'hi han d'altres que estan en males condicions, doncs, aquí fem un punt, en la nostra Moció, específic per a aquestes línies més abandonades.

En aquest sentit, hem de dir que aquí al Parlament hem aprovat moltíssimes mocions, hem fet moltes resolucions per tal d'instar el Govern de Madrid que inverteixi en aquestes línies, que faci el traspàs..., i mai aquestes resolucions han tingut resultat.

És per això que nosaltres hem plantejat d'anar més enllà, de dir: si el Govern de Madrid, si Renfe no desencalla la situació, doncs, el que volem és que des de Catalunya es posi mà en aquestes línies que estan més abandonades.

I, en concret, acabem, en un apartat, dient que en la línia de Barcelona a la Tor de Querol, i, en concret, en la zona de muntanya, que és la que va de Vic cap al nord, que és la que està, com dèiem, més abandonada, s'hi destinin un mínim de 10 milions d'euros.

En aquest sentit, en aquest segon punt acceptem l'esmena d'addició del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Després, tenim dos punts que parlen de mercaderies. En aquest procés d'incrementar el transport per carretera, i que evidentment comporta unes grans emissions de CO₂, amb les mercaderies ens està passant que cada vegada anem de mal en pitjor. Cada vegada hi han més camions a les carreteres. I, per tant, el que nosaltres plantejarem és que s'ha de fer un esforç per transvasar mercaderies de les carreteres al ferrocarril.

I, per tant, en el tercer apartat, doncs, demanàvem que s'ha d'elaborar un pla que es plantegi d'una vegada per totes arribar, si més no, al 30% de mercaderies de la carretera que vagin cap al ferrocarril. En aquest punt 3 acceptem l'esmena de Convergència i Unió.

En el punt 4, el que plantejàvem era que, dins de Ferrocarrils de la Generalitat, es faci més èmfasi amb el transport de mercaderies. I, en aquest cas, doncs, el que hem fet és una transacció amb el Grup de Convergència i Unió, on en el primer apartat ve a ser el que deia l'esmena de Convergència i Unió, i al final hi ha, precisament, la part final de la nostra esmena en el sentit que, en lloc de crear una divisió, el que fem és impulsar les activitats dins de Ferrocarrils de la Generalitat.

I, finalment, hi ha un cinquè bloc, que és on fem tota la llista de línies de ferrocarril que crèiem o bé que s'havien de millorar o bé que s'havien de fer de nou.

En aquest sentit hem arribat a una transacció amb el Grup de Convergència i Unió i dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per tal de fer-ne com dos blocs, d'aquest apartat 5: un primer bloc, que és el de dir que hi han determinades línies que s'han de desenvolupar ja, que són les que estaven en els apartats *a* i *b*. I, després, un segon apartat, que seria el número 6 de la Moció, que diria que s'han de fer els estudis en el marc del Pla director ferroviari, dels projectes, que serien els nous projectes, tant dins la regió metropolitana com fora de la regió metropolitana.

Aquests són, doncs, els acords als quals hem arribat amb alguns grups pel que fa a aquesta Moció i que esperem que tinguin el recolzament de la resta de grups d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. Hi han presentat esmenes. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, aquesta Moció ens permet tornar a introduir algunes reflexions sobre el sistema ferroviari a Catalunya.

El Grup Socialista ha fet unes esmenes, que la major part d'elles han sigut objecte de transacció amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, en què plantejem, en primer lloc, la necessitat d'elaborar una llei de finançament del transport públic i col·lectiu a Catalunya; Llei que, a ser possible, hauria d'estudiar la possibilitat d'incrementar o introduir una ecotaxa sobre el transport per carretera, el consum de gasolines, etcètera.

Nosaltres el que hem procurat ha estat, en aquest cas, excloure d'aquesta ecotaxa un element que en aquests moments és molt sensible per a l'Estat espanyol que és el dels camioners. Nosaltres pensem que si això algun dia s'ha de fer, doncs, caldrà fer-ho en el marc d'una llei europea; però, en aquests moments, sí que podríem plantejar-nos alguns elements de fiscalitat sobre la gasolina que puguin facilitar una sèrie de recursos per al transport públic.

El següent punt, per a nosaltres és important, i sabem que el Grup de Convergència i Unió no comparteix aquesta filosofia, però, suposa un model més pràctic de les coses. Davant de la reivindicació, que ja ens sembla

bé, si tenim unes competències les hem de reivindicar i les hem de reclamar i les hem d'assumir, però, alhora, cal eficàcia, cal aconseguir les infraestructures que necessitem. I això hi ha governs autonòmics que ho han entès –Andalusia, Galícia...–, que han firmat contractes programes amb el Ministeri de Foment. Diu: «Jo hi poso tant, vostè hi posa quant, i arrossega la inversió de l'Estat. Jo n'hi poso cinc, vostè n'hi posa vint-i-cinc, i la infraestructura es fa, i es fa bé, i a canvi es negocia una millora de servei, etcètera.» I això és el que nosaltres pensem que caldria fer a Catalunya. Ja sabem que aquesta competència l'hem de reclamar; però, de moment, el que convé és que la via funcioni i que el tren funcioni, i que la gent d'Osona i Ripollès pugui anar amb aquest tren. Per tant, des de Catalunya, arrosseguem el Ministeri de Foment perquè millori aquest tren. Ens sembla important que el Grup d'Iniciativa no accepti l'esmena de Convergència i Unió, perquè canviaria la filosofia.

I les altres esmenes que plantejem, nosaltres, fan referència que estem d'acord que cal un pla ferroviari de Catalunya, que aquest Pla ha de contemplar les obres necessàries en la infraestructura ja existent i que cal impulsar nous ferrocarrils per a Catalunya, però potser no tots ells són imprescindibles en aquests moments, i, per tant, caldria estudiar la seva viabilitat. Nosaltres diem que aquells que siguin nous, que abans d'executar les obres es facin els estudis i projectes i s'estudiï la seva viabilitat. Aquest és el contingut de les nostres esmenes.

I, també, si em permet, senyor president, insistir que l'arribada de l'AVE a Catalunya serà un factor que ajudarà a modernitzar el ferrocarril en la seva globalitat –almenys això és el que nosaltres desitgem–, i que, si portem potser dotze anys de retard de l'arribada de l'AVE a Barcelona, o la sortida de l'AVE, jo els vull recordar que, d'aquests dotze anys, n'hi ha sis del Govern del Partit Popular, sis del Govern socialista i vint-i-tres de Convergència i Unió, i voldria recordar, perquè així ho deia el senyor Josep Ignasi Llorens en un article fa dos dies a *La Vanguardia*, que la decisió de fer el tren amb ample europeu i l'inici dels projectes de les obres de l'AVE Madrid - Barcelona van correspondre a un ministre que es deia José Barrionuevo i van ser continuades per un ministre que es deia Josep Borrell. Senyor Fabregat, faci el favor de llegir bé les hemeroques, llegeixi totes les notes, no només les que a vostè li interessin.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres, ho ha avançat ja la diputada, doncs, proposant, hem presentat esmenes pràcticament a tots els punts.

En el punt 1 no ens l'accepta. Bé, nosaltres no és que no hi estem d'acord, a elaborar aquesta Llei. Si agafa el Pla de transport de viatgers de Catalunya, hi ha un punt que ho diu: «Llei de finançament dels sistemes de transport públic, on es regularan els mecanismes de caire economicofinancer que permetran garantir la viabilitat dels serveis públics de transport col·lectiu a llarg termini.» El que passa és que vostès ens proposen –sort que han tret ja l'altre impost que semblava que teníem en la Moció, amb la transacció del PSC ha desaparegut aquest impost..., però és clar, vostès volen gravar els carburants fòssils, però és que aquests carburants ja estan gravats, estan gravats per dos impostos: un pel propi Estat, i l'altre, per la pròpia comunitat. Per tant, s'hauria de mirar, perquè gravant més fins i tot podríem arribar a un moment en què fos inconstitucional. Per tant, nosaltres hem presentat l'esmena aquesta de dir «estudiar». No és que ens hi oposem, però nosaltres, abans d'aprovar una llei, nosaltres creiem que s'ha d'estudiar.

Quant al punt número 2, doncs bé, ja s'ha avançat, és evident, no és una línia competent de la Generalitat. Ja ho voldríem, i ho hem dit abans, fins i tot en l'altra Moció, que es traspassés, doncs, tot el que és la xarxa de rodalia. Es clar, el senyor Nadal diu: «Hi han altres comunitats autònomes que ho han fet, han après la lliçó i...» Bé, vull dir, senyor Nadal, si l'any 86, quan la Generalitat va començar a estudiar tot el que és el tema de l'alta velocitat, haguessin començat per la frontera francesa cap al centre, en aquests moments no tindria, la Generalitat, cap problema ni en l'àrea de l'aeroport ni en l'àrea de Barcelona. Estaria solucionat. Poder es podrien destinar recursos després a altres línies, cosa que els passa a les altres comunitats de què vostè em parla, però això va ser una decisió d'aquell Govern que hi havia, ha sigut al revés, i, per tant, els recursos s'han de destinar a les necessitats prioritàries que hi han, no es pot fer tot a l'hora, no? Diu: «6 anys de Govern socialista i 23 de Convergència i Unió aquí.» Sí que és veritat, però, escolti, qui van ser els primers que van fer la reserva del tren d'alta velocitat a l'ample europeu fins a la frontera francesa? Vostè ho sap més bé, o tan bé com jo. Quants anys fa que tenim allà un corredor que la Generalitat ha reservat per passar-hi el tren? Però bé, estem esperant que arribi. Però si es podia haver començat ja, i ja el tindríem.

Per tant, nosaltres votarem que no, perquè entenem, doncs, que s'han de destinar aquests recursos a altres..., i, senyora Font, és que 10 milions d'euros, tal com està la línia que va a Vic i Puigcerdà, no en tindríem ni per pintar els trens, que ja els convé, eh? Per tant, crec que la partida hauria de ser molt més grossa per poder tenir alguns avantatges, i vostè ho sap –ho sap–, perquè coneix molt bé aquesta línia.

Quant al punt número 3, ens accepta l'esmena, i, per tant, votarem que sí, igual que al punt 4, i quant, doncs, al punt número 5, bé, nosaltres, doncs, agraïm que ens accepti..., i que hàgim arribat a aquest acord amb la transacció. És evident que s'ha de fer el Pla ferroviari de Catalunya, i ho ha dit abans el conseller, però, és clar, senyor Fabregat, també hi han unes línies que ja hi són, que, sense necessitat de fer el Pla, també es veu

que s'hi ha d'invertir, perquè en aquesta línia de què estem parlant, quan el tren passa de Ripoll i va cap a Puigcerdà hi ha moments que va a deu quilòmetres per hora. És clar, aquesta línia, vull dir, és evident que s'ha d'arreglar, estem parlant d'aquesta com podríem parlar d'altres, no? Per tant, nosaltres veiem bé, tot i que hi han noves línies a fer, com deia el senyor Nadal, veiem molt bé, doncs, que es comencin a fer ja inversions en les línies que funcionen i que més necessitades estan.

I per això, doncs, nosaltres hi donarem suport, tot que ens ha acceptat l'esmena i hem pogut transaccionar aquests dos últims punts.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Micaló. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Des de l'escó estant, senyor president. Bé, nosaltres donarem suport a aquesta Moció, perquè creiem que incideix en un problema, doncs, que hi ha moltes línies de tren a Catalunya que són «manifestament millorables», no? I amb això volia dir que en el punt 2, en què nosaltres podríem dir que ens esperàvem una altra votació, jo el que penso aquí és que hi ha dret a l'assumpció de competències de les quals repetidament l'Estat fa deixament de les seves funcions. O sigui, hi ha un abandó de les seves funcions en quant aquestes línies, òbviament, no estan fent la funció social que els toca. Per tant, en aquest sentit, creiem que s'ha de desencallar la situació, i una situació que també Convergència, doncs, aprofita per fer aquella tàctica de la queixa pública i el *tejemaneje* secret, i creiem que això, doncs, en fi, s'ha d'acabar, no?

En el punt número 1 nosaltres hi estem molt d'acord. S'ha de gravar els carburants i, a més a més, gravar-los de manera que els recursos es destinin al transport públic per millorar una cosa, és a dir, per impulsar una cosa, aquí sí que se n'ha de reprimir una altra.

I, després, doncs, tota, en fi, la relació de connexions i de línies creiem que també és molt important. Sobretot, per exemple, a rodalia és un fet que el servei de rodalia de Renfe, i també el dels Ferrocarrils de la Generalitat, està supersaturat, ja fa temps que està supersaturat, i lo que no és de rebut és que gent que vingui de Mataró, doncs, no pugui seure mai al tren i no pugui ni entrar, i això és una cosa que passa cada dia de cada dia, i, per tant, doncs, creiem que és una qüestió en què el Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat han d'incidir en quant, com deia abans, res del que hi ha a Catalunya és aliè al Govern de la Generalitat.

Res més. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bonet. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat, senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Nadal, amb tota la cordialitat, repassant les hemeroteques i donant-li part de raó en el que vostè està dient, repassarem una hemeroteca: gener de l'any 1996 –gener de l'any 1996; el llavors ministre Borrell fica la primera pedra al tren d'alta velocitat, sense un duro, això és lo que va fer el ministre Borrell. Vull dir, repassem-les bé, les hemeroteques, perquè, si no, podríem confondre el que és la realitat.

Nosaltres donarem suport a part de la Moció que ens presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, després que ja ha anunciat els acords la il·lustre diputada, senyora Bet Font. Votarem favorablement el punt número 3 i votarem favorablement el punt número 4, pel que fa referència a temes de transports de mercaderies, principalment.

Al punt número 1 nosaltres no hi donarem suport, i em sumaria a les paraules de l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló, pel que feia referència al tema de l'ecotaxa, els gravàmens, que ja tenen els combustibles en aquest moment.

Pel que fa al punt número 2, i deixi'm, senyor Micaló, després de l'allusió que em feia quan parlava del fet que algunes línies, evidentment, es podrien millorar..., a nosaltres ens seria molt fàcil en aquest moment dir que el Govern de la Generalitat dotés pressupostàriament, tal com diu el text de la Moció, aquestes línies, i no ho farem –i no ho farem–, i ens seria molt fàcil. No ho farem perquè a aquestes línies creiem que encara s'hi ha de continuar invertint, com, per exemple, s'han invertit en la línia Lleida - la Pobla 1.200 milions de pessetes, o s'ha invertit a la línia Lleida - Manresa, només fins a Cervera, 1.500 milions de pessetes, o s'està en negociacions perquè s'inclogui dins el Llibre blanc del transport europeu la línia entre Barcelona i la Tor de Querol. És a dir, serem coherents amb que hem continuat dient. Demanaríem la mateixa coherència als que diuen que en aquestes línies s'hi ha d'invertir, evidentment. En aquestes línies el que no s'havia de fer llavors és dir que aquestes línies eren obsoletes i que no feia falta invertir-hi un duro, i així van quedar, i així encara tenim aquestes línies, i evidentment que hi fa falta esforç i que hi fan falta diners per part del Govern de l'Estat, però ja li ho dic, serem coherents i no donarem suport a aquest segon punt, després, ja, d'acceptada l'esmena per part d'Iniciativa per Catalunya Verds del que fa referència al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

I pel que fa al punt número 5, ens seria fàcil, en cert punt, també votar-hi favorablement, perquè hi ha una part molt important que ha canviat després de l'acord que han presentat entre tres grups parlamentaris, i moltes d'aquestes línies se'n parla al Pla català ferroviari, que s'ha d'estudiar. Bé, és que el Pla català ferroviari, que sembla que existeix, ningú l'ha vist, o, si l'ha vist, l'ha vist algú, però, en tot cas, no l'ha vist el Grup Parlamentari Popular. Com hem de dir que s'incloguin unes línies al Pla català ferroviari, si no hi ha Pla català ferroviari? Si no existeix!, almenys no existeix..., al-

menys ningú ha dit que hi hagi un pla català ferroviari, perquè aquest matí el mateix conseller parlava del futur pla català ferroviari; ara resulta que ja tenim el Pla català ferroviari i ja diem quins són los objectius primordials que ha de fer aquest Pla. Per això nosaltres creiem que, primer, que presentin el pla, que ens diguin com s'han de finançar el mateix Pla, que ens diguin quins són els objectius del mateix Pla, i, després, nosaltres ja intentarem influir, intentarem presentar, interpellacions, mocions o altres propostes per fixar objectius i prioritats en aquest Pla català ferroviari, que esperem que algun dia el Govern de la Generalitat tingui la valentia de presentar-lo aquí al Parlament.

En tot cas, ja anunciem que nosaltres ja presentarem la sol·licitud de compareixença perquè el conseller de política territorial ens l'expliqui, aquest Pla català ferroviari, si existeix o no existeix, per veure, finalment, el que tenen fet.

Per tant, senyor president, li demanem votació separada dels punts 1, 2 i 5, que podria ser un boc, i de l'altre bloc podrien ser els punts 3 i 4, que, com hem anunciat, hi votarem, en aquests, favorablement.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. Senyora Font, vol intervenir? D'acord –d'acord–, endavant, té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president, molt breu. Vinc aquí perquè ho tinc a prop, però si no ho podria fer perfectament des de l'escó. Just per fer algunes puntualitzacions.

El senyor Micaló deia que els carburants ja estaven gravats. Però per què va aquesta taxa que hi ha en els carburants? Va al transport ferroviari? Va al transport sostenible? No, se'n va a Sanitat. Per tant, aquí alguna cosa falla. Nosaltres el que estem dient és que hi ha d'haver una ecotaxa finalista, eh?, i, per tant, entenem que entre el que estan dient vostès i el que estem dient nosaltres aquí hi ha una certa diferència.

En un altre aspecte, en el dels 10 milions per la línia de Barcelona - la Tor de Querol, i, en concret, els demanem de Vic cap al nord. Ens sembla que és veritat: 10 milions, doncs, amb això no podem resoldre-ho tot, però val més això que re. Amb aquests 10 milions ja evitariem que hi haguessin alguns dels inconvenients que s'estan produint en aquests moments, com és de mal manteniment. 10 milions d'euros són 1.600 i escaig milions de pessetes, no està malament, és poc si ho comparem amb el que es gastaran amb l'eix Vic - Olot, per exemple, 27.000 milions de pessetes. És quan nosaltres els diem que vostès tenen mal entès això de les prioritats, no?, però nosaltres creiem que és una manera que el Govern demostrï que aquella línia li interessa, que li interessa el territori, perquè ara aquí només s'està parlant de l'AVE, i hi han moltes comarques en aquest país que estan del tot descuidades, algunes perquè tenen un tren que és obsolet i que està amb mal manteniment, i d'altres, perquè ni tan sols els arriba el tren.

I un altre element, senyor Fabregat, quan fa referència a si s'han de fer estudis o no, i què passa amb el Pla ferroviari de Catalunya. Bé, nosaltres aquí el que fem és un compromís pel qual s'han d'estudiar unes determinades noves línies. Catalunya ha de tenir Pla ferroviari. Tots nosaltres estem dient al Govern que va tard, que això s'hauria de fer, que s'hauria de potenciar el ferrocarril, però aquí el que estem dient ja són unes línies concretes que s'han d'estudiar, que se n'ha de fer els estudis, i, per tant, ens sembla que, evidentment, ja estaria bé de tenir el compromís que ja es faran, però s'ha de començar per algun lloc, i nosaltres entenem que amb el que s'ha acordat en aquest darrer punt, doncs, ja és un bon inici.

Res més. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. Avisem per votar. *(Pausa llarga. El Sr. Micaló i Aliu demana per parlar.)* Digui'm, senyor Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

El senyor Fabregat ha demanat votació separada dels punts 1, 2 i 5. Jo li pregaria que féssim 1 i 2, en tot cas, 5, i la resta.

El vicepresident primer

D'acord.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

Senyores i senyors diputats, passem ara a la votació de la Moció que acabem de debatre. Ho farem en tres votacions.

La primera votació farà referència al punt 1 i al punt 2. En el punt 1, acceptada l'esmena del PSC - Ciutadans pel Canvi, «taxa» per «ecotaxa», i en el punt 2, l'esmena d'addició també del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Aquesta és la primera votació.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 67 vots a favor, 55 en contra i 1 abstenció.

La segona votació és referent al punt 3 i al punt 4. En el punt 3, acceptada l'esmena de Convergència i Unió, i el punt 4 és la transaccional amb Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

El punt 5 es desdobla en dos, en 5 i 6, que és amb la transacció de Convergència i Unió, per un cantó, i del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per l'altre.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política agrària, especialment la incorporació de joves al camp català (tram. 302-00330/06)

El vint-i-setè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política agrària, especialment la incorporació de joves al camp català. La presenta, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, que té la paraula.

(Remor de veus.) Esperí's un segon, senyor diputat. *(Pausa.)* Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. *(Persisteix la remor de veus.)* Senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller d'Agricultura...

El president

Silenci, si us plau. Silenci.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Presentem la Moció subsegüent a la interpellació pel que fa referència a la política agrària, amb un apartat principal, i és el primer punt, pel que fa referència a la incorporació de joves al camp, essent conscients que hi han línies, com les línies que es desenvolupen en el Pla de desenvolupament rural de Catalunya, en el PDR, on el que demanem és que s'assegurin les dotacions per als propers exercicis. I aquí –i ja em pronunciaré en aquesta intervenció sobre les diferents esmenes– acceptariem l'esmena del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la primera de les esmenes d'aquest Grup, pel que fa referència a «d'acord amb les necessitats d'aquesta demanda» d'incorporació de joves al camp.

El segon punt d'aquesta Moció és el relacionat amb tota la reforma o possible reforma, o borrador de reforma, que està en aquest moment en debat i que es va presentar el dia 21 de gener d'aquest mateix any, que és la revisió a mitjà termini de la reforma de la política agrària comunitària. D'alguna manera, el que hem fet és recollir tot el seguit d'acords, tot el seguit d'aspectes que els diferents grups parlamentaris, la quasi totalitat dels grups parlamentaris, vàrem signar en forma d'acord amb el Govern de Catalunya, amb l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè es pogués defensar aquesta posició comuna davant les diferents conferències sectorials, hi hagués una posició comuna del camp català per poder tindre molta més força, com deia, davant d'aquesta conferència sectorial dels diferents consellers de les diferents comunitats autònomes.

En aquest segon punt sí que voldria dir també, senyor president, que nosaltres, pel que fa referència a aquest mateix, acceptariem les tres esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perquè, d'alguna manera, el que fan és aclarir algun dels punts que se'ns han presentat, i també a la vegada acceptariem la primera de les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Creiem que és necessari un

pronunciament per al futur del camp català, per al futur dels joves que s'han d'incorporar al camp, no solament amb el manteniment i assegurant les línies per a la incorporació de joves al camp, sinó a la vegada, també, un posicionament comú d'aquesta cambra, junt amb el Govern català, pel que fa referència al que és la revisió a mitjà termini de la política agrària comunitària presentada per la Comissió Europea, perquè sens dubte afectarà el futur del camp català i afectarà el futur dels joves que s'incorporen al camp.

Per tant, senyor president, resumint la meua intervenció i pel que fa referència a les esmenes, acceptarem la primera de les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la primera de les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds i les tres esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Molt breument, i des de l'escó estant. Nosaltres, en primer lloc, voldríem manifestar una certa estranyesa per la formulació d'aquesta Moció, en el sentit que si bé la interpellació parla de la política agrària, i molt especialment sobre la incorporació de joves al camp català, això es resumeix i es soluciona amb un sol punt, amb un sol paràgraf, i en canvi es planteja gairebé una pàgina del tema de la posició davant la revisió de la PAC, una pàgina molt concreta on se baixa pràcticament al detall, punt per punt, sector per sector.

És aquest punt el que ens ha causat més estranyesa, i, per tant, nosaltres aquí hem plantejat una esmena alternativa sobre una proposta de grans línies, sobre quina hauria de ser la posició de cara a aquesta reforma, en el sentit que considerem que un tema tan fonamental, un tema tan complex, tan complicat, no es pot simplificar amb una línia de cada un dels sectors implicats en aquesta reforma de la política agrària comuna. Per tant, senyor president, la nostra posició es resumiria en aquest segon punt, que creiem que serien les grans línies amb les quals s'hauria d'obrir, s'hauria de plantejar el debat, i no pas entrar al detall de cada un dels sectors, que requeriria un munt d'esmenes, un debat molt més ampli.

Per tant, anuncio que nosaltres, si no s'accepta aquesta esmena del segon punt, ens abstindríem en aquest segon punt, senyor president.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputada senyora Mireia Montlleó.

La Sra. Montlleó i Domènech

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom del meu Grup Parlamentari per posicionar-nos davant la Moció a què fa referència la interpellació al Consell Executiu sobre política agrària, especialment en la incorporació de joves en el camp català; moció que, ja els ho avanço, hi votarem favorablement, tota vegada que hi compartim els objectius plantejats. No obstant, hi hem presentat un seguit d'esmenes tècniques d'addició que contribueixen a aclarir i fins i tot millorar el text original i que desitjo..., bé, ara ja agraeixo, doncs, que ens les hagin acceptat.

Moció que, tal com ja es va posar de manifest en la interpellació, es refereix més a política agrària comuna i a la proposta de reforma que a la incorporació de joves en el camp català. No obstant, hi faré una breu pinzellada, en aquest camp, partint de la incorporació de joves en el període 2000-2002, com a conseqüència de l'aprovació del PDR.

Aquest document, aquest Pla ens ha permès portar a terme una decidida política agrària adreçada a garantir el relleu generacional en el camp català. Tant és així que dins d'aquest període, 2000-2002, s'han incorporat una mitjana de cinc-cents joves l'any, posicionant-nos econòmicament –en inversió, vull dir– molt per damunt d'altres comunitats autònomes, tot i que aquestes ens superen en nombre de joves incorporats, amb 25.000 milions d'inversió feta, a diferència d'altres comunitats que han tingut inversions bastant minses i tenint en compte, a més, que alguna d'aquestes comunitats compta amb la consideració de regió inclosa dins de l'objectiu 1, que significa un major nivell de finançament comunitari per a aquestes actuacions.

Un altre dels trets importants i que ja apuntava també l'honorable conseller és que, dels mil cinc-cents joves incorporats els últims tres anys, gairebé el 47% són llicenciats o diplomats universitaris, que sens dubte posen en relleu aquest canvi generacional dins del camp català, de gent molt ben preparada al capdavant de l'empresa agrària, i que sens dubte també són una garantia de futur.

Per tot l'esmenat, queda ben palès, doncs, que el Govern de la Generalitat garanteix, en el marc de la política agrària catalana, les línies d'ajut adreçades a la incorporació de joves en el camp català, tal com es proposa en el punt primer de la Moció que presenten. D'altra banda, el plantejament de la resta de punts de la Moció recull d'una manera resumida les propostes contingudes en el document de consideracions sobre la proposta de revisió de la política agrària comunitària presentada per la Comissió Europea, consideracions que ja varen plasmar-se en el document signat el passat 31 d'octubre del 2002 entre el Departament d'Agricultura i els portaveus dels diferents grups parlamentaris, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Partit Popular, Esquerra Republicana i Convergència i Unió.

Entenem, per tant, que amb la signatura d'aquest document queda palesa quina és la voluntat, la nostra voluntat i la dels diferents grups polítics sotasignats, al respecte de la reforma de la política agrària comuna, i que sens dubte estem disposats a defensar-lo, com de fet ho

ha estat fent fins ara el nostre Govern. Sense anar més lluny, aquest passat 18 de març, l'honorable conseller Grau signava, per tant, trametia una carta adreçada al ministre Cañete, en la qual se li posaven en relleu les consideracions negatives que tindria la proposta de reforma, tal com està plantejada, per al futur de molts dels agricultors i ramaders de Catalunya; per tant, afectació negativa també al sector agrari de Catalunya, entre ells el boví, l'arrosser, farratges, fruita seca.

Entenem també que el contingut de la proposta de reforma segueix mantenint greuges comparatius entre les regions, consolidant el tracte privilegiat en termes econòmics a Centreeuropa, en detriment de regions més fràgils del sud del continent, de la qual cosa es desprèn que l'agricultura mediterrània continua sent la gran oblidada dins de la PAC.

En definitiva, considerem que, una proposta d'aquestes característiques, no la podem acceptar sense haver valorat, prèviament i amb profunditat, les conseqüències econòmiques i socials que això comporta. I és en aquest sentit que el nostre Govern, el nostre conseller d'Agricultura i, en aquest cas, el Grup que dona suport al Govern han treballat per cercar el màxim de consens amb els diferents grups d'aquesta cambra, així com ho demostra, doncs, la signatura del document de consideracions, i espero, també, amb l'aprovació conjunta d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, precisament la diputada que m'ha precedit, la senyora Cori Montlleó, ha acabat parlant d'un acord que hi havia hagut entre els grups parlamentaris amb relació a la PAC. Precisament, doncs, Iniciativa per Catalunya Verds no el va signar per la mateixa raó que avui ens abstindrem en una part d'aquesta Moció, amb coherència amb el que vàrem argumentar fa uns dies.

Bé, tant en l'acord que es va signar com en la Moció d'avui, hi ha un apartat en el qual es detalla molt exactament, en diversos tipus de conreus, quina és la proposta que s'ha de fer, i a nosaltres ens sembla que això no pertoca al Parlament. Ens sembla que al Parlament el que li pertoca és fer una reflexió, donar un marc global, un posicionament polític de què en pensem de la PAC; però ens sembla que no ens correspon a nosaltres d'anar dient, doncs, si a uns els pertoca un tant per cent o un altre tant per cent. Podem donar les orientacions generals, això sí, però entrar en el detall a què s'arribava en aquell primer document i a què s'arriba avui en la Moció, doncs, nosaltres no ho compartim.

Per això, ja anant en concret a l'aspecte aquest en el qual nosaltres ens abstindrem, que és el que correspon

al punt 2, apartat *i*, nosaltres fèiem una esmena de substitució, en el sentit de dir: el que ha de fer la Unió Europea és garantir que es tenen en consideració tots els tipus d'agricultura, que ara sembla que l'agricultura mediterrània, doncs, tots tenim la sensació que els conreus propis de casa nostra estan massa abandonats, i els exemples més clars són els dels fruits secs o els de l'arròs, per exemple, no? Nosaltres insistim en això, que s'ha de tenir en compte aquests conreus, però no volem entrar en el detall que s'entra aquí.

La resta de punts, els que no van tant al detall, en general, els compartim, excepte que n'hi havia un que no compartim i que ara, sortosament, el diputat Fabregat ja ho ha dit, que sembla que s'accepta l'esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds, que és el punt que estava al punt 2f, que parlava de rebutjar l'establiment d'auditories d'explotacions. Nosaltres creiem que no és pas dolent que es facin auditories en les explotacions –pensem, per exemple, en auditories ambientals–, és bo que tinguem controlat que les coses es fan ben fetes. El que sí que coincidim i deduíem que és cap a on anava el senyor Fabregat quan va fer la Moció és a dir que el que no hem de fer és que aquestes auditories signifiquin una càrrega per a les explotacions. I, en concret, més concretament, per a les explotacions familiars agràries o per a les explotacions que considerem prioritàries. Per això, doncs, la nostra esmena que deia que s'ha de garantir que, en cas que s'estableixin auditories d'explotacions, aquestes no representin un increment de costos per a l'explotació, sobretot pel que fa a les explotacions agràries familiars i a les explotacions prioritàries. Aquesta, doncs, sembla que ha tingut èxit i que prosperarà i nosaltres ens n'alegem.

A part de l'altra esmena que ja havíem comentat que substituïa globalment el punt *i*, n'havíem presentat una altra d'addició, un punt nou, que era el darrer punt d'aquest apartat 2, i que demanàvem –de fet, demanem– que s'hauria de facilitar el control social de l'aplicació dels ajuts per evitar que les activitats fraudulentament d'uns quants afectin el conjunt del sector i, de manera especial, les explotacions familiars que fonamenten la nostra agricultura. És a dir, això ha passat diverses vegades, tenim tots constància que n'hi ha hagut alguns que han fet el negoci, han fet l'agost, i, en canvi, és en perjudici dels petits a qui moltes vegades els ajuts no els arriben suficientment per mantenir la viabilitat de les seves explotacions. A nosaltres ens semblava que s'hi haguessin sistemes de control social sobre com s'apliquen aquests ajuts, doncs seria més fàcil que no es donessin aquests injustícies.

Bé, dit això, senyor president, nosaltres demanarem votació separada del punt 2i. Entenem que la *i* inclou de la *i* 1 fins a la *i* 12. D'acord?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Vigo i Sallent

He canviat una mica... Gràcies, senyor president.

El president

Ai, perdó, senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. La Moció presentada pel Grup Parlamentari Popular és la subsegüent a la interpellació a la política agrària, especialment pel que fa a la incorporació dels joves al camp. De fet, però, la Moció, el que ens expressa, principalment, és una posició contrària a la nova política agrària comunitària, que compartim tant des del punt de vista global com també sectorial. El nostre Grup considera que no s'havia d'haver presentat aquesta Moció relativa a la política agrària comunitària, especialment per l'acord aconseguit amb els diferents grups parlamentaris i la signatura solemne d'un document on s'explicitava la posició catalana relativa a la PAC.

Malgrat tot, és coneguda la nostra posició respecte a la proposta del comissari Fischler, la qual continuarà beneficiant les grans explotacions, i, en conseqüència, desestabilitzant la renda familiar agrària a Catalunya. La reducció progressiva dels ajuts directes proposada per la Unió Europea serà del 3% anual fins a arribar al 20% en set anys i s'aplicarà a les explotacions que rebin més de 5.000 euros anuals. Per tant, estem parlant d'una retallada dels ajuts que afectaria uns 8.500 pagesos a Catalunya, és a dir un 11% del total. La proposta de reforma de la PAC és clarament negativa per als interessos de Catalunya, tant pels canvis importants que afecten la seva filosofia general com per les propostes concretes d'alguns sectors agrícoles i ramaders. El contingut de la reforma proposada manté els actuals greuges comparatius regionals i consolida el tractament econòmicament avantatjós de les zones més productives del centre d'Europa en detriment de les més fràgils del sud d'Europa. Queda clar, doncs, que la proposta plantejada per la Comissió Europea, dissortadament, continua oblidant l'agricultura mediterrània i, si s'aprova, consolidaria definitivament els ajuts econòmics que afavoreixen els productors del centre i el nord d'Europa. Per tant, el nostre Grup, senyor president, en cas d'acceptar-se, com s'ha afirmat ja pel Grup propo-

sant, les esmenes de Convergència i Unió, hi votarà a favor.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha cap més intervenció? Doncs cridem a votació. (*La Sra. Camps i Torrens demana per parlar.*) Senyora Camps, té la paraula.

La Sra. Camps i Torrens

Sí, senyor president, només per reiterar la nostra petició de votació separada del punt 1 en relació amb la resta de votacions que es plantegin del punt 2.

Gràcies.

El president

D'acord, gràcies.

(*Pausa llarga.*)

Passem ara a la votació. El text que votarem és el presentat incorporant-hi les esmenes número 1 dels Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, les tres de Convergència i Unió i la número 1 del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i ho farem en tres votacions. Primer votarem el punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A continuació, del punt número 2 fins a l'apartat h.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

A continuació, del punt i des de l'1 fins al punt 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i onze minuts.